

БЕТАНИ КЕМБЪЛ ДИАМАНТЕНАТА КЛОПКА

Превод: Марина Бенева

chitanka.info

Дайна Макнийл отлага сватбата си и заминава за Нашвил, за да помогне на един от своите ученици в кариерата му на кънтри певец. Тя е убедена, че собственикът на звукозаписната компания Мич Кеъри възнамерява да експлоатира таланта на момчето. Но в действителност Дайна е тази, която има нужда от защита...

ПЪРВА ГЛАВА

Не трябваше да идвам, мислеше си Дайна. Тя погледна надолу към малкото планинско градче, сгушено в долината, където бе прекарала последните девет месеца. Скоро щеше да си тръгне отук завинаги. Пролетният бриз шумолеше в близките явори сякаш нашепваше: „Сбогом... Сбогом...“ С натезало сърце Дайна пъхна ръце в джобовете си. Спътникът ѝ беше мил човек, но тя не смееше да го погледне.

Двамата седяха мълчаливо на стъпалата на малката църква, построена високо над градчето. Долу в краката им лежеше Какексия, чиито сгради се губеха в неясни очертания. Черната шахта на мината приличаше на огромна ненаситна ламя, стаила се на склона на почернялата от въглищен прах планина. Мината беше като паст, зинала да погълне и малкото красота, която планинското градче придаваше на околния тъжен пейзаж.

Беше неделя следобед. Учебната година току-що беше приключила и малобройното население на Какексия се беше събрало в двора на училището.

Дайна беше прекарала една година в Какексия като учителка в местното училище и сега се канеше да си отиде вкъщи, в Кънектикът. Уилард — директорът на училището, я беше помолил да се изкачат на хълма при църквата и Дайна подозираше причината.

Не трябваше да идвам отново си помисли тя, изпълнена с опасения. Можех да откажа.

Под тях множеството пляскаше с ръце и тропаше в такт с музиката. Стълбището на училището се беше превърнало в импровизирана сцена, на която няколко момчета свиреха. Дайна с възхищение ги слушаше. Независимо от безрадостния си живот, хората в Какексия никога не бяха престанали да обичат музиката. Тя се загледа в момчетата от оркестъра.

Онзи в средата беше шестнадесетгодишният Роскоу Хокънбъри — вокал и китарист. Носеше любимите си избелели джинси, купени на

старо каубойски ботуши и смачкана каубойска шапка, поне с два номера по-голяма от неговия.

Роскоу беше нейният любимец, който обаче не пропускаше случай да я вбеси. Въпреки помощта, която му оказваше, той се провали по всички предмети, освен по музика. Не се справяше с литературата, беше скаран с математиката и беше по-затворен от връстниците си. Не му оставаше друго, освен да започне работа в мините, където баща му и по-големият му брат бяха загинали. Съдбата му беше предопределена. Можеше да го спаси само едно — договор със звукозаписната компания „Даймънд Хорсшу“. Но всеки трезвомислещ човек, включително и Дайна, би преценил, че е неразумно да го прави при условията, които му предлагаша.

Тя обичаше всичките си ученици, но Роскоу заемаше особено място в сърцето ѝ. Сега, когато си тръгваше, изпитваше угризения, че го изоставя.

Дайна усети напрегнатия поглед на Уилард. Освен директор, той беше и преподавател по математика в същото училище. Най-големият идеалист, който беше срещала — прегърбен слаб мъж, с непокорна стоманеносива коса.

— Радваш ли се, че заминаваш или не ти се тръгва?

— И двете — отвърна Дайна и се вгледа в обветреното му лице.

Тя беше живяла само година в Какексия, Уилард — през целия си живот, и всичко тук му беше скъпо.

Дайна дойде в Какексия, горда от проявената безкористност и благородство. Сега, когато виждаше колко много още трябва да се направи за хората тук, тя се чувстваше като предател. Тръгваше си, защото договорът ѝ бе изтекъл.

— Ти се справи чудесно — похвали я Уилард. — Когато те видях за първи път, беше една госпожичка с колежанско образование и хубави дрехи. Тогава реших, че никога няма да издържиш тук, но ти успя!

Дайна се усмихна мило, но не отговори. Не мислеше, че е направила чак толкова много. Едва сега започваше да разбира проблемите на Какексия. Имаше твърде много ученици, с които не знаеше как да намери общ език. А Роскоу беше най-грандиозният ѝ неуспех.

Той щеше да изчезне в зловещата тъмнина на мините, а тя щеше да се върне в Кънектикът и да заживее отново охолния си живот. Всички в яхтклуба щяха да ѝ се възхищават колко смела и благородна се е показала и колко добро е сторила, като е отишла да преподава в това затънтено място. И само тя щеше да знае, че не е направила Бог знае какво.

Дайна се обърна към Уилард, тъмносините ѝ очи срещнаха неговите. Тя беше дребна, едва метър и шестдесет. Русата ѝ късо подстригана коса обграждаше лицето като блестящ златист ореол. Лицето ѝ беше нежно, с пълни устни и аристократичен нос. А сините ѝ одухотворени очи проблясваха с рядко срещана интелигентност. Нежността и красотата ѝ се съчетаваха с неповторим чар. Хубостта ѝ беше разцъфнала през последната една година. Като че ли Какексия я беше облагородила.

Лекият полъх на вятъра довя мелодията от училищния двор. За секунди красивият необработен глас на Роскоу Хокънбъри долетя до слуха им като ангелско песнопение.

— Предполагам, че си нетърпелива да се върнеш в Кънектикът, да се омъжиш, да завършиш образованието си... — Уилард многозначително погледна годежния пръстен на лявата ѝ ръка.

„Кажи му, да, така е. Кажи му, че ще бъдеш безкрайно щастлива да се омъжиш за Денис, да вземеш академичната си степен в Йейл, да се върнеш вкъщи и да заживееш така, както всички очакват от теб!“ — повтаряше си наум Дайна.

— Не — обаче отвърна тя. — Не ми се тръгва чак толкова много. Всички ще ми липсват. Училището...

Дайна беше от богато семейство, което се ползваше с добро име и значително политическо влияние. Прадядо ѝ беше започнал традицията на филантропия в рода. Той беше основал половин дузина благотворителни и културни фондации. В завещанието си беше поставил условие всеки един от младите наследници да завърши някой от елитните колежи и да се посвети една година на обществена служба. После можеше да заеме пост в някоя компания или да се отдаде на семейния бизнес. Завещанието му бе пример за добродетел и благодетелство. Старият шотландец бе създал стоманодобивна империя, която и до ден-днешен просперираше, благодарение на

далновидността му, така че наследниците му нямаха никакви проблеми.

Досега Дайна беше се съобразила с всичките му изисквания — завърши най-елитния колеж, посвети се една година на обществена служба, а сега ѝ предстоеше да продължи образованието си в Йейл. Но преди това трябваше да се омъжи за Денис. Семейството му беше по-богато и от нейното и бракът им напълно щеше да отговаря на традицията в тези среди.

От години всички повтаряха, че тя и Денис са идеалната двойка. Дайна щеше да вземе академична степен по история и автоматично да стане помощник главен уредник в музеите „Макнийл“ в Ню Хейвън. Денис щеше да се посвети на музиката и на семейството. Да, бъдещето се очертаваше безоблачно прекрасно. Но защо изведнъж започна да ѝ изглежда толкова безсмислено? Поне според завещанието на пращядо ѝ тя нямаше друг дълг към фамилията. Учебната година в Какексия беше един малък урок за живота.

— Сигурно си нетърпелива да се върнеш при твоя годеник Денис, нали така му беше името? — предпазливо рече Уилард.

Първата ѝ мисъл отново бе да отговори утвърдително. Защо да не е нетърпелива да се върне при Денис? Той беше артистичен, добре образован и разумен. Тя и Денис се познаваха от деца. И въпреки това, когато си помислеше за брак с него, вътрешният ѝ глас я предупреждаваше — не, не, не, за Бога!

— Не съм сигурна, Уилард. Не мисля, че съм същата. Какексия ме промени. Нужно ми е време да помисля... за всичко.

— Аха! — Уилард зарея поглед над долината. — Имаш късмет, че можеш да си тръгнеш — той отчаяно поклати глава. — Опитах се да помогна, колкото можах на децата, но се оказа недостатъчно.

— Напротив!

— Не. Видях прекалено много деца, които нямаха друг избор, освен да слязат в мините. А това са ужасни мини, Дайна — най-опасните в щата. Мразя ги!

И Дайна ги мразеше. Твърде много хора бяха загинали в тях. Включително бащата, братът и чичото на Роскоу. Твърде много опасности криеха.

Дайна беше много чувствителна на тема здраве. Като дете беше болнава. Страдаше от хроничен бронхит, който редовно я измъчваше

по време на дългата студена зима в Кънектикът. С годините малко по малко се оправяше и сега почти нямаше проблеми. Споменът за страданието накара сърцето ѝ да се свие от мъка за Роскоу. Какво щеше да стане с него? Сега той пееше с пълната мощ на младите си здрави дробове. След десетина години същите тези дробове щяха да бъдат калцирани от въглищния прах. Освен ако...

— Дайна? — тихият глас на Уилард прекъсна мислите ѝ. — Трябва да те помоля за нещо — притеснено я погледна той. — Ако наистина не ти се тръгва веднага...

— Да, слушам те — предпазливо го окуражи тя.

Уилард се изкашля неловко.

— Искам да заведеш Роскоу в Нашвил. За около три седмици. Трябва да се увериш в редовността на договора.

Дайна замръзна. Точно затова подозираше, че я бе извикал да говорят.

— Нали не вярваш, че това предложение е сериозно?

— Знам, че такива чудеса не се случват в живота. Никой уважаван продуцент няма да тръгне да предлага договори на някакви необразовани хлапета като Роскоу.

— И въпреки това искаш да го накарам да повярва и да го заведе в Нашвил?

— Човек никога не знае... — промърмори Уилард. — Проверих по телефона. „Даймънд Хорсцу“ наистина съществува, собственикът ѝ наистина е Мич Кеъри, и той наистина кани Роскоу да отиде в Нашвил и да направи пробен запис. Това е неговият шанс, Дайна! Не може да си позволи да го пропусне!

За прословутия „звукозаписен договор“ на Роскоу се заговори от момента, в който някакъв тип на име Лъки Бъки Уилистън дойде в града в началото на пролетта. Тогава Дайна беше в Кънектикът. Всички бяха впечатлени от предложението, което бе направил на Роскоу от името на Мич Кеъри, и в града не спираха да говорят за това.

Лъки Бъки Уилистън беше солиден, добре охранен господин. Носеше електриковосиня каубойска риза, ботуши от скъпа кожа и огромна шапка с лента от змийска кожа. Караше електриковосин кадилак, чийто клаксон свиреше шест различни мелодии, включително „Дикси“ и „Хартбрейк Хотел“.

Лъки Бъки беше казал, че е на голяма обиколка в търсене на таланти за „Даймънд Хорсшу“ и че чул хората да говорят колко добре пеел Роскоу Хокънбъри. Бил го чул през шест окръга!

После огромният мъжага седнал в универсалния магазин, кръстосал крака и нервно изслушал част от репертоара на Роскоу. Записал песните на касетофон с размерите на малък хладилник и заявил на събралите се, че той и Мич Кеъри ще направят от Роскоу Хокънбъри голяма звезда, ще го превърнат в легенда на своето време и в много богат човек.

Дайна знаеше, че Нашвил е музикалната столица на Юга и че кънтри музиката е в кръвта на жителите му. Но също знаеше, че в шоубизнеса навсякъде, включително и в Нашвил, се крият мошеници, измамници и псевдоартисти. Така че тя имаше пълното основание да подозира Лъки Бъки Уилистън и Мич Кеъри в неискреност. Хората не идваха с кадилаци в забутани миньорски градчета и не предлагаха несметни богатства на момчета като Роскоу Хокънбъри.

И други се бяха усъмнили в Лъки Бъки Уилистън и в не по-малко мистериозния му шеф Мич Кеъри още от самото начало. Никой трезвомислещ не беше повярвал на щедрите обещания — включително и овдовялата майка на Роскоу, Веста. Не, беше отсякла категорично тя, Роскоу нямаше да бъде въввлечен в съмнителните игри на някакви непознати, които не можеха да ги убедят в прекалено добрите си намерения.

Всичко това се отрази много лошо на самия Роскоу — той завърши годината много по-зле от очакваното. Дайна проклинаше този незнаен Мич Кеъри за пълния провал на момчето през втория срок. Шефът на „Даймънд Хорсшу“ очевидно беше най-упоритият човек на света и не приемаше откази. Той бомбардираше Веста Хокънбъри с телеграми, които я хвърляха в паника — никой в Какексия не получаваше телеграми, освен през военно време или по трагични поводи.

Кеъри продължаваше да изпраща предложения — кое от кое по-примамливи. Какексия беше малко градче, така до Дайна достигаха всички подробности: хиляда долара плюс разходи за път за Роскоу, триседмичен платен престой и пробни записи, с вероятност „Даймънд Хорсшу“ да продуцира албум, хонорарът, за който щеше да се договори по-късно.

Ако Веста Хокънбъри не искаше Роскоу да е сам в Нашвил, Мич Кеъри лично щеше да настани момчето в къщата си; Мич Кеъри щеше да ангажира най-съвестния си агент да защитава интересите на Роскоу; Мич Кеъри лично щеше да плати гостуването на Веста или на придружител по неин избор.

В началото Веста беше непоклатима — Роскоу нямаше да отиде в Нашвил сам. А тя не можеше да отиде с него — страхуваше се до смърт от големия град. Освен това трябваше да се грижи и за децата на по-малката си дъщеря.

Но Мич Кеъри беше повече от настоятелен. Той усещаше, че Веста е объркана и разколебана. Манипулациите и упорството му започнаха да дразнят Дайна. Беше успял да взриви града, без дори да си покаже носа.

А сега Дайна трябваше да отиде с Роскоу в Нашвил. Тя не разбираше нищо от кънтри музика, преди да дойде в Какексия.

— Защо аз? — запита тя Уилард. Искаше да отложи отговора на въпроса възможно най-дълго или изобщо да не му отговори. — Никога не съм била в Нашвил. Не знам абсолютно нищо за звукозаписния бизнес. Освен това не вярвам на тези типове.

Уилард сви рамене:

— Така искат всички. Най-подходяща си — ползваш се с авторитет и не се страхуваш от хората с власт. Освен това си много умна и Мич Кеъри ще се затрудни доста, ако е решил да заблуждава някой. Но си мисля, че може да се окаже и почтен човек. Обади ми се няколко пъти. Звучеше искрено. Обеща да се грижи за Роскоу и за евентуалния му придружител. Веста най-сетне се съгласи, но само ако ти отидеш с него.

„Чакат ме в Кънектикът да определим датата на сватбата. Не мога да тръгна за Нашвил и да тичам след доверчивия и наивен Роскоу Хокънбъри“ — помисли си Дайна.

— Веста ти има доверие — упорито продължи Уилард. — Ти си един от малкото учители, които Роскоу някога е искал да зарадва. Той те харесва, възхищава ти се, вслушва се в мнението ти и ще уважи всяко твое решение. Аз съм твърде стар и неопитен, а и язвата ми може да се обади...

Дайна много добре знаеше за язвата на Уилард и проблемите, които му създаваше. Тя погледна към училището. Групата си почиваше

и настройваше инструментите си. Роскоу се беше навел така задълбочено над китарата си, както над никоя книга.

— Роскоу е талантлив, Дайна — Уилард беше проследил погледа ѝ. Той знаеше особеното ѝ отношение към Роскоу. — Това е най-талантливото момче, което съм виждал. Знаем, че не разбираш много от музиката му и сигурно дори не подозираш колко е талантлив — умората от дългогодишната работа бе изписана по лицето му и той изглеждаше преждевременно състарен. — Искам да го измъкнеш оттук! Ти си единствената, която може да го направи. Дай му възможност. Може да се окаже единствената в живота му. Заведи го в Нашвил. Ако не заради него, заради мен. Толкова исках да му помогна. Може би ти ще успееш. Иначе перспективата са мините.

Фатална предопределеност... Може би съдбата се намесваше. Дайна не вярваше особено, че Роскоу ще намери нещо добро в Нашвил. Но въпреки това реши да го заведе. Защото това, което Уилард каза, беше самата истина. И единствената възможност за момчето. Дайна трябваше да му помогне да се измъкне от малкия миньорски град и от ужаса на мините.

— Не го спасихме с учение — продължи Уилард, — но имаме още един шанс. Несигурен, малък, но все пак шанс. Ще му го дадеш ли, Дайна?

Тя бе вперила невиждащи очи в долината.

— Да — каза най-сетне. — Ще го заведе — гласът ѝ беше тих и спокоен. Майка ѝ никога не би я разбрала. А Денис би се престорил, че я разбира.

Уилард я прегърна бащински.

— Така те искам, моето момиче.

„В какво се забърках?“ — запита се тя безпомощно. Роскоу беше мило, чаровно момче, което не умееше да прави друго, освен да свири и да пее в малкия свят на Какексия. А Дайна се съгласи да го преведе през опасностите на нещо, което самата не познаваше. Тя искаше да вярва на Мич Кеъри. Разумът ѝ нашепваше колко е глупаво, но сърцето ѝ заповядваше да му повярва. Дайна съзнаваше, че не трябва да позволява на чувствата да доминират, ако е решена да успее.

Главата ѝ леко се замая от радост. За първи път в живота си сама взимаше толкова важно решение. За първи и може би за последен път

тя кривваше от внимателно планирания си житейски път. Веднъж поне — за три седмици. Или за по-дълго?

— Уилард... — беше й трудно да овладее вълнението си. — Ако Мич Кеъри се опита да използва или да измами Роскоу, аз лично ще предявя обвинение в измама срещу него и ще го съдя за нанесените щети.

— Тогава искрено се надявам, че господин Кеъри ще се държи прилично, защото ще има работа с една млада тигрица — пошегува се Уилард.

— Тигрица ли?!

— Да, тигрица. Млада тигрица, която се бои от мишки, но въпреки това си остава тигрица. Хайде да тръгваме. Ще кажем първо на Веста, а после на Роскоу.

Уилард беше един от малкото хора, които знаеха ужасната тайна на Дайна — тя се страхуваше от мишки до смърт. Това беше единствената й фобия и й се струваше старомодна и превзета, ала не можеше да я преодолее.

Но независимо как се чувстваше, тя беше поела отговорността за Роскоу и сега беше неин дълг да следи всяка стъпка на Мич Кеъри, дори да беше самият Сатана. Ако той се опиташе да оплете Роскоу, Дайна щеше да се бори до последен дъх. Може и да не беше постигнала много в Какексия, но поне щеше да защити едно безпомощно момче.

В същото това време Мич Кеъри седеше зад бюрото си в Нашвил. Беше малко по-висок от среден ръст, строен, широкоплещест мъж. Мургавата му ирландска красота внушаваше усещането за опасна властност. Гъстата му коса и извитите вежди бяха черни, а клепачите му с дълги мигли лениво тегнеха, полупритворени. Това му придаваше ту коварен, ту отегчен вид. Имаше рядко срещани очи — чисти и светлозелени, които напомняха очите на пантера.

Лицето на Кеъри придобиваше невероятни изражения. Стига да пожелаеше, можеше да накара птиците от някое дърво да се разлетят.

Точно в този момент той гледаше с едва прикрита неприязън Лъки Бъки Уилистън, който бе издокаран в снежнобял каубойски костюм. Сакото му беше обсипано с избродирани вагонни колела в

червено, синьо и зелено, ботушите му бяха от алигаторска кожа, а огромната му синя шапка беше украсена с лента от кожа на игуана. Кръстосал яките си бедра, той беше качил крака на бюрото на Мич.

— Значи се добра до него? До Роскоу Хокънбъри — онзи малък провинциалист.

— Да, добрах се — хладно процеди Мич. — И дано да е такъв, какъвто казваш. Вече имах достатъчно неприятности заради него.

Лъки Бъки като че ли се засегна.

— Слушай — важно рече той, — Роскоу е особняк и наивник, но това си е за негова сметка. Но като запее, свят да ти се завие!

Кеъри направи скептична физиономия. Не обичаше да му говорят така.

— Не е толкова лесно да ми се завие свят — студено каза той. Мич Кеъри създаваше точно обратното впечатление от Лъки Бъки. Лъки се правеше на каубой, докато Мич го раздаваше небрежно аристократично. — И си свали краката от бюрото ми, Уилистън!

Лъки Бъки се подчини незабавно, което предизвика сътресение на огромното му тяло. Той оправи безценното си сако и се изпъна важно.

— Добре — каза той, опитвайки се думите му да прозвучат делово. — Кой ще доведе момчето? Майка му ли?

— Майка му няма да изкара и един ден в Нашвил — отвърна язвително Кеъри. — Ще умре от страх в мига, в който зърне автобус. Щели да се опитат да придумат някаква учителка.

— Учителка?! — ужасено възкликна Лъки Бъки. — Какво ще правим с учителка?! Тя ще си пъха носа навсякъде. Ще си въобразява, че отбира от всичко.

Мич небрежно махна с ръка.

— Не се тревожи. Аз ще се оправя с нея. Лично. Няма да ни пречи.

Лъки Бъки му хвърли подозрителен поглед. Не се съмняваше, че ще се справи с една учителка. Мич Кеъри, с цялата си привидна ленивост, беше най-опасният човек в очите на Лъки Бъки. И изобщо не приличаше на брат си Боби.

Боби Кеъри беше изтъкан от луд ентузиазъм и трескав глад да прави нещо. Той долетя в Нашвил, купи контролния пакет на

„Даймънд Хорсшу“ и взе Лъки Бъки като доверено лице и движеща сила в компанията.

Боби не бе направил впечатление на Лъки Бъки като човек с много ум, но имаше много пари и му гласува пълно доверие. Но веселякът загина ненадейно при самолетна катастрофа и на сцената се появи Мич.

Мич Кеъри притесняваше Лъки Бъки. Имаше чувството, че непрекъснато го преценява. В тези блестящи зелени очи винаги се таеше нещо. Но какво точно, Лъки Бъки нямаше представа.

Не беше сигурен, че Кеъри е откровен. Смяташе, че хора с толкова остър ум не могат да бъдат откровени. Имаше усещането, че Кеъри всеки момент ще задвижи тайния си план и ще обърне с главата надолу цял Нашвил. Малкият Хокънбъри, разбира се, също щеше да бъде хванат в мрежите му. А колкото до учителката... Лъки Бъки потръпна. Никоя жена нямаше шанс да устои на чара на Кеъри. Никоя!

ВТОРА ГЛАВА

Следващите няколко дни се изнизаха неусетно. Дайна се обади на родителите си и им обясни как стоят нещата. Баща ѝ нямаше нищо против тя да поудължи малко престоя си.

— Но внимавай — предупреди я той, — шоубизнесът гъмжи от измамници. Ако нещо те усъмни, консултирай се с адвокатата си.

Майка ѝ, разбира се, беше на друго мнение.

— Питам се как ще реагира Денис на това! Нали трябваше да подготвим сватбата? Той е безкрайно мил, но не бива да злоупотребяваш с търпението му.

— Мамо, не мога да изоставя всичко тук. Това момче има талант. Заслужава да опита. Трябва да му помогна. Дължа му го. Не мисля, че праждо ми е искал да внуши такова поведение на наследниците си!

— Праждо ти е знаел докъде се простира великодушието. Ще направиш много по-добре, ако се подготвиш за работата си в музея, вместо да си губиш времето. Трябва да се върнеш вкъщи и да си избереш булчинска рокля. Трябва да подготвим приема. Затова искам да знам колко точно смяташ да се забавиш?

— Три седмици. Може... и малко повече... — нерешително отвърна Дайна. Много добре знаеше, че ако Роскоу подпише договор, ще се наложи да останат по-дълго.

— О, Денис едва ли ще бъде възхитен. Майка му също. Чакаме тази сватба от години, а сега ти изчезваш, за да станеш бавачка на някакво глупаво момче! А Денис със сигурност ще се съгласи. Този младеж никога не мисли за себе си! Прекалено добър е.

Единственото успокоение на Дайна беше, че майка ѝ се ядосваше на нея, не и на него — смяташе го едва ли не за идеален.

След разговора с родителите си тя се обади на Денис. Верен на себе си, той беше образец на благовъзпитаност.

— Постъпи, както смяташ за добре. Остани, колкото е необходимо. Няколко седмици нямат никакво значение. Дори няколко месеца нямат значение. В крайна сметка ще сме заедно цял живот.

— Да. Наистина — равнодушно се съгласи Дайна.

Искаше ѝ се поне веднъж Денис да покаже малко страст, поне веднъж да се развика. Но той не изневери на себе си. Този човек нито страдаше, нито бе способен да изпита страст.

Беше дребен и рус като нея, с фини ръце и малки крака, за които майка ѝ казваше, че са сигурен белег за благородство. Имаше бледо кръгло лице, бледосини кръгли очи и толкова руси мустаци, че изглеждаха почти бели. Дайна никога не го беше намирала привлекателен. Денис всеки момент щеше да защити дипломната си работа в Йейл в катедрата струнни инструменти, специалност арфа. Но умението да свири на арфа щеше да му остане само като любимо занимание. Истинското му призвание бе да поеме управлението на семейните имоти. Госпожа Макнийл — майката на Дайна, го боготвореше — толкова богат, толкова талантлив и толкова възпитан!

— Тази седмица съм много зает. Оркестърът репетира непрекъснато, чак пръстите вече ме болят — вероятно Денис беше доловил нещо в гласа на Дайна, защото смени темата и изговори куп други неща. Едва в края на разговора им отново стана сериозен: — Сигурна ли си, че можеш да помогнеш на това момче? — за първи път в гласа му се прокрадна нотка на тревога. — Дано не възникнат проблеми.

— Не се безпокой. Ще се справя.

— Е, щом казваш. Опитай се да промениш музикалните му вкусове. Тази кънтри музика е ужасна! Ще кажа на другите, че си с млад челист в Лондон или нещо подобно.

— Не ставай сноб, Денис! Кънтри музиката може да не е по вкуса ти, но много хора я харесват — Дайна усети, че прекали и веднага съжали. Той правеше всичко, за да е мил, а тя се държеше толкова лошо! — Съжалявам. Извинявай.

— Не, не! Права си. Ти извинявай. Много мило от твоя страна, че искаш да му помогнеш да осъществи мечтите си. Не се притеснявай за нищо. Искам само да си щастлива. Ще преживеем тази малка раздяла. Да не са години! Сега си представи, че те целувам по сладките устни. Каж ми, че ме обожаваш!

— Аз... аз... — заекна Дайна. Думите заседнаха на гърлото ѝ.

— Хайде, скъпа! Помисли за чистотата на нашата любов. Сексът не е всичко. Всъщност едва ли си струва да говорим за това.

Точно в този момент някой звънна на вратата и Дайна побърза да прекъсне разговора.

— Някой звъни. Ще ти се обадя от Нашвил. Дочуване, Денис.

Дайна не можеше да си обясни защо приема пътуването до Нашвил като добре дошло — май ѝ се искаше да забави сватбата си с Денис? Не бе наясно със себе си, всичко това ѝ приличаше на бягство. А двамата се познаваха от деца и бяха близки приятели.

Настоятелното звънене на вратата прекъсна мислите ѝ и тя забърза към антрето да отвори.

На прага с китара в ръка стоеше Роскоу. Беше навлякъл провиснала бяла фланелка с името на идола му Ханк Уилямс и голяма бяла каубойска шапка, нахлупена до очите. Беше дошъл за редовната си проверка на капаните за мишки. Дайна му имаше доверие и бе спокойна, че няма да я злепостави пред другите ученици, като издаде тайната ѝ.

— Здравсти, Роскоу!

— Здравсти! Кажй си вълшебните думички, преди да проверя капаните ти за мишки. Написах нова песен — Роскоу пишеше песни по същия начин, по който дишаше. Те просто извираха от сърцето му.

— Надявам се, че това не е поредната ти тъжна песен — каза Дайна и се усмихна уморено.

Седна до него на излъсканите стъпала пред къщата. Роскоу бутна шапката си назад и се усмихна. Счупил си бе един зъб, точно отпред, и Дайна си каза, че трябва да го заведе на зъболекар в Нашвил. И зрението му беше слабо, а това със сигурност щеше да увеличи проблемите му с учението.

— Не. Тази е весела. Ще ти хареса — той погледна към нея и усмивката му изчезна. — Какво има? Ти самата си като тъжна песен. Какво се е случило?

— О, нищо! — бързо каза тя. Понякога Роскоу беше твърде проникателен за шестнадесетте си години.

Тя отмести поглед встрани и се загледа към хълмовете, като несъзнателно започна да си играе с годещия пръстен.

— Притеснява те, нали? — тихо каза Роскоу.

— Какво? — сепна се тя. — Не, не е така.

— Този пръстен стяга душата ти, задушавя те...

— Всеки, на който му предстои да промени живота си, става малко нервен. Като пораснеш, ще разбереш.

— Мисля, че имаш нужда от промяна — каза Роскоу и започна да настройва китарата си. — Имаш нужда да отидеш някъде. Например в Нашвил.

Дайна го погледна объркано.

— Защо мислиш така?

Роскоу не отговори. Само ѝ се усмихна и запя. Дайна се облегна на прага и се заслуша, загледана в залеза. Усети странно безпокойство. Нямаше нужда от промяна. А от време. Само от време...

Времето обаче летеше безвъзвратно. Струваше ѝ се, че само преди миг е седяла на прага на малката къща в Какексия с Роскоу, а в следващия миг вече седеше на ръба на огромно легло във формата на сърце, в огромна спалня, в една още по-огромна къща в Нашвил. Всъщност, това не беше спалня, а будоар. И то безвкусно мебелиран.

Сърцевидното легло имаше не само кървавочервена покривка, обточена с дантела, но и балдахин в същия червен цвят, със същите ужасни дантели. Тук-там по дебелия бял килим бяха разхвърляни пухкави сърцевидни килимчета. Останалите мебели бяха бели със златни орнаменти в претенциозен френски стил. Опитното ѝ око веднага позна, че са имитация, и то лоша.

Върху огромните прозорци бяха спуснати завеси от кървавочервен сатен, прихванати със златисти шнулове. По стените висяха смущаващо чувствени картини на лудуващи сатири и нимфи.

Банята бе издържана в подобен „стил“. Ваната — перлено розова, във формата на сърце, крановете — позлатени, с вградени огромни изкуствени рубини.

От прозорците се откриваше изглед към градина, в средата на която бе направен басейн във формата на китара. Във вечерния здрач по дъното проблясваха златни струни. Цветята в градината бяха засадени като музикални инструменти, петолия и ноты.

Дайна се дръпна отвратена от прозореца. Къщата, стаята и градината бяха в един и същ безвкусен и помпозен стил.

Слава Богу, поне прислугата не се мотаеше наоколо. До този момент Дайна беше срещнала шофьора, икономката и две кискаци се

прислужнички с прически като кошери. Всички бяха страшно приятелски настроени. Една от веселячките я беше настанила в тази стая и ѝ беше казала да си почине и да се освежи, защото господин Кеъри би искал да я види около осем.

Дайна се отпусна с досада на леглото. Приличаше на беззащитна невинна принцеса, попаднала по погрешка в този развратно пошъл будоар. От умора нямаше сили да се преоблече. Разсеяно взе някаква музикална кутия от слонова кост и отвори инкрустирания с позлата и скъпоценни камъни капак. Засвири евтина кънтри мелодия. Някой, най-вероятно Мич Кеъри, беше настроил тази наистина ценна вещ да свири кънтри.

Попаднали сме сред луди манияци, уморено си помисли Дайна. Тя се страхуваше Роскоу да не се впечатли прекалено от обстановката. Но се надяваше полетът и възбудата да са го изтозили дотолкова, че да не забележи нищо. Момчето наистина беше като болно.

Напрежението се беше отразило и на нея. Не знаеше как да се държи с човек, който живееше в такава бутафорна обстановка и явно бе лишен от вкус, а май и от морал. Смъртно уморена от полета, ужасена от къщата и дивната стая, Дайна изпитваше страх пред срещата с Мич Кеъри.

В този миг позлатеният телефон извъня и прекъсна мислите ѝ.

— Да — опита се да отговори Дайна спокойно. Имаше чувството, че самият Сатана ѝ се обажда, за да я покани долу да подпише с кръв договора, че продава душата си и тази на Роскоу.

— Госпожица Макнийл? — гласът от другата страна беше като доволно мъркане на дива котка. Нямаше и най-малка следа от южняшкия акцент, с който беше свикнала през последните месеци. — Обажда се Мич Кеъри. Надявам се, че сте пътували приятно.

— Да. Полетът беше дълъг, но приятен — устата на Дайна пресъхна.

— Съжалявам, че не е понесъл на Роскоу — измърка кадифеният глас. — Наредих да не го безпокоят.

— Много мило от ваша страна. Майка му спомена, че изобщо не е спал последните две нощи и не е ял от вълнение. Това е силно преживяване за него, господин Кеъри.

— Без съмнение. Но се надявам, че вие сте добре. Чудех се дали ще имате нещо против една скромна вечеря във вътрешния двор.

Трябва да поговорим, да се опознаем.

„Боже Господи!“ — изпадна в паника Дайна. Поканата му гъделичкаше като копринени чаршафи.

— С удоволствие, господин Кеъри. Наистина трябва да се опознаем. Нали ще работим заедно. И надявам се, честно.

— Харесвам откровените жени, госпожице Макнийл. Можете ли да стигнете до вътрешната градина или да изпратя някой да ви придружи?

— По-добре изпратете някой.

— Добре. След десет минути ще бъдат при вас. Или имате нужда от повече време?

— Не.

— Чудесно! Нетърпелив съм да ви видя, госпожице.

Точно след десет минути на вратата се почука. Дайна отвори, очаквайки да види някоя от кискащите се прислужнички. Вместо това съгледа мъж, който лениво се подпираше на рамката.

Беше поне петнадесет сантиметра по-висок от нея, загорял, с тъмна коса, невероятно привлекателна усмивка и трапчинки на бузите. Беше на около тридесет и три, с развити мускули и стегнато тяло на професионален тенисист. Небрежната му стойка и усмивката го правеха да изглежда приятелски настроен.

„Я виж ти! Кой пък е този?“ — помисли си Дайна, приятно изненадана. Не се вместише в представите ѝ за шоумен. Приятният мъж трябва да беше някой от сътрудниците на Мич Кеъри. В този момент Дайна си даде сметка за дяволската извивка на веждите и блясъка на котешки зелените му очи. Но с подигравателно ленив глас той сложи край на съмненията ѝ.

— Добър вечер, госпожице Макнийл. Помислих си, че ще бъде по-добре, ако лично ви взема. Надявам се, нямате нищо против, че не съм се облякъл официално за вечеря. Обичам непринудените неща.

„О, не!“ — ужаси се Дайна. Без съмнение това беше самият Мич Кеъри.

Той се изправи, усмихна ѝ се и ѝ предложи ръката си.

— Да вървим! — и повдигна закачливо лявата си вежда.

— Разбира се — Дайна нямаше избор. Плъзна ръка под лакътя му. Докосването до загорялата му здрава ръка предизвика топли вълни от необяснимо смущение, толкова силно, че Дайна онемя.

— Много сте мълчалива — подхвърли Мич Кеъри. — Да не сте уморена от полета? Надявам се, не е нахално от моя страна да ви поканя на вечеря?

— О, не! Просто съм изненадана. Не очаквах да сте такъв...

Откровеността е най-добрата политика, отчаяно си помисли тя.

— И какво очаквахте?

Дайна направи красноречив жест.

— Някой, който отговаря на всичко това.

Дали думите ѝ нямаше да го засегнат.

Мич хвърли презрителен поглед на полилея и фалшивия мрамор на стълбите:

— О! Малко е натруфено наистина.

— Не... — смутено наведе глава Дайна.

— Претрупано е — настоя той, — особено за някой като вас. За щастие, идеите не са мои. На една рок звезда са. В момента е на световно турне.

— А защо сте я наели? За да впечатлите контрагентите си ли?

— Някои са впечатлени, други не. Само че не съм я наел. Наследих част от нея.

Бяха слезли до голямото фоайе с фонтан по средата. Водата падаше като кристално поточе от устата на невъобразимо грозна мраморна риба.

— И как я наследихте?

— Как я наследих ли? По обичайния начин — смърт на роднина. Нека да говорим за по-приятни неща. Обичате ли омари?

— Разбира се.

Сега, когато първоначалният шок беше преминал, Дайна си даде сметка, че под привидната му леност се крие остър ум. Съчетан с чара му, представляваше опасна комбинация. Дайна трябваше да бъде много внимателна. Не искаше и не можеше да допусне да бъде извадена от равновесие само защото някакъв тип притежаваше магнетична привлекателност.

Мич Кеъри отвори вратата и излязоха във вътрешния полузакрит двор. Там имаше огромно пиано, подредена маса с бели рози в средата и сребърни свещници. Пространството беше оградено с разцъфнали розови храсти. Единствената приумица, която разваляше обстановката, беше още един ужасно грозен фонтан с риба.

— Позволих си да поръчам шампанско. Идването ви и това на протезето ви Роскоу, трябва да бъде ознаменувано все пак.

Келнер с бяло сако влезе, за да отвори бутилка „Дом Периньон“.

— Роскоу не ми е протезе — учтиво, но студено уточни тя. — По-скоро ваше протезе. Или поне така се предполага.

— Нима? — Мич Кеъри вдигна тост. — За доверието! Да цъфти между нас!

Дайна също вдигна чаша и леко я чукна в неговата. Той отпи глътка и мълчаливо я загледа.

Дайна смело отпи от шампанското. Надяваше се така да успокои опънатите си нерви. Но зелените му очи продължаваха да я фиксират и тя неволно потръпна. Непознато силно вълнение премина през тялото ѝ.

— Имам чувството, че не ми вярвате.

— Така е. Казах ви, че ме изненадахте. Освен това не знам какво сте замислили относно Роскоу. Бихте ли ми обяснили? — гласът ѝ беше спокоен и не издаваше вътрешното ѝ напрежение.

— Не знам какво сте очаквали. Предварителната нагласа винаги крие рискове — това особено важи за места като Нашвил — той направи кратка многозначителна пауза. Зелените му очи направо я изгаряха. — Колкото до Роскоу, искам да купя таланта му. И двамата ще бъдем облагодетелствани.

— Очаквах да кажете нещо подобно. Но вие не знаете нищо за него — Дайна отпи още една глътка шампанско. Нервите ѝ бяха напрегнати до краен предел.

— Имам информация от Лъки Бъки Уилистън, чух записите, а имам и друг приятел, който е слушал Роскоу. Неговият доклад е впечатляващ и от този на Бъки.

От момента, в който седнаха на масата, очите му не бяха я изпуснали нито за миг. Дайна не беше сигурна дали Мич си играе на нерви, на прелъстяване, или и на двете едновременно. Във всеки случай той притежаваше завиден тренинг и тя трябваше със съжаление да признае, че започва да губи играта.

— Кой е той? — попита Дайна. В Какексия не беше идвал никой друг, освен Лъки Бъки.

— Името му вероятно не значи нищо за вас. Лъки Бъки надушва талантите като акула кръв. Но другият ми приятел е непогрешим, що

се отнася не до таланти, а до гении.

Леката усмивка на устните му издаваше идеално самообладание и това я правеше крайно неспокойна. Тя вдигна рамене:

— Би трябвало да знаете, господин Кеъри, че „гений“ е относително понятие. Роскоу просто обича да пее. Наивен е. Няма рутина. Вие, от друга страна, имате достатъчно. А това поставя Роскоу в неизгодно положение.

— Може би, госпожице Макнийл — каза Мич и вдигна чаша в нейна чест. — Но вие имате достатъчно интелект и за двама ви. Вие също не сте това, което очаквах. Особено за учителка от Какексия, Кентъки.

— Вероятно предварителната нагласа е опасно нещо дори за места като Какексия. Или за учителите — върна му го Дайна.

— Но когато учителката е не друг, а самата Дайна Уиндзор Макнийл, интелигентността не е изненада — самодоволна усмивка цъфна на лицето му. — Дъщеря на съдията от Върховния съд Стюард Макнийл, племенница на бившия губернатор Кърк Макнийл и разбира се, правнучка на известния стоманодобивен магнат и филантроп Ендрю Гилмор Макнийл!

Дайна беше поразена, но успя да запази хладната маска на лицето си. Когато проговори, гласът ѝ беше спокоен:

— Поздравявам ви. Подготвили сте се добре.

— Имам си сътрудници. Уилард Уикфийлд ми даде тази информация — Мич Кеъри се облегна назад. — Един от благородните Макнийл изневиделица се появява в Нашвил и взема под крилото си неизвестен музикален талант. Харесва ми — той замислено погледна небето. Мракът бавно се спускаше и звездите просветваха на нощния небосклон. — Звучи добре. Дори от публицистична гледна точка — „Високопоставено лице покровителства кариерата на кънтри певец.“

— По-добре не ме забърквайте в това, господин Кеъри. Дойдох, за да се уверя, че няма да използвате Роскоу, и гарантирам, че няма да използвате и мен. Забравете за това. Дори не си го мислете!

— Винаги правя точно това, което искам, госпожице Макнийл — стрелна я със зелените си очи Мич.

— Тогава — наведе се тя през масата. Скъсяването на разстоянието я накара да усети силата му по-силно отпреди, — надявам се, че ще ми кажете какво точно смятате да правите с Роскоу.

Прекалено добрите намерения винаги ме правят подозрителна. Какво целите?

— Вече ви казах — ще използвам таланта му. В замяна той ще бъде възнаграден, и то щедро. Гарантирам ви го.

— Колко мило! — Дайна потъна в стола си. Чарът му я оставяше без сили.

— Той наистина притежава дарба. Ще го финансирам, за да я развие.

— А вие какво точно ще получите от цялата тази работа? Не просто морално удовлетворение, предполагам. Ще пропилиете време, усилия и пари и ще получите само скромен дял?

— Не съвсем — усмихна се той.

Нещо в усмивката му я смути.

— Какво тогава?

— Душата му!

Думите му я накараха да изтръпне. Не беше сигурна дали се шегува, или не.

— Но тя е под моя защита!

Той ѝ се усмихна обезоръжаващо и взе ръката ѝ в своята.

— Тогава, скъпа моя госпожице Макнийл — тихо рече той, — ще трябва да взема първо вашата душа — и Мич Кеъри положи върху ръката ѝ дълга, гореща целувка.

— Вие сте луд! — опита се да изтегли ръката си тя.

— Не, напълно нормален съм — сериозно отвърна той и сведе глава. — Диамантен годежен пръстен... Този, който го е поставил на ръката ви — погледна той диаманта, който проблясваше на светлината на свещите — и ви е пуснал сама, наистина е луд.

— Ставате нагъл! — прошепна Дайна. Искаше ѝ се Мич да пусне ръката ѝ. Докосването му предизвика огнени вълни по цялото ѝ тяло.

— Скъпа моя, такъв съм си по рождение. Също както ти си родена горда, а Роскоу — талантлив.

ТРЕТА ГЛАВА

Той целуна ръката ѝ отново, този път по-дълго. Дайна се отдръпна, като че ли срещу нея седеше опасен звяр. Кожата ѝ пламтеше като жигосана от целувката му. Искаше ѝ се да стане и да си тръгне, да го остави сам в здрача.

— Успокой се! Не съм искал да те обидя! Нека да поговорим за Роскоу. Нали затова сме тук.

Келнерът наруши за миг уединението им, за да поднесе салатата. Дайна пресуши чашата си с шампанско на един дъх. Беше нервна заради непознатото чувство, което този мъж я караше да изпитва.

— Разкажи ми нещо за Роскоу — помоли Мич.

Дайна демонстративно разтри ръката си. Кожата ѝ още гореше.

— Роскоу е естествен и добросърдечен — хладно каза тя. — Но има нужда някой да му помогне...

— Естествено. Иначе нямаше да си тук.

— Семейството им е голямо, освен него има още шест деца: по-голям брат и сестра, и още четири по-малки сестри — продължи Дайна. — Повечето мъже от фамилията са били миньори. Един от чичовците му заминал за Филадельфия и започнал работа в някаква амбалажна фабрика. Когато Роскоу бил единадесетгодишен, баща му също решил да замине за града. Според Веста, майката на Роскоу, тези две години били толкова тежки, че оттогава намразила градовете.

— Ами Роскоу, понесъл ли му е животът във Филадельфия? — попита Мич и се загледа в златистите ѝ коси, леко развявани от вечерния бриз.

— Тъгувал е за дома. По това време започнали и проблемите му с учението. Веста разказваше, че децата в училището му се подигравали заради южняшкия акцент. А и учителят му се присмивал. Роскоу още го изживява.

Подпрял брадичка, Мич наблюдаваше играта на светлината в косата ѝ. Дайна смутено отметна кичур от челото си. Беше сигурна, че не я слуша. Той я дразнеше и привличаше едновременно. Тази странна

комбинация от чувства я караше да изпитва мъчително очакване и изгаряща жажда, която не можеше да бъде утолена.

— Единственото му спасение била китарата — продължи тя, леко объркана. — Затварял се някъде и свирел. Година след като се върнали в Какексия, една от мините се срутила. Девет души загинали. Трима от тях били негови роднини — баща му, брат му и един от чичовците му.

Мич премести поглед от косата на сапфирено зелените ѝ очи:

— Това е най-опасната работа на света.

— Моля? — контрастът между безизразността в гласа му и напрежението в очите му я смая.

— Да работиш в мина е най-опасното нещо на света. Знаеш ли кое е също толкова опасно?

— Доскоро бих казала да си учителка.

— Грещиш. Шоубизнесът.

Прислужникът отново се появи, безшумен като сянка. Отнесе салатените купи и се появи с два подноса омари и димяща купа ориз с бадеми.

Дайна си отдъхна, когато Мич прехвърли вниманието си върху храната.

— Не се съмнявам, че шоубизнесът е опасен, господин Кеъри, затова не ми хареса, когато казахте, че искате душата на Роскоу. Не можете да го купите, поне докато съм тук.

— Тогава останете по-дълго. Обичам изкушенията... — Мич многозначително вдигна едната си вежда. Зелените му очи я омагьосваха. Сякаш проникваха през нея. Виждаха дори това, което Дайна се мъчеше да скрие от самата себе си. Искаше ѝ се Мич да не бе пробуждал този чувствен огън в нея.

Той ѝ се усмихна мило.

— Не виждам нищо смешно...

— На аз не се смея, само се усмихвам.

Дайна остави вилицата си. Той с еднаква лекота предизвикваше гнева и желанието ѝ.

— Бих искала да ми отговориш на няколко въпроса? Първо, каква е квалификацията ти, за да ръководиш звукозаписна компания? Второ, каква е репутацията на „Даймънд Хорсшу“? И трето, какво смяташ да предложиш на Роскоу?

— Би ли ми подала салатата!

Сребърният поднос беше достатъчно близо до Мич. Дайна замълча, взе го и демонстративно го сложи пред него.

— Благодаря! — усмихна ѝ се той. Подигравката беше изписана на лицето му.

Тя се облегна назад, кръстоса ръце пред гърдите си и го изгледа предизвикателно.

— Е?

Той не отговори веднага.

— Каква е квалификацията ми да правя записи? Много хора ще ти кажат — никаква. Никога преди не съм го правил.

— Какво?! — с тих ужас възкликна Дайна.

— Не съм го правил. И всеки ще ти каже каква е репутацията на „Даймънд Хорсшу Рекърдс“ — ужасна.

— Да уточним нещата. Твоята компания има ужасна репутация, а ти нямаш никаква квалификация да я управляваш. Така ли?

Мич замислено подпря брадичка и се загледа в сгъстяващия се мрак.

— И да, и не. Тук съм от два месеца. Хората се съмняват в мен, защото още не ме познават. Гледат пренебрежително на „Даймънд Хорсшу“, защото още не съм я преустроил.

— Каква самонадеяност! — саркастично отбеляза Дайна. — И защо търпиш подобно положение? Та нали притежаваш компанията! Нали твърдиш, че си по-умен от другите?

— Компанията не съм я създал аз, наследих я, както къщата.

— Ти... — тя направи малка пауза, за да подчертае иронията си. — ... си я наследил. Мога ли да попитам от кого?

— От брат ми. Той си въобразяваше, че е голям предприемач. Обичаше да мисли за себе си като за трезв и практичен човек. Искаше да стане магнат в музикалния бизнес.

— А защо компанията му е била губеща?

Мич я погледна така, сякаш беше задала възможно най-неуместния въпрос.

— Защото беше идиот.

— Мич Кеъри! — тя възмутено смачка салфетката си и я захвърли на масата.

— Да?

— Собственият ти брат е починал — предполагам неотдавна — а ти го наричаш идиот. Как може да си толкова безсърдечен!

— Не говоря лошо за мъртвите, а истината. Боби си беше такъв. Импулсивен, безразсъден, безотговорен — казано накратко, заплаха за самия себе си. Попитай всеки, който го е познавал.

— Все пак не е възпитано да говориш така за собствения си брат — възрази Дайна. Семейната лоялност беше въздигната на пиедестал в рода Макнийл.

Мич стана сериозен. Той се наведе леко към нея. В котешките му зелени очи просветна предизвикателство.

— Нали искаше да ти отговоря откровено? Така че не възразявай. Според теб нормален човек би ли наел къща като тази?

Той многозначително кимна към грозния фонтан. Дайна си спомни стаята със сърцевидното легло и картините с гонещите се сатири и нимфи.

— Нарочно ти дадох онази стая. Сигурен съм, че и в безупречното ти родословие все ще се намери някой, когото мислиш за идиот.

Дайна отново изпита онова странно усещане, сякаш очите му проникваха в душата ѝ и четяха в нея като в отворена книга. Ако трябваше да бъде откровена, тя наистина смяташе братовчед си Дугъл за идиот. Тъпите му шегички ѝ бяха причинили толкова неприятни преживявания.

Дайна се усмихна мило на Мич и той ѝ се усмихна в отговор. За миг ѝ се стори, че най-естественото нещо на света е да му се усмихва. После очите му се спряха на устните ѝ и нощта се изпълни с парещо очакване.

— И все пак не е нужно да бъдеш така брутално откровен. Не тъжиш ли, че брат ти е починал? — тихо рече Дайна. Знаеше, че е усетил огъня в нея. Знаеше, че е усетил как е плъзнал по тялото ѝ и е възпламенил всяка частица от него.

Изразът на лицето му стана сериозен и той сведе очи.

— Липсва ми. Иска ми се някой да го беше спасил. По дяволите! Иска ми се аз да го бях спасил. Никога не е търсил помощ от мен. Искаше да покаже на света, че може да направи нещо сам. Ако имах време, може би щях малко да го вразумя. Но не разполагах с такова. Сега вече мога да спася единствената му добра идея — „Даймънд

Хорсшу“. Предполагам, че той самият е искал това. Иначе нямаше да ми я завещае.

— Какво те кара да мислиш така?

— Инстинктът ми! — каза той уверено. — А мога да го направя, защото съм организиран и дисциплиниран. И заради Роскоу.

— Ще построиш малка империя, като използваш таланта на Роскоу? Едно шестнадесетгодишно момче? Може би инстинктите този път ще ти изневерят — рече тя и му се усмихна накриво. Дали Мич попадеше в една категория с брат си Боби и братовчед й Дугъл?

— Не, грешиш, една империя никога не може да се нарече малка! И не ще използвам само Роскоу, а цяла армия от отбрани таланти.

— И какво ще получи Роскоу, ако ти помогне да станеш „император“ на Нашвил?

Мич подпря глава на ръката си и отново се загледа в отблясъците в косата на Дайна.

— Първо ще получи най-ценното нещо в шоубизнеса — сигурност.

— Сигурност! Няма много да помогне на майка му и сестрите му, нали? Щедростта ти е невероятна!

— Все още не е подписал, госпожице Макнийл — очите му заприличаха на студени зеленикави късчета лед. — Искате ли една седмица, за да го разведете из Мюзик Сити и да му намерите някъде договор с подобна клауза? Ще се домъкнете тук с изплезен език и ще ми целувате краката.

Дайна едва не се задави.

— По-скоро бих умряла, господин Кеъри, отколкото да ви целувам краката! Но наистина бихме потърсили някъде другаде. Може би не трябва да приемам първото предложение, особено когато то е направено от такъв неквалифициран директор на такава всеядна компания.

— Говорите като истинска шотландка — процеди той, загледан в мехурчетата в чашата си. — Разбира се, че не предлагам на Роскоу само сигурност. Ще му се отплатя честно и почтено. Ще се опитам да ангажирам най-добрите специалисти, които да му помогнат в израстването му като музикант.

— Лесно е да се каже. Нищо чудно да блъфирате. Може би ще намерим нещо по-добро за Роскоу, ако той наистина притежава толкова

талант, колкото казвате. Все пак, господин Кеъри, това, което имате в счетоводната си книга, са само мечти. Седмица ли казахте? Добре.

Изразът на лицето му беше унизително подигравателен.

— Виждам във вас решителността и куража, които са позволили на прадыдо ви като момче да слезе от лодката без пукната пара и да стане един от най-богатите хора в страната. Образец на Американската мечта! Съзирам също и прословутата му арогантност. Кръвта вода не става. Вие и Роскоу оставате тук, както беше уговорено. Ще поема дневните ви разходи и ще ви предоставя кола на разположение. Междувременно, настоявам да поработя с Роскоу. За да се опознаем.

Той даде знак на келнера, който мигновено се появи с куп книжа. Мич ги взе и ги предаде на Дайна.

— Ако не сте намерили нищо по-добро до края на седмицата, можете да помислите върху това. Това е договърът, който мога да му предложа. Прегледайте го и преценете.

Тя отвори голямата си синя чанта и набута книжата вътре, без да ги погледне.

— Ще ги прочета, когато мога.

Ъгълчето на устната му леко се повдигна. Той много добре разбираше защо Дайна не може да се съсредоточи.

— Предполагам, че в чантата ви има списък на най-добрите адвокати в Нашвил. Подготвили сте се добре — Мич наистина проявяваше забележителна дарба на ясновидец. — И се обзалагам за имената! — добави той, загледан отново в мехурчетата на шампанското.

Дайна го гледаше мълчаливо. Баща ѝ я беше посъветвал с кои адвокати да се консултира и имената бяха написани на листче, старателно сгънато и сложено в портфейла ѝ.

Мич я гледаше с абсолютна увереност.

— Имената в чантата ви са... — и той погледна дълбокомислено към звездите — Роман Хорнсби III. Вярно ли е? Но уважаваният, хитър, консервативен Макнийл винаги има нещо в резерв, за всеки случай. Така че името на втория адвокат е Ричард Ортисън. Така ли е?

Сините очи на Дайна се разшириха от учудване. Той беше абсолютно прав. Това бяха точните имена на адвокатите, които баща ѝ препоръча.

— Занесете договора, на когото и да е от тях. Дори и на двамата! Ще ви кажат, че е повече от честен — ядосано процеди Мич.

Дайна трескаво разсъждаваше. Може би се опитваше с нахаканост да я откаже да се консултира с адвокатите. Той бръкна в страничния си джоб и извади сгънат лист хартия.

— Казах, че Роскоу ще работи с най-добрите специалисти. Попитайте всеки в Нашвил за препоръки. Хората, които съм посочил, са млади, но изключително надарени. Може би ще се съгласят да работят с момчето. Колкото до мен, проверете ме както искате.

— Възнамерявам да го направя...

Тя пхна листа в чантата си при договора.

— Кафе? — попита Мич с хладна вежливост. — Ликьор може би?

— Не, благодаря — отказа Дайна. Бяха я обзели тежки мисли. Май че се беше заела с нещо, което не беше по силите ѝ.

— Изглеждате уморена — тихо рече той. — Ще ви придружа до стаята ви.

Тя се опита да откаже, но той я прекъсна, преди да беше успяла да каже нещо:

— Къщата е същински лабиринт. Невероятно голяма е. Ще ви помогна да намерите обратния път.

Стана и ѝ подаде ръка. Дайна го погледна студено. Не искаше да го докосва. Свещите догаряха. Нощното небе ѝ напомняше за карнавал. Звездите ярко просветваха, заобиколили лунния сърп.

Той я погледна властно. Грубо хвана раменете ѝ и я разтърси.

— Не се инатете! Не отказвайте помощ, когато честно ви я предлагат! Казах, че ще ви помогна да намерите обратния път и ще го сторя. В тази къща, и в Нашвил.

Лицето му беше в сянка и тя не можеше да види ясно израза му. Но кръвта ѝ отново забушува. Независимо какво ѝ казваше разумът, тя беше дълбоко разтърсена от този мъж. Властното излъчване беше абсолютно и толкова присъщо нему, че ако не живееше в тези модерни времена, сигурно би го взела за предрешен крал. Мич я беше омагьосал. И едва ли някой би могъл да развали магията.

С усилие на волята Дайна си наложи да се отпусне.

— И в замяна искате душите ни — моята и на Роскоу?

Ръцете му се смъкнаха от раменете ѝ. Той направи една крачка назад и отново ѝ подаде ръка. Този път тя не посмя да откаже.

— Не. Искам просто вашата лоялност. Отнасям се добре с хората си и искам в замяна лоялност. Защото без нея не мога да постигна нищо. А възнамерявам да направя много.

Минаха през фойето, осветено единствено от призрачния блясък на звездите и луната. Заизкачваха се по голямата вита стълба. Дайна изпита внезапно желание да избяга. Този красив мъж беше твърде близо!

Стигнаха етажа ѝ и Мич я съпроводи до вратата на стаята. Пусна ръката ѝ и върху устните му се появи добре познатата ленива усмивка.

— Опитайте се да поспите. Разполагате с една седмица да намерите по-добро предложение от моето. Ще бъде уморително и обезкуражаващо, уверявам ви.

— Може би се опитвате да ме измамите?

— Вие ме обиждате и подценявате с вашите подозрения, госпожице Макнийл! Никога не го правете в Нашвил! Този град крие хиляди изненади...

Дайна усети взаимното им привличане.

— Не ми казахте как смятате да направите „Даймънд Хорсшу“ печеливш, а Роскоу — известен. Какво е миналото ви? С какво сте се занимавали преди това?

Усмивката му усили усещането за невидимата връзка между тях.

— Преди ли? Някои биха казали, че не съм работил и един ден в живота си. Аз, разбира се, преценявам иначе нещата.

— Но...

Най-неочаквано той я прегърна.

— И вие не ми казахте, госпожице Макнийл — прошепна Мич, приближавайки лицето си към нейното, — кой невероятен глупак е сложил този диамантен пръстен на ръката ви и ви е оставил да дойдете с едно шестнадесетгодишно момче в къщата на непознат мъж, точно в Нашвил?

Дайна осъзна, че трябва да се съпротивлява, но нямаше сили. Докосването му я омая и я лиши от способността да мисли.

— Пусни ме! — слабо извика тя и погледна очите му. Бяха похипнотизиращи и по-подигравателни от всякога. — Да не би Нашвил да е град на прокажени?

Той я притисна в прегръдките си. Наведе глава към нея, докато устните му почти докоснаха нейните и прошепна:

— Защото и въздухът в Нашвил е пропит със страст...

Ръцете му бавно се плъзнаха по гърба ѝ, докато едната не обхвана кръста ѝ и не я притисна още по-плътено към него. Другата се вдигна към тила ѝ и започна да гали копирената ѝ коса. Усещанията ѝ се възпламениха. Сякаш ток протече през тялото ѝ. Дайна изтръпна, обзета от неизпитано досега желание.

— Страст! — повтори той.

Устните му се разтвориха. Миг и той ги впи в нейните. Замаяна от целувката, Дайна се отпусна в обятията му. Не можеше да надвие желанието си. Мич я караше да му отвърне. Затвори очи. Тъмнината, близостта му, съблазнителната топлина на устните му и силата на тялото му я объркваха. Искеше той да продължи да я целува, въпреки че мисълта я ужасяваше.

Станал нетърпелив от нерешителността ѝ, той я притисна към себе си и я целуна с такава страст, че я зашемети. Сладкото мъчение на пламенната му целувка заплашваше да я помете като пожар. Дайна простена полууплашена-полуизненадана от необикновеното изживяване. Мич бе пробудил страстта ѝ. Изплашена, тя не смееше да се отдръпне. Усещаше как гърдите ѝ настръхват от възбуда. Неизживени досега пориви се разгаряха в нея, изпълвайки я с огън.

Най-сетне той се отдръпна. Ръцете му бавно я пуснаха. Мич се присегна и оправи яката на дрехата ѝ. В очите му блестеше задоволство.

— Виждате ли? Има надежда. Но трябва да продължите да се учите. Вие сте просто едно дете, госпожице Макнийл, въпреки хапливия си език. Целувате се като момиче, което е било възпитавано никога да не показва чувствата си — или дори да не допуска, че съществуват. Колко жалко! Добрите хора от Какексия са ми изпратили едно дете да пази друго дете. Не се тревожете! Ще ви обуча. И ще ви укротя — през цялото време, докато говореше, ръцете му си играеха с яката на дрехата ѝ. — Нека тази целувка не ви притеснява. Забравете я.

Ръцете му се отпуснаха, той се обърна и си тръгна.

Дайна най-сетне дойде на себе си.

— Заслужавате плесница! — извика тя ядосано. Арогантността му и глупостта ѝ я бяха изненадали в гръб.

Той обаче не спря. Само ѝ хвърли поглед през рамо.

— Би трябвало! Но не го направихте. Може би наистина има надежда...

Той се спусна по стълбите, тананикайки си.

Дайна затръшна с трясък вратата и в яростта си взе да хвърля малките сърцевидни възглавнички из цялата стая. После се хвърли на покритото с червен сатен легло и заудря с юмруци.

Кой беше този мъж?! Какво направи с нея? През всичките тези години Денис нито веднъж не беше я карал да се чувства така. А Денис беше мил, добър, откровен... Тя му имаше доверие, разчиташе на него. Той наистина беше съвършен! Какво ѝ ставаше? Дайна не разбираше.

Огледа разхвърляната стая. Целият под беше покрит със сърца. А на стената похотливи сатири гонеха нимфи, които с фалшива изненада се оставяха да бъдат хванати в капана на любовта.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Не можеш ли поне веднъж да свалиш тази шапка от главата си! — ядосано се обърна Дайна към Роскоу. Снощната ѝ среща с Мич Кеъри я караше да се чувства несигурна и нервна. Досега не бе изпадала в подобни състояния.

— Талисман ми е — отвърна Роскоу, силно изненадан от остротата в гласа ѝ.

— О, така ли! — все така ядосано подхвърли тя. Твърде много опасения изпитваше след снощната среща, за да спори за каквото и да било.

Двамата с Роскоу бяха станали рано и закусваха във вътрешния двор. Момчето поглъщаше всичко наоколо с широко отворени очи. Апетитът му се беше възвърнал и с вълче настървение той унищожи седем кроасана, солидно количество бекон и шест пържени яйца.

За разлика от него, Дайна нямаше апетит. Сблъсъкът ѝ с Мич Кеъри продължаваше да я тревожи. Страхуваше се да го види отново. Елитното ѝ образование никак не ѝ помагаше да се справи с тип като него и тя си даваше ясна сметка за това. Не биваше да споменава, че ще търси по-добро предложение за Роскоу. Такова предизвикателство не беше по силите ѝ.

Точно когато Роскоу довършваше последния си кроасан, за ужас на Дайна, иззад саксиите с азалии се появи Мич. Тъмната му коса блестеше на слънцето, светлите джинси прилепваха плътно по стройните му крака, а зеленият памучен пуловер правеше очите му да изглеждат морскозелени.

Дайна се пресегна за кафето си, като се преструваше, че не го е забелязала. Но ръката ѝ трепереше толкова силно, че трябваше да остави чашата. Засрамена, тя скри ръце в скута си. Сърцето ѝ биеше до пръсване.

Но Мич почти не ѝ обърна внимание. Широка му приятелска усмивка беше насочена към Роскоу. Когато най-сетне я погледна, в очите му играеха дяволити пламъчета.

— Госпожице Макнийл! Изглеждате свежа като цвете, разтворило току-що чашка към слънцето. Трябва да ви се поклоня — приличате ми на истинска викторианска млада дама.

— Благодаря ви — сдържано отвърна Дайна. Искаше ѝ се ръката ѝ да не трепери така силно, за да може да запокити чашата с кафе по него. Той се подиграваше не само на поведението, но и на маниера ѝ на обличане! Нямаше право да ѝ се присмива само защото вкусовете ѝ бяха традиционни!

— Предполагам, че госпожица Макнийл ще те разведе из Нашвил, за да се видите с някои хора — обърна се Мич към Роскоу. — Бих искал да те доведе към четири в студиото ми.

— Разбира се. С кого ще се срещаме?

Дайна понечи да обясни, че само иска да се отбият в някои звукозаписни компании, преди Роскоу да се обвърже с договор с „Даймънд Хорсшу“, но Мич я изпревари:

— Госпожица Макнийл е тук, за да защитава интересите ти и иска да се увери, че може да ми вярва. Освен това смята, че могат да ѝ предложат по-изгодни условия. Не се тревожи. Моето предложение е най-доброто. Бързо ще се убеди в това. Тя е умна и няма да ѝ трябва много време.

Роскоу объркано погледна към Мич, към Дайна, после пак към Мич.

— Аз... Аз мислех, че всичко е уредено.

Дайна понечи да каже нещо, но Мич отново я изпревари:

— Знаеш какви са жените! — усмихнато каза той и приятелски сложи ръка върху рамото на Роскоу. — Няма за какво да се тревожиш. Госпожица Макнийл бързо ще разбере, че моето предложение е най-доброто. Мисля, че можеш да ѝ вярваш. А докато тя открива някои прости истини за шоубизнеса, ти ще можеш да разгледаш Нашвил — Мич погледна часовника си. — Трябва да вярва. Ще се видим следобед.

Дайна го проследи с едва стаен гняв. Как смееше да казва на Роскоу, че може да ѝ вярва! Все едно вълкът да каже на овцете, че овчарят е добрият. Роскоу напрегнато я гледаше изпод периферията на шапката си.

— Мислех, че ще е стар и сбръчкан... Харесва ми. Но ти май не го харесваш. Защо?

— Не можеш да съдиш за някого след няколкоминутен разговор. Сега, когато Мич си беше отишъл, ръцете ѝ вече не трепереха. Тя взе кафето си и го допи.

Роскоу внимателно я наблюдаваше.

— Мисля, че си твърде емоционална. Влияеш се от чувства!

— Чувства! — мрачно повтори Дайна. Искаше ѝ се да не е така. Искаше ѝ се в същия този момент да е в Кънектикът и да е вече омъжена за Денис.

— Ако не се доверяваш на чувствата си, тогава на какво можеш да са довериш? Спри да си въртиш пръстена. Ще се нараниш.

Тя погледна сепнато годежния пръстен. Наистина го въртеше така, сякаш беше решена да го свали и да го захвърли накрай света.

Денят беше изтощителен, дълъг и безплоден. Името Макнийл отвори някои врати, но повечето останаха здраво затворени. Никой свързан с шоубизнеса не пожела да говори с нея, освен един — Стивън Флийтууд, и то не по-рано от края на седмицата. По ирония на съдбата, това беше човекът, който Мич Кеъри беше препоръчал най-горещо. Всички други отговори бяха учтиви, но твърди.

Хиляди наивници се надяваха да проникнат в царството на музикалния бизнес. Роскоу беше просто един от тях. Дайна си даде сметка, че предложението на Мич беше не само най-доброто, но и единственото. Нямаха избор. Трябваше да работят с Кеъри.

Срещна се с адвокатите, които баща ѝ бе препоръчал. Надяваше се да чуе, че Мич Кеъри се опитва да използва Роскоу, но остана разочарована. Мнението и на двамата адвокати беше единодушно — предложението на Мич бе не само честно, но и изключително щедро. Имената, които беше препоръчал, наистина бяха на едни от най-талантливите млади хора в тази област. Роскоу имаше направо късмет с „Даймънд Хорсшу“.

На въпроса дали знае нещо за Кеъри, Роман Хорнсби отговори, че се ползва с репутацията на умен, самоуверен, но избухлив човек. Ричард Ортисън, другият адвокат, даде на Дайна почти същата информация. Той внимателно се запозна с предложението на Мич и тихо подсвирна. После вдигна глава и попита:

— Госпожице, вярвате ли в Бога?

— Защо?

— Защото, ако вярвате, трябва да паднете на колене и да му благодарите за този договор. Хиляди хора биха продали душата си на дявола, за да го получат. Няма какво да чакате, госпожице Макнийл! Подписвайте, без да се замисляте! Вашият млад приятел, господин Хокънбъри, е невероятен късметлия! Невероятен!

Дайна излезе от шумната кантора на Ричард Ортисън без настроение.

— Видя ли? Нали ти казах, че можеш да вярваш на Мич? Просто трябва да се довериш на сърцето си — разпалено повтаряше Роскоу.

— Роскоу, твоето сърце ти казва да се довериш на Мич, но моето ме съветва друго.

— Не бива да намесваш чувства в работата — това те обърква!

— Какво?! Какво искаш да кажеш?

Роскоу не обясни какво точно има предвид, но думите му кънтяха в ушите ѝ през целия ден. Беше прав. Тя се чувстваше крайно объркана.

Дайна седеше в „Бутси Барбекю Парлър“ — малко ресторантче близо до кантората на Ортисън. Беше изтощена и с подути крака. Роскоу доволно ядеше голям хамбургер и пиеше мляко. И тя трябваше да хапне нещо, но не можеше. Кафето, което изпи, само засили нервността ѝ. Не можеше да престане да мисли за днешните си неуспехи. Колко наивно от нейна страна да си въобразява, че ще попадне на по-добро предложение от това на Кеъри. Мич не ѝ излизаше от ума. Защо не замина за Кънектикът?

— Мога да изям още един сандвич — думите на Роскоу я върнаха към действителността.

Трябваше да признае пред Мич, че е бил прав. Не ѝ е необходима цяла седмица, за да го разбере. Стигаше ѝ по-малко от ден. Тя погледна часовника си.

— Трябва да се видим с господин Кеъри. А ти, нали скоро ще вечеряш?

Дайна се притесняваше от срещата с Мич. Самата мисъл за това караше ръцете ѝ да треперят. „Какво ми става?“ — уплашено се питаше тя. Никой мъж не беше оказвал такова въздействие върху нея.

Емоциите ѝ се отразяваха зле. Искаше ѝ се да е вкъщи, при милия безобиден Денис. Той ѝ действаше успокояващо...

В старата олющена постройка на „Даймънд Хорсшу“ се извършваше смайваща по мащабите си реконструкция. Сградата гъмжеше от работници, навсякъде кипеше усилена работа, въздухът се раздираше от шума на безброй машини. Мич преустройваше „Даймънд Хорсшу“ в пълния смисъл на думата.

Секретарката му — солидна дама на около петдесет години — стоически седеше зад бюрото си.

— Аз съм госпожа Бътрес! Моля, извинете ни за суматохата. Всичко е в името на процъфтяването на „Даймънд Хорсшу“. Господин Кеъри ще ви приеме веднага, госпожице.

Тя стана и отвори вратата към кабинета на Мич.

Движеше се с такива премерени движения, че човек очакваше всеки миг да отдаде и чест.

Офисът беше малко островче на тишината сред хаоса навън. Мич седеше зад бюрото си, кръстосал крака върху него. Той поздрави Роскоу и за пореден път днес пренебрегна Дайна.

— Роскоу, вече си срещал Лъки Бъки Уилистън. Той е моето доверено лице — засега.

— Радвам се да те видя, синко! Доста ще пореботим с теб. Ще променим имиджа ти.

— Моят какво?

— Остави на мен, синко — приятелски го посъветва Лъки Бъки.

— Имам идеи за теб. Милион идеи!

Най-после Мич благоволи да забележи Дайна.

— Бъки, да ти представя госпожица Макнийл. Тя защитава интересите на Роскоу. Госпожице Макнийл, Лъки Бъки Уилистън.

— Очарован съм! — Лъки Бъки свали оранжевата си шапка и се поклони. Той беше огромен и тлъст. Носеше огненооранжев каубойски костюм с черни райета от пайети по реверите. — Вие сте една малка хубава кобилка! — Дайна едва се сдържа да не изрази гласно отвращението си. — Мич каза, че сте дребно създание, добре пакетирано в консервативното си облекло. На мен ми приличате на

идеалната учителка, мадмоазел! — той ѝ се ухили широко. Явно намираще усмивката си за неотразима. После ѝ намигна.

Дайна можеше да се закълне, че чу клепача му да припляска. В тези оранжеви дрехи той приличаше на огромна тиква. Ама че неприятна особа...

— Благодаря ви.

Лъки Бъки явно не забеляза хладината в думите ѝ, но Мич я усети и не се опита да прикрие усмивката си.

— Как премина денят ви, госпожице Макнийл? Надявам се, че нямате петгодишен договор с Ер Си Ей или „Кълъмбия“.

— Денят ми беше чудесен.

Той ѝ се усмихна лъчезарно. Знаеше, че го лъже.

— Седнете — покани ги Мич и махна към два доста протрити стола. Роскоу седна и бутна назад шапката си. Дайна се настани до него. — Имаме да обсъдим някои важни делови въпроси. Ако решим да работим заедно, те ще се отразят на цялостната кариера на Роскоу.

— Една минутка — обади се Дайна. — Преди да започнем да говорим за неща, които ще се отразят на цялостната му кариера и на целия му живот, не трябва ли някой опитен импресарио да е тук, за да представя интересите му?

— Наехте ли някого? — попита Мич.

— Не.

— Дадох ви списък на агенти, с които да се консултирате. Свързахте ли се с някой от тях?

— Не съм имала време да се свържа с никой.

— Тогава вие ще трябва да поемете това задължение. Няма кой друг, нали?

„Точно така. Няма кой друг да защити интересите му. Освен мен — една неопитна жена, която е извадена от равновесие, откакто ви срещна, господине!“ — помисли си Дайна.

— Радвам се, че най-сетне сте станали разумна и ще ни сътрудничите. Първо, независимо от нашето... споразумение, госпожице Макнийл, Роскоу няма да започне да репетира преди началото на другата седмица.

Думите му накараха сърцето ѝ да спре за миг. Горещи и ледени вълни я обляха при спомена за тяхното „споразумение“.

— Обикновено се репетира тук — продължи Мич спокойно, — но виждате какво е положението. Ще наема звукозаписно студио. Искам нормална обстановка за работа. Позволих си свободата да подбера музикантите, с които Роскоу да работи. Ще репетират заедно една седмица. Ако той има проблеми с някого от тях, ваше задължение е да ме информирате, за да ги изгладим.

— Добре.

Снизходителният му тон създаваше впечатлението, че говори на олигофрен. Явно така разговаряше с жените.

— Лъки Бъки има някои идеи, върху които иска да поговорим — усмивката на Мич изчезна.

— „Генератор на идеи“ е второто ми име. Имам идеи, както кучето — бълхи — похвали се Лъки Бъки със самодоволна усмивка. — Вижте, тук в Нашвил ни обвиняват, че сме станали твърде цивилизовани. Казват, че трябва да се върнем към корените си. Идеята ми е следната. Да представим Роскоу на публиката като фермер от доброто старо време. Ще го облечем в окъсани работни дрехи, ще му сложим една сламена шапка и... където и да ходи, ще води със себе си едно прасе. Ще казваме, че то му е любимец, талисман. Какво мислите?

Лъки Бъки се излегна в стола си с гордо и самодоволно изражение, Роскоу пребледня, а лицето на Мич остана неразгадаемо, докато Дайна ужасено се размърда на ръба на стола.

— Не! — извика тя.

Бъки се изпъна на стола си, неприятно изненадан.

— Как така не?! Защо не?

— Ами защото това е най-лошата, най-безсмислената, най-смешната... най-безвкусна идея, която съм чувала! Прасе! Как пък не! Ама че глупост!

— Добре! Няма да има прасе. Но ще запазим идеята за момчето като комичен провинциален образ.

— Господин Уилистън, казах не! Категорично! Няма да го превръщате в обект на присмех! Той е певец, а не клоун! Зарежете цялата тази работа!

— Добре, добре... Въпреки че тя неслучайно ми хрумна. Вижте го само — няма преден зъб и е леко кривоглед.

Роскоу се сви на стола си. Очите на Мич бяха приковани върху Дайна.

— Ще отиде на зъболекар и на очен лекар. Няма нужда да го съжالياват, нито да го подценяват. Или ще се появи като всяко момче на неговата възраст, или изобщо няма да излиза на сцена!

— Вие нищо не разбирате! Помислете само...

— Дамата не харесва идеята, Бъки — неочаквано се намеси Мич. — И както виждаш, е доста упорита. Опитай нещо друго. Все пак нашият приятел Роскоу е нормално шестнадесетгодишно момче. Повечето от нас са изглеждали по същия начин на неговата възраст. Ще стане истински хубавец като порасне.

Това беше напълно вярно. Роскоу имаше всички данни да стане хубав мъж. Но Лъки Бъки гледаше на него като на стока.

— Добре, прегледайте очите му, оправете зъба му и го облечете — предаде се накрая той. — Няма да изглежда зле. Пък и кой казва, че кънтри не може да бъде изпълнявано от издокаран певец! Погрижете се за него, купете му няколко прилични костюма, платете на момичета да припаднат на концертите му... И сменете името му. Какво ще кажете за Хокен? Или Рей Хокс?

Мич погледна Дайна. Беше неин ред. Устните му се извиха в лека усмивка. Тя погледна Роскоу. Беше преbledнял. Цялата история дълбоко го беше засегнала.

— Роскоу?

— Името ми е Роскоу Хокънбъри. Това е било името на баща ми и на дядо ми и аз се гордея с него. Няма да го сменя.

— Съгласна съм. Роскоу не е комедиант. Не е и сексимвол. Той е певец. Няма нужда от припадащи момичета, нито, страхувам се, от вас, господин Уилистън. Ако, разбира се, не се отнасяте с повече уважение към него.

Дайна се изненада от собственото си хладнокръвие.

Лъки Бъки я изгледа смъртно обиден.

— Аз съм този, който познава шоубизнеса, малка госпожичке! След като работите с „Даймънд Хорсшу“, ще трябва да се съобразявате с мен.

— А вие, след като работите с Роскоу Хокънбъри, ще трябва да се съобразявате с мен! — твърдо заяви Дайна. — Роскоу е дошъл да става певец, а не цирков артист и се отнася крайно сериозно към

работата си. Иска ми се да можем да кажа същото и за вас. Възмутена съм от поведението ви!

Лицето на Лъки Бъки почервения от ярост.

— Никой не е имал смелостта да ми каже, че не се отнасям сериозно към работата си! Особено някаква малка госпожичка, която не знае абсолютно нищо за шоубизнеса!

„Забърках кашата“ — помисли си Дайна, разкъсвана между гнева и възмуцението. Роскоу имаше вид на човек, загубил всичко за един-единствен миг.

— Греша, Бъки — обади се Мич, — някой трябваше да има дързостта да ти каже точно това. И този някой е нашата малка „госпожичка“. Измисли нещо друго.

„Спасени!“ — помисли си Дайна с облекчение. Лъки Бъки пребледня, а Роскоу видимо си отдъхна. Изведнъж ѝ прилоша. Не беше яла почти целия ден. Опитваше се да се пребори с мъже много по-опитни и силни от нея. А единственото ѝ оръжие беше единият ѝ кураж. Главата ѝ заболя. Почувства се изтощена и усети, че трепери.

Мич наблюдаваше пребледнялото ѝ лице.

— Мисля, че премахнахме някои от главните си различия — каза той. — Ще продължим утре. Междувременно, Бъки, обмисли начина, по който ще представиш Роскоу. Затова ти плащам!

— Да — Лъки Бъки се изправи, масивен и студен като айсберг. — Само че, въпросът е дали тази госпожица ще различи добрата идея от лошата — той погледна злобно Дайна. Тя усети как още повече ѝ се завива свят.

— Да се надяваме, че ще успее — подхвърли Мич небрежно.

Дайна пребледня съвсем в усилието да потисне гнева си.

— До утре — хладно се сбогува Лъки Бъки и излезе.

— Успокой се! Нищо не е станало — обърна се Мич към Роскоу. — Госпожа Бътрес ще дойде довечера вкъщи, за да запишете думите на песните, които смяташ за най-добри. Ще работите след вечеря.

— Да, господине!

Дайна стана, все още леко разтреперана. Роскоу също се изправи. В главата ѝ се въртяха хиляди планове: да го заведе на зъболекар, на очен лекар, да го подстриже, да му купи нови дрехи; довечера трябваше да се обади на Веста и на Уилард, да вземе някои книги за шоубизнеса от библиотеката...

Може би Дайна щеше да успее да излезе на чист въздух, ако точно в този момент не видя нещо голямо и сиво да претичва по пода право към нея. Това голямо и сиво нещо със сигурност беше най-ужасната мишка в света! В следващия миг всичко се завъртя пред очите ѝ...

— Госпожице Макнийл! Госпожице Макнийл! Добре ли сте?

Отвори очи. Мич се беше надвесил над нея.

— Добре съм — отвърна тя слабо. Гласът ѝ сякаш идваше от безкрайно далече.

Мич я гледаше с недоумение. По загорялото му лице бавно изплува усмивка. Дайна не можеше да понесе присмеха в очите му. Тя понечи да скочи, но краката отказаха да я държат. Мич я прихвана. Дайна виждаше зелените му очи като в мъгла. Присмехът му беше заменен с тревога. Дайна забеляза колко волево изрязани устни има той. Съсредоточи се върху очите му, върху силата и огъня, които излъчваха. Инстинктивно опря ръка на гърдите му. Той я покри със своята и я притисна. Дайна усети ударите на сърцето му.

— Пръстите ти са ледени. Бледа си като платно — той докосна страната ѝ. — Не ми казвай, че наистина се страхуваш от мишки.

— Аз... Аз... Аз не съм яла нищо днес. И всичко това... Да, страх ме е от мишки!

— По дяволите! Това е невероятно! Роскоу! Отсреща има ресторант, иди и вземи един сок! Госпожа Бътрес ще ти даде пари.

Мич я вдигна от пода като парцалена кукла.

— Господи! Имаш ли петдесет кила?

— Четиридесет и пет.

Дайна затвори очи. Несъзнателно обви врата му с ръце. Имаше нужда от силата на тялото му. Той отвори врата и я положи на някакво легло. Дайна още не смееше да го пусне.

— Къде сме? — зелените очи и извитите вежди, които видя насреща си, я накараха да се смути.

— Вътрешна стая.

— Господин Кеъри! — гласът на госпожа Бътрес долетя от вратата. — Господин Хокънбъри каза, че госпожица Макнийл е припаднала. Да извикам ли лекар?

Гласът на госпожа Бътрес върна Дайна към реалността. Ръцете ѝ се свлякоха от раменете на Мич и тя бързо се отдръпна.

— Няма нужда, госпожо Бътрес. Само затворете вратата. Шумът е ужасен.

Госпожа Бътрес излезе и я затвори.

— Най-сетне сами. Пулсът ти се нормализира.

— Пусни ме! Вече съм добре.

— Наистина ли? Дайна Макнийл, вие ме разочаровахте.

— Какво искаш да кажеш? — тя не можеше да откъсне поглед от устните му.

— Мислех, че ще имаш силата да ми бъдеш опонент... Погледни се! Припадна след първата сериозна схватка.

Отново ѝ се прииска да го удари и в същото време да го целуне.

— Не съм припаднала!

— Припадна. Или това е хитрост? За да се озовеш отново в обятията ми? Да се плаша или да се лаская? Никога преди богата наследница не се е опитвала да ме омае! Припадна много артистично. В училище ли си се научила на това?

— О, престани! Просто ме е страх от мишки. Колкото и странно да ти изглежда, така е. Имах лош ден, почти нищо не съм яла, и тази огромна мишка... Престани да се усмихваш така! Пусни ме да стана?

Дайна плати за решението си да стане с още едно замайване. Почти в същия момент вратата на кабинета се отвори и връхлетя Роскоу.

— По-добре ли е? — попита разтревожено той.

— Добре съм — каза Дайна, но гласът ѝ трепереше.

— Изобщо не е добре. Слушай, трябва да се грижиш за нея. Гледай да се храни добре. Много е слаба.

— Днес не е яла. Освен това се страхува до смърт от мишки. А май че има и друг проблем...

— Друг проблем? — загрижено попита Мич. — Със здравето ли?

— Не. Мисля, че пръстенът ѝ е тесен...

Дайна с радост би застреляла Роскоу в този миг.

— Роскоу, момчето ми! Та ти си истински гений! — избухна в смях Мич. — Да. Прав си! И аз мисля, че пръстенът я стяга. И то доста. Хайде, Дайна, изпий сока! Роскоу — продължи Мич, — кажи на госпожа Бътрес да извика хора да изтребят мишките още тази вечер. Вероятно ремонтните работи са ги разгонили от дупките им.

Роскоу излезе да поговори с госпожа Бътрес. Мич взе празната чаша от Дайна и я остави на близката масичка. През цялото време ръката му беше около раменете ѝ. Топлината му направо я изгаряше през дрехите.

— Добре съм. Моля те, пусни ме!

Вместо да отдръпне ръката си, той бавно се наведе над нея.

— Един мъдрец навремето ми каза: „Синко, ако намериш момиче, което припада при вида на мишка, ожени се за нея.“ Ето, накрая те намерих — взе той ръката ѝ и я обърна така, че диамантеният пръстен блесна — а ти си вече сгодена. Какво ще правим сега?

Тя дръпна ръката си и стана рязко. Направи усилие да се задържи на краката си, без да трепери. Не посмя да погледне към него. Сърцето ѝ биеше лудо. И причината за състоянието ѝ беше той.

— Нищо няма да правим!

— Ще видим — рече Мич и се усмихна.

ПЕТА ГЛАВА

Дайна седеше унило в стаята си и разсеяно галеше червения сатен. Прозорецът беше отворен. Червените завеси леко се ветрееха. До стаята ѝ достигаха откъслечни фрази от разговор. Роскоу пееше тъжна любовна песен. Беше решила да вечеря в стаята си и сега се чувстваше много самотна. Думите на песента болезнено усилваха това чувство.

*„Не исках да те обиквам, ангел-изкусител!
Но не устоях на изкушението.
Толкова много те обичам!
Какво да правя...“*

Дайна стана и затвори прозореца, като че ли това щеше да я спаси от мислите, които я измъчваха. Защо ли песента на Роскоу така болезнено подсилваше самотата ѝ? Какво ли би могъл да знае той за любовта? Разбира се, нищо, освен това, което е чул в други песни или в приказките. Дайна винаги е била твърде разумна, твърде зряла, за да вярва в измислици. Трябваше да забрави тъмнокосия мъж и магията на докосването му. Винаги, когато самотата я заплашваше, намираще спасение в книгите. Погледна към нощната масичка до леглото. Новото издание на биографията на кралицата на Шотландия Мери лежеше недокоснато.

Преди вечеря се беше обадила на Веста и Уилард. Нямахте смисъл да се обажда на Денис. След десет вечерта той дори нямаше да изслуша телефонния си секретар.

Стаята я потискаше. Струваше ѝ се като голяма натруфена килия. Искеше ѝ се да е навън и да слуша песните на Роскоу. Но там щеше да се наложи да седи до Мич и да усеща близостта му...

„Не ставай глупачка“ — твърдо си каза тя.

Мич Кеъри я привличаше, защото докосваше някаква струна в душата ѝ, за която тя доскоро и не подозираше, че съществува. Освен това той ѝ беше противник. Изпитваше я, разиграваше я, преследваше я и това му доставяше перверзно удоволствие. Беше наел човек за целта. Лъки Бъки Уилистън открито я беше предизвикал с нелепите си идеи. За да се справи с тях двамата, Дайна не трябваше да намесва чувства.

Спомни си за Денис и мислите ѝ взеха друга насока. Как можа да се усъмни, че не са предопределени един за друг? Бяха като две капки вода: тихи, горди и ученолюбиви. Денис толкова ѝ липсваше. Точно в този момент Дайна се нуждаеше от уверения му весел глас.

Тя вдигна телефона и набра неговия номер. Но вместо Денис отговори телефонният секретар:

„Здравейте! Здравейте! Говори Денис Линк! Симфоничният оркестър има извънредна репетиция тази вечер и не съм вкъщи. След като чуете сигнала, оставете името и телефона си, за да ви се обади утре.“

— Денис — каза Дайна, — аз съм, Ди. Положението е сложно, отколкото мислех. Май не е лъжица за моята уста. Трябва да поговоря с някого. Липсваш ми! Обади се.

Денис едва ли щеше да се обади тази вечер. Никога не се обаждаше след десет вечерта. Дори не прослушваше записите на телефонния секретар. Можеше да има неприятни новини, а те щяха да разстроят съня му.

Дайна несъзнателно започна да върти пръстена си. В един момент осъзна какво прави и въздъхна тежко. Реши да се обади вкъщи. Изведнъж се бе почувствала слаба и беззащитна.

Родителите ѝ също ги нямаше. Баща ѝ беше на конференция в Бостън, а майка ѝ прекарваше края на седмицата с майката на Денис. Не остави съобщение. Просто затвори и се загледа във фалшивите скъпоценни камъни по телефона. Стори ѝ се, че те злобно просветват.

Леко почукване на вратата я извади от меланхолията ѝ. Тя стана да отвори. Дори не обу обувките си. Облегнат на вратата, с ръце в джобовете и с неизменната си подигравателна усмивка, на прага стоеше Мич.

Дайна носеше любимата си бродирана, дълга почти до коленете, риза.

— Изглеждаш добре! О, но ти си боса! Започваш значи да се разсъбличаш...

— Помислих, че е Роскоу — смутено отвърна тя.

Той поклати глава и влезе, без да дочака покана.

— Роскоу е твърде млад, за да се навърта около спалните на учителките си. Долу е с госпожа Бътрес. Пишат думите на песните. Справят се отлично. Той й напомня за средния й син. Навремето пеел. Чу ли Роскоу?

— Да — уморено отвърна Дайна. Мич отиде до голямото легло и се излегна. Смущаващата му непрестореност я накара да затрепери от вълнение.

— Какво искаш? Не си спомням да съм те канила.

— Чист пропуск от твоя страна — той я огледа от глава до пети.

— Искях само да видя как си. Светеше. Помислих, че може да имаш нужда от капан за мишки. Или, че си самотна.

При нормални обстоятелства Дайна би го изгонила. Но той улучи точната дума — тя наистина беше самотна.

— Забрави за това. От години не ми се е случвало подобно нещо. Просто лошо съвпадение. Това е всичко.

— Сериозно? Не беше трудно да те спася от развилнелия се гризач.

— Напълно бях забравила за случката. Четях.

Мич се пресегна, взе дебелия том, разгледа я и я остави.

— Същество с толкова висш разум ли си, че можеш да четеш, без да отваряш кориците? Някои от листата не са разрязани.

— Тъкмо започвах...

— Искаш ли да излезем да се разходим. Ще ти хареса.

— Какво? Нощен Нашвил? Не, благодаря! Видях достатъчно през деня.

Малките й обувки се подаваха изпод леглото. Мич ги взе и ги залюля на двата си пръста. Жестът му беше смущаващо интимен.

— Съмнявам се, че си видяла достатъчно. Мисля, че трябва да излезеш малко от тази стая. Хайде, обуй ги и ела! Ще ти покажа къде ще живеем.

Пръстите й сграбчиха рамката на вратата с ужас.

— Където какво?!

Той игриво разлюля малките обувки.

— Ела тук, Пепеляшке! Искам да видя дали тези пантофки ти стават — усмихна ѝ се Мич.

Дайна замръзна. Дъхът ѝ секна. Той стана, остави обувките на нощната масичка и бавно тръгна към нея. Силните му ръце я обгърнаха. Дайна не можа да потисне ахването си. Той я пренесе до леглото и я положи върху него. После седна и взе босия ѝ крак в скута си.

— Какво си мислиш...

— Помолих те два пъти. Никога не моля по три! Нетърпелив съм. Направо действам.

Сложи едната ѝ обувка на крака и ловко се справи със сложните закопчалки. Докосването на ръцете му предизвика познатото усещане.

— Престани! Мога и сама да се обуя!

Преди да успее да довърши изречението си, той вече беше обул и другата ѝ обувка. Изправи я на крака без особено усилие. Движенията му бяха точни и уверени. Дайна стоеше и го гледаше, останала без дъх. Присъствието му я смущаваше. Той се наведе, взе ръката ѝ и целуна всеки пръст поотделно, като пропусна само този, на който беше пръстенът на Денис. Дайна правеше всичко възможно да не затрепери. Устните му бяха толкова топли, толкова подканващи!

Тя рязко изтегли ръката си. Ала не можеше де откъсне очи от него. Беше като хипнотизирана.

— Адски си упорита.

Тя се дръпна крачка назад. Близостта му беше опасна. Твърде опасна. Мич въздъхна и скръсти ръце.

— Виж, не съм свикнала мъжете да се вмъкват в стаята ми, да ме слагат на леглото, да ме обличат и да очакват...

Наглостта му нямаше граници. И въпреки това с всеки изминал миг Дайна изпадаше все повече и повече под магнетичната му власт.

— Може би трябваше да те съблека. По-добре ли щеше да бъде?

— Едва ли! Моля те, върви си! Начинът, по който се държиш с мен, е... отвратителен.

— Държа се като нормален мъж. Но очевидно ти не си свикнала с това — той не помръдна от мястото си. Погледът му се плъзна по тялото ѝ.

— Върви си! Махай се!

Мич присви очи. Усмивката му никога не беше изглеждала позавителна.

— Остър език, моя малка госпожице! Фактът, че си богата не те извинява.

— Нито пък теб!

— Хайде да не се караме! — той се приближи и я прегърна през раменете. — Ела да видим къде ще живеем!

— Какво искаш да кажеш с това „Къде ще живеем“? — прошепна Дайна, почти съгласна.

— Шшш! — Мич сложи пръст на устните ѝ. — Ще видиш! Ела! Нощта е пред нас. Ела! Знам, че искаш. Животът е твърде кратък, за да се преструваме, Дайна.

Тя се поколеба за миг, но го последва. Сякаш цял живот беше чакала този миг — да вървят прегърнати като влюбени.

„Къде отиваме? — запита се тя. — Всъщност няма никакво значение...“

Нощта беше мека, осветена от луната и звездите. В далечината блестяха светлините на Нашвил. Колата на Мич се плъзгаше безшумно по улиците. Той не ѝ каза къде отиват. Спомена само, че ще пътуват по-дълго.

— По-дълго? — погледна Дайна часовника си. — Минава десет. Колко време?

— Ще видиш!

Тя бързо забрави притесненията си. Нощният Нашвил сякаш беше друг свят. Колата се носеше толкова бързо по улиците, че скоро профучаха по Уест Ейд Авеню и наближиха голям парк. Мич намали скоростта.

— Пантеонът! Но той е в Гърция! — възкликна Дайна.

— В Гърция е истинският. Да не си забравила, че си в Нашвил?! Това е градът на изненадите!

Зад дърветата се виждаха колоните на Пантеона, облени в лунна светлина. Мич паркира на алеята и изключи мотора. Дайна гледаше като омагьосана високите внушителни колони, сложните фрески... Оригиналът беше идеално възпроизведен.

— Това е единственото копие в света в естествени размери — поясни Мич.

— Сигурно така е изглеждал истинският — каза Дайна, любувайки се на изваяните фигури.

— Сигурно. Но вече никога няма да изглежда така. Освен тук. Хората, които са го виждали само на снимки, не могат да си представят колко е внушителен. Двадесет и три века е бил разграбван и обезобразяван. Надявам се, че не си от тези, които гледат с презрение на копията, без значение с каква цел са направени? — иронично подхвърли той.

— Красиво е! Но Нашвил не е ли музикален център? Защо са построили Пантеона тук?

Мич запали колата.

— Нашвил не е център само на кънтри музиката. Музикалната индустрия е относително нова. Трябва да ти кажа, скъпа моя, че Нашвил е известен като Атина на Юга — той е център на културата и образованието.

Дайна се усмихна.

— Атина на Юга?! Това ли е популярното сравнение?

— Да, това е. Хората могат да си мислят, че Нашвил е провинциален южняшки град, но той е истински красив — интригуващ и вълнуващ...

— Защо обичаш толкова този град? Нямах дори южняшки акцент. Трябва да си от Калифорния или от Средния Запад.

— От Калифорния съм. Израснах в Лос Анжелис, завърших училище в Чикаго и Лондон, после се върнах отново в Лос Анжелис. Сега съм южняк, защото искам. А колкото до Нашвил — обичам атмосферата му, парадоксите и музиката му. Обичам напрежението му. Тук за първи път се чувствам като у дома си. Нашвил обединява противоположностите — модерната индустрия с аристократизма на Юга.

Дайна винаги беше свързвала Нашвил с кънтри музиката. Преди да отиде в Какексия, целият Юг беше за нея просто част от картата на Съединените Щати. Нищо повече.

— Говориш като влюбен.

— Почти съм влюбен. Във всеки случай по-безопасно е да си влюбен в град, отколкото в жена. Градът не се преструва, че ти е верен, както някои жени.

Дайна се сви на седалката. Какво искаше да каже? Че Дайна не е вярна на Денис? Че само се преструва? Нима Мич можеше да усети противоречията, които я разкъсваха?

Стигнаха до някакъв страничен път и той зави по него. Фаровете осветиха алея, оградена с мимози, после порта от ковано желязо. Зад нея се виждаше къщичката на пазач.

Мич спря и се обади по домофона:

— Аз съм, Траутмън.

Вратите се отвориха.

— Къде сме?

— Всичко това скоро ще бъде твое.

Мич подкара по алеята и скоро пред тях се показа най-красивата къща, която Дайна някога беше виждала. Обляна в светлина, тя се извисяваше величествено към небето. Беше осмоъгълна, боядисана в бледорозово, елегантна, въпреки размерите си, с ажурни орнаменти по корнизите на прозорците. Изглеждаше фантастично в лятната нощ.

— Това ли е истинска южняшка къща?

— И да, и не. Копие е. Оригиналът е една вила в Мисисипи. Така и не са го довършили заради Гражданската война. А архитектурата е уникална.

— Да... Поредното копие — Нашвил се превръщаше в зала с огледала, където действителността и илюзията се смесваха. Дайна започваше да губи представа къде свършва едното и къде започва другото. — Ти ли я строиш?

— Ами... — той излезе от колата и отвори вратата на Дайна. — Довършвам я. Първоначалният собственик фалирал. Надявам се аз да се справя. Искаш ли да я разгледаш?

— Да!

Изкачиха се по широкото елегантно стълбище. Мич отвори вратите. Фоайето бе обляно в светлина. Подът беше от истински мрамор. Отдясно имаше елегантна стълба с парапет от орехово дърво.

— Нека стълбата да ни води — той хвана ръката ѝ.

Беше толкова близо, че устните му докосваха косата ѝ. Той взе един свещник и запали свещите, като загаси останалото осветление. Пламъците се отразиха в кристалния полилей на тавана и хиляди отблясъци се разсеяха по стените. Мич я поведе към прозорците, които обграждаха северната страна на салона.

— Тези гледат към езерото. Но изгледът е по-добър от верандата. Искаш ли да излезем?

Той остави свещника на земята и отвори вратите. От верандата се виждаше езерото. Повърхността му беше обсипана с милион отразени звезди. Във въздуха се носеше тихата песен на щурците. Мич застана зад нея и я прегърна. Тя облегна глава на рамото му.

— Какво ще кажеш?

Топлината на тялото му и гласът му накараха кръвта ѝ да запрепуска по вените.

— Красиво е — прошепна Дайна. — Несравнимо красиво!

Не беше сигурна дали говори за изгледа, или за усещането. Ако той беше винаги такъв, нежен и силен, а не предизвикателен и подигравателен...

Дайна искаше да се наслади на мига. Да затвори очи и да не мисли за нищо друго.

— Дали ще бъдем щастливи тук? — познатата дързост. — Ти и аз? И момчето, разбира се.

Да живеят заедно? Какво говореше?

Тя се отдръпна и извърна глава към него.

— Нямам представа за какво говориш!

— След два месеца ще се преместя тук. Ако Роскоу е все още тук — а след като го чух тази вечер, съм сигурен, че ще бъде — значи и ти ще бъдеш. Много е рисковано, Дайна. Не го оставяй сам!

Мич протегна ръка и погали косата ѝ. Дайна се отдръпна. Не знаеше каква игра играе той, но вече се беше показала достатъчно наивна да го остави да я въвлече в нея.

— Ако Роскоу остане, някой друг ще трябва да се грижи за него. Така или иначе, след два месеца аз няма да съм тук.

Мич пхна ръце в джобовете си и впери очи пред себе си.

— Никой няма да се справи като теб. Днес направо смачка Лъки Бъки. Смачка го със силата на характера си. Никога никого не е търпял. Но теб трябваше да те изслуша. Бях поразен.

— А беше ли поразен след това, когато едва не припаднах? — горчиво попита тя. Съвсем не се гордееше със случката този следобед.

— Не. Бях загрижен.

— Съмнявам се. Мисля, че ти беше доста забавно.

— Знам, че не ти е лесно... — за първи път той не можеше да намери думи. Мич се загледа в езерото и повдигна рамене. — Да ти се не надява човек! Толкова си смела, а те е страх от една безобидна мишка.

Дайна наведе глава.

— Баба ми почина, когато бях на пет години. Бях толкова уплашена. Разбирах само, че вече я няма и ми липсва. Точно след погребението братовчед ми Дугъл пусна една мишка във врата ми. Изпаднах в истерия. Оттогава мишките ми напомнят за смъртта на близък човек.

— Ако бях там, с радост щях да направя братовчед ти на... Няма да допусна никой никога повече да те нарани — Мич направи малка пауза, преди да попита: — Не си била много здрава като дете, нали?

Думите му я изненадаха. Никога не беше говорила за това. Отново изпита мъчителното усещане, че зелените му очи проникват в душата ѝ и разкриват най-съкровените ѝ тайни. Той нежно сложи ръце на раменете ѝ и я обърна към себе си.

— Отговори ми, Дайна!

— Имах някои проблеми. Малки проблеми. Вече съм добре. Особено, когато няма мишки наоколо.

— Трябва да се пазиш. Храни се! Не се тревожи толкова много! Постоянно се тревожиш. Друг може и да не го забелязва, но аз... Не можеш да го скриеш от мен. Не си толкова силна, колкото искаш да си мислят другите — ръцете му бавно галеха нейните.

— Не — каза тя и се отдръпна. Не можеше повече да понесе възбудата, която ласките му предизвикваха у нея. Кожата ѝ пламваше при всяко докосване. — Аз съм силна.

— Годеникът ти трябва да е голям глупак — да те остави да отидеш в някакъв миньорски град! А после да се съгласи да дойдеш тук. Не се ли интересува от теб?

— Разбира се, че се интересува. Няма за какво да се тревожи.

— Разбира се. Стига да не се преумориш. Като днес.

— Да — лунната светлина и присъствието му я изпълваха със странно вълнение.

— Знаеш ли, Роскоу е прав. Този пръстен изпива силите ти. Не можеш да го преодолееш. Ти се задушаваш.

Дайна усети как Мич се приближи. Ако се обърнеше, той щеше да я целуне, а ако я целунеше, беше загубена. Всичко беше загубено. Познаваше го малко повече от двадесет и четири часа. Една разумна жена не се влюбваше толкова бързо. Никой от фамилията Макнийл не би направил подобно безразсъдно нещо.

— Аз харесвам годеника си — студено заяви тя.

— Тогава защо си тук? И ако и той е влюбен в теб, защо се примирява да си толкова далече?

— Защото имам задължения — тя усещаше топлината на тялото му да прелива в нейното. — Денис и аз сме големи хора. Осъзнаваме, че понякога задълженията имат предимство пред удоволствията. Любовта не ни заслепява и не ни изолира от останалия свят — Дайна се приближи до балюстрадата на верандата. Опита се да прекъсне невидимата връзка между себе си и Мич, но не успя. Той беше точно зад нея. Дъхът му изгаряше кожата ѝ. — Чувствата ни са достатъчно силни, за да превъзмогнат раздялата.

Той се изсмя ниско.

— Какъв дървен философ си, Дайна! И какъв глупак трябва да е твоят Денис. Ако бях на негово място, нямаше да те оставя далече за толкова дълго време. Щях да те пазя като съкровище.

— В такъв случай много се радвам, че не ти си мой годеник. Аз не съм кукла и не принадлежа никому. И никога няма да принадлежа напълно.

— Дайна — нежно рече той, — ти не принадлежиш дори на себе си. Не си сигурна коя си и какво искаш. Затова си дошла в Нашвил. За да разбереш. А сега се страхуваш от това, което откри.

Дайна прехапа устни до болка.

— Ако нямаш нищо против, бих искала да сменим темата. Не мисля, че е толкова интересна.

— Добре. Нека да говорим за мен. Какво разбра днес относно предложението ми за Роскоу?

Тя си пое дълбоко дъх. Страхуваше се от този момент. Но все пак го предпочиташе.

— Разбрах, че предложението ти е честно, че съветите ти са добри и че никой няма лошо отношение към теб.

— Ще продължиш ли разследването си докрай? Или си доволна, че не съм изчадие адово?

Остротата в гласа му я накара да се изпъне като струна.

— Твоето предложение е единственото, което имаме. И тъй като си единственият шанс за Роскоу, аз нямам друг избор, освен да работя с теб и да внимавам.

— О, ти си добра в това! Толкова си прецизна, че си го превърнала в изкуство! Нищо не може да ти убегне.

Истината в думите му жилеше.

— Тогава си наясно, че няма защо да съм тук след два месеца. Ще си свърша работата и ще замина. Ще се прибера у дома, където ме чака Денис.

— Наистина ли мястото ти е там?

— Разбира се.

— Може и да си права — горчиво рече той. — Може би трябва да живееш сред хора със синя кръв, за да си щастлива. Е, аз никога няма да съм един от тях. Един съмнителен новобогаташ...

— Вероятно намираш добрите обноски за отегчителни?

— Добри обноски? Моите добри обноски се изразяват в това, че те целувам без разрешение. Но ти си уплашена до смърт да не би студената ти северна кръв да бъде сгорещена. Особено от някой като мен — той отстъпи назад и между тях повя хлад.

— Не съм сноб! — ядоса се Дайна.

— Хайде! Късно е! Не трябваше да идваме. Ще те заведе вкъщи, преди да си припаднала пак.

— Не съм припадала!

— Нищо чудно, че припадаш, след като носиш толкова тесни пръстени. Но може би именно този пръстен те прави така желана... Човек винаги иска това, което не може да има. Хайде!

Тя го последва. Мич мълчаливо я хвана за ръката, за да слязат по стълбата до големия салон. Този път в докосването му имаше безразличие, което попари сърцето на Дайна.

Мич остави свещника до вратата и напуснаха къщата в мълчание.

По обратния път той не пророни и дума, сякаш не забелязваше присъствието ѝ. Тя се почувства пренебрегната и това я огорчи. Но какво беше очаквала? Нали самата Дайна принадлежеше на Нова Англия и на семейните традиции, разбира се, на Денис. Бяха предопределени един за друг.

ШЕСТА ГЛАВА

На следващата сутрин телефонен звън събуди Дайна. Тя протегна ръка и сънено измърмори:

— Да?

— Дайна? Денис е. Какви са тези глупости за „лъжица, което не е за твоята уста“?! Сигурен съм, че се справяш повече от чудесно!

— Денис! — възкликна смаяно Дайна и седна в леглото.

— Не искам да чувам повече такива неща! Каж ми, че си добре и че всичко е наред.

— Денис...

— Още веднъж искам да ти кажа, че можеш да останеш, колкото е необходимо. Изобщо не се притеснявай! Свърши си добре работата! Остани, докато Руфъс има нужда от теб.

— Руфъс? А, искаш да кажеш Роскоу.

— Да де. Толкова съм горд, че си взела този беден, нещастен младеж под крилото си.

— Не е нещастен. А и не съм сигурна, че крилото ми...

— Това се лоши мисли! Недей така! Изкарай си ги от главата! Хората ме предупредиха, че не трябва да ходиш в Какексия, но аз казах: „Глупости! Тя е силна и е много добре подготвена! Ще се справи идеално!“ И ти се справи.

— Кой е казвал, че не трябва да ходя в Какексия?

— Хората! Майка ми например каза: „Ожени се за нея веднага, Денис! Имаш достатъчно пари и за двама ви! Здравето ѝ е много крехко. Защо трябва да ходи в някакво затънтено миньорско село!“

— Не е крехко! Беше, но вече не е! Сам призна, че съм силна...

— И аз така казах. „Мамо, Дайна имаше проблеми, но вече е добре. Има нужда да докаже собственото си Аз. Живеем във време на лична свобода, на индивидуализъм!“

Денис избърбори още куп неща и изобщо не ѝ даде възможност да му каже нещо. Сякаш въобще не го интересуваше какво става с нея.

— Денис, този мъж, собственикът на звукозаписната компания, е много особен. Предлага...

— Не му позволявай да те разстройва! — отново я прекъсна Денис. — Никой не може да те разстрои, ако не му позволиш! Издигни се над тези неща!

— Но той е доста привлекателен — каза тя отчаяно.

Нищо ли не разбираше Денис?

— Напълно нормално, нали? Светът е пълен с красавци. Не мога да бъда толкова дребнав и да ти забраня да оцениш една хубава картина или скулптура. Същото е и с един привлекателен мъж. За Бога, не мога да направя толкова нещо!

— Денис, какво говориш?!

— Опитвам се да те подкрепя! Ако не те подкрепям, няма да сме приятели, нали?

— Денис, много съм объркана...

— Казах ти — в главата ти се мотаят лоши мисли. Прогони ги! Когато съм объркан, си тананикам Моцарт.

— Денис, този човек се опитва да ме съблазни!

— Да те съблазни? Теб! Сигурно си въобразяваш, Дайна!

— Не те разбирам, Денис!

— Не си толкова момиче — уверено каза той.

— Моля?!

— Не си такава. Разбира се, би могъл да те преследва заради парите ти.

— Той има много пари. Купища пари.

— Хм, ами тогава може би просто не се опитва да те съблазни. Не ги разбираш много тези неща, Дайна. Но ако той ти харесва, не крий чувствата си.

— Денис! Какво говориш?!

— Трябва да си наясно какво чувстваш. Самопознанието е крайпътният камък на всяка философия.

— Да не би да ми казваш, че е нормално да харесам друг мъж?

— Разбира се! Не бих бил аз, ако ти кажех нещо друго.

Когато затвори, Дайна имаше чувството, че се е събудила от вековен сън. Всичко ѝ стана пределно ясно. Тя не обичаше Денис. Никога не беше го обичала. Денис също не я обичаше. Може би и той мислеше за годежа им като за капан.

Дайна погледна големия диамантен пръстен. Той проблесна на утринната светлина. Прииска ѝ се да го захвърли, но не го направи. Щеше да е детинско. Трябваше да се прибере вкъщи и да го върне лично на Денис. Мич щеше да реши, че го е свалила заради него.

Дайна пиеше кафе във вътрешния двор. Роскоу опустошаваше кроасани и наденички като вълк.

— Роскоу, време е да поговорим за обноските на масата.

— Да, госпожице Макнийл — послушно каза той и остави датската пастичка, която тъкмо се канеше да лапне.

— Знам, че майка ти не те е учила да лапаш така. Дъвчи, не гълтай веднага!

— Да, госпожице! — отвърна Роскоу и намали малко темпото.

— Истинска учителка! Дори на закуска! Колко ужасно!

Дъхът на Дайна секна. Тя се извърна и видя Мич, небрежно застанал зад нея. Гъстата му черна коса блестеше на светлината. Тесните светлосини джинси подчертаваха стройните му крака. Взе си стол и седна.

— Е, Роскоу, какво смятате да правите днес с госпожица Макнийл?

— Не знам, господине.

— Мислиш ли, че пак ще се прави на рекламен агент и ще ти търси по-добро предложение от моето?

— Не знам, господине — отвърна Роскоу и погледна Дайна.

— Научих урока си, господин Кеъри — каза тя с достойнство. — На ваше разположение сме.

— Жалко, че нямам време. Госпожица Макнийл каза, че има планове за теб до петък — обърна се Мич към Роскоу — и аз си направих съответната програма. Бих искал да те видя днес в четири. Хубаво е да разгледаш Нашвил! Да го опознаеш! Да свикнеш с него!

— Да, господине, бих искал да видя Златния кадилак на Елвис Пресли!

— Всеки, който идва в Нашвил, трябва да го види.

Дайна не намираще идеята за привлекателна, но присъствието на Мич я правеше толкова нервна и така я притесняваше, че ѝ се искаше да избяга. Тя погледна часовника си.

— Ами да вървим тогава.

Дайна понечи да стане, но Мич я спря.

— Не сте научили добре урока си, госпожице Макнийл. Или поне не до края.

— Какво искате да кажете? — той продължаваше да държи ръката ѝ в своята.

— Чинията ви е непокътната. Не сте яли абсолютно нищо.

— Не съм гладна — наистина не беше гладна. Още ѝ се гадеше от разговора с Денис.

— Ще ядете! — нареди Мич. Стана и сложи в чинията ѝ още пържени яйца, разряза един кроасан и го намаза дебело с масло. — Ще ядете!

Дайна искаше да свърши с храната, колкото се може по-бързо, за да се махне от Мич Кеъри. Той ѝ въздействаше по един и същ начин както на лунна, така и на дневна светлина. Предизвикваше твърде много чувства, твърде много нови усещания и я хвърляше в смут.

Мич неодобрително я наблюдаваше.

— Сигурен съм, че майка ви не ви е научила да ядете така. Дъвчете.

Дайна замислено гледаше златния кадилак на Елвис Пресли. Колата наистина беше великолепна — оборудвана с хладилник, телевизор и сифон за сода и Бог знае още какво.

— Ако някога забогатея, ще купя на майка си такава кола! — благоговейно каза Роскоу.

Дайна се канеше да каже, че майка му би предпочела нещо по-практично, но замълча. Започваше да разбира, че светът на шоубизнеса е пълен с дръзки мечтатели. Шоубизнесът представляваше друг свят, в който господстваха пищността и гротеската.

Дайна се чувстваше неловко в музея. Роскоу знаеше всяко име, всяко лице от снимките, познаваше всяка вещь от витрините. Не тя, а той трябваше да я води, като слепец в царството на съвременната музика.

— Роскоу, не знам нищо за кънтри музиката. Разкажи ми нещо!

— Аз?!

— Да. Моля те!

— Ами... За мен ще е истинско удоволствие. Доколкото съм запознат, основоположник на кънтри музиката е Ханк Уилямс...

Роскоу говореше разпалено, подробно и обясняваше доста добре. Дайна беше погълната от разказа му и преди да се усети, вече беше станало време за обяд.

Отидоха в малък ресторант далече от централните улици, за да избягнат тълпата туристи. Роскоу беше разгърнал карта на града и бърбеше весело:

— Трябва да видим плаващия театър „Генерал Джаксън“. И „Гранд Оле Опри Билдинг“, и звукозаписното студио на Дивижън Стрийт...

Сред шума на заведението до Дайна достигна непознат мъжки глас. Тя се заслуша в разговора зад гърба си.

— Ако Мич Кеъри поиска, ще я има.

— Откъде знаеш? — запита женски глас.

— Защото е получил всичко друго, което е поискал — каза мъжът. — Наблюдавам го, откакто е в града. Съвсем различен е от брат си. Знае какво прави. Ако наистина иска Вонда, ще я има.

— Вонда е голяма звезда. Защо ще си прекъсва договора заради някой си Мич Кеъри? Та той не е направил почти нищо!

— Ще го прекъсне, защото той ще ѝ предложи това, което никой друг няма да ѝ предложи — тя да решава. Освен това той би дал свобода на артистичната ѝ натура...

— Артистична натура! — изсмя се жената. — Тя има прекрасно тяло и чудесна руса коса. Красавица е, но артистична натура?!

— Помниш ли първите ѝ записи?

— Да, не бяха лоши. Но това не е Вонда, която иска публиката. Тя си е създала образ, който струва милиони долари. Не виждам защо да го променя заради „артистичната свобода“. Ако тръгне с Мич Кеъри, ще го направи поради една-единствена причина.

— Каква?

— Тя иска Мич Кеъри. Те са си лика-прилика.

— Откъде знаеш?

— Тя живееше с него в къщата на Боби. Докато това хлапе, с което Кеъри ще записва, не дойде.

— Какво знаеш за него? Кой е той?

— Не си спомням името му. Говори се, че е много добър. Самороден талант... Само че някаква жена е с него и точно там е проблемът. Доста е трудно да я измамиш. Лъки Бъки казва, че Мич ще я постави на мястото ѝ и ще я накара да моли за милост...

Дайна не искаше да слуша повече. Това ѝ беше достатъчно. Тя стана и отиде до джубокса. Пусна една монета и натисна копчето. Значи такава била играта на Мич Кеъри! Да я постави на мястото ѝ! Да я накара да моли за милост! Човек като него би могъл да види в нея само враг, който трябва да унижи. Това обясняваше всичко. И коя, по дяволите, беше Вонда!

В четири часа Дайна беше прекосила половината Нашвил. Главата ѝ беше пълна с факти, течения и имена, беше успяла да купи джинси, блуза в прасковен цвят и кафяви ботуши за Роскоу. Той не пожела да се вслуша в увещанията ѝ и да си вземе нова шапка.

Когато приближиха сградата на „Даймънд Хорсшу“, видяха табелка до вратата. Надписът на нея гласеше:

*„Даймънд Хорсшу Рекърдс
в памет на Боби Кеъри“*

Госпожа Бътрес делово ги въведе в офиса на Мич. Лъки Бъки седеше до прозореца. Беше в електриковосин костюм и изглеждаше по-ужасно от когато и да било. Той дори не стана, когато Дайна влезе.

— Роскоу! — възкликна Мич. — Госпожица Макнийл направо те е преобразила! Поздравления! Напомнете ми да ви дам чек!

— Няма нужда. Ще го дадете на Роскоу, когато му платите за трите седмици — каза Дайна.

— Добре, ще кажа на госпожа Бътрес да го приготви. Моля, седнете!

— Трябва да се отърве от тази идиотска шапка! Като че ли е на баща ти! — рече Лъки Бъки.

— Това е шапката на Роскоу и той си я харесва — отвърна Дайна.

— И все пак е ужасна! — настоя Лъки Бъки.

— По същество ли ще говорим или ще обсъждаме шапката на Роскоу? — иронично попита Мич.

Лъки Бъки млъкна обидено. Дайна се опитваше да устои на чара на Мич и за стотен път този следобед си спомни за Вонда.

— Определих музикантите за пробните записи на Роскоу. Ще репетират цялата следваща седмица. Ако се сработят, може да останат заедно.

— Колко музиканти и какви инструменти?

Мич я изгледа учудено.

— Електрическа китара, бас, барабани и цигулка. Не искам много инструменти.

Дайна погледна Роскоу. Точно това искаше и той.

— Добре — съгласи се тя.

— Искам четири песни. Три на Роскоу и една, за която говорихме снощи. На Ханк Уилямс. Роскоу има същата чистота на гласа като него. Сравнението е наложително. Нека да го направим още в самото начало.

За Роскоу нямаше по-голям комплимент от това да бъде сравняван с Ханк Уилямс.

— Не знам дали ще се справя — смутено измърмори момчето. — Не знам дали имам право...

— Разбира се, че ще се справиш — окуражи го Дайна. Очите й срещнаха тези на Мич. — Ще се постарая! — Роскоу нервно преглътна. — Ще се справиш! Ако не стане отведнъж, ще опитаме пак.

— Добре — тихо рече той.

— И Бъки има нова идея — обади се Мич.

— Ние, умните, винаги стигаме до едни и същи изводи — оповести Лъки Бъки. — Бях сигурен, че Роскоу ще бъде сравняван с Уилямс. Цели четиридесет години Нашвил чака своя втори Уилямс. Ние не само ще създадем легендата, но и ще я направим реалност! — Мич, който разсеяно подхвърляше някакъв молив, спря и внимателно се вгледа в Лъки Бъки. — Ще го облечем в стила на Уилямс — продължи той разгорещено. — Ще го направим идол! Групата на Уилямс се казваше „Каубой Дрифтърс“. Групата на Роскоу ще я наречем „Гоуст Дрифтърс“. Ще оповестим, че той е превъплъщението на Уилямс. Духът на Ханк е жив! — злоеща тишина посрещна края на речта на Лъки Бъки. — Е, зашеметени сте, нали?

Лицето на Мич остана безизразно. Роскоу, който Дайна никога не беше виждала ядосан, сега беше направо бесен.

— Нямам думи! — възкликна Мич.

Роскоу се опитваше да каже нещо, но от гърлото му излизаха само неразбираеми звуци.

— Не! — най-сетне успя да каже той.

Лъки Бъки го погледна с омраза.

— Как така „не“? Невежа такъв! Аз съм рекламният ти агент! Какво разбираш ти?! Това е страхотна идея! Направо мечта! — Лъки Бъки и Роскоу скочиха почти едновременно на крака. — Това хлапе не разбира нищо! Трябва да му се забрани...

— Внимавай как му говориш! — извика Дайна.

Мич подпря брадичка и ги загледа с интерес. Сцената заслужаваше внимание — Лъки Бъки се извиси застрашително над Дайна, а Роскоу задиша тежко, застанал зад нея. Между тях Дайна изглеждаше дребна и крехка като порцеланова статуетка.

— Сядай! — нареди тя на Роскоу. — А ти не му дръж такъв тон! Ако искаш да се заяждаш с някого, заяждай се с мен.

— Ако не бях джентълмен, щях да те смачкам като хлебарка — заплашително изръмжа Лъки. Гневът в очите на Дайна го накара да отстъпи малко. — За твой късмет не се бия с жени.

— Но ще ти се наложи! И то с мен! Идеята ти не само не е подходяща за моя клиент, но и го обижда. Опитваш се да експлоатираш паметта на починал идол в музиката заради пари?! Непочтително, безвкусно и жестоко! Не желаем да участваме в това!

Лъки Бъки почервения от яд.

— Няма ли да кажеш нещо? Няма ли да я накараш да се държи както трябва? — обърна се той към Мич.

— Нищо не мога да направя Лъки. Тя има свое собствено мнение!

— Вървете по дяволите! — извика Лъки Бъки и излезе, като затръшна вратата след себе си с оглушителен трясък.

Роскоу гледаше след него пребледнял.

— Не ме интересува! Няма да се правя на глупак! Аз съм си аз и нищо повече!

— Няма нищо, момчето ми! Всичко е наред! — спокойно каза Мич. — Ти си прав, не той. Доволен съм, че си отиде! — Мич се обърна към Дайна: — Седни! Цялата трепериш!

Дайна не беше сигурна дали трепери от сблъсъка си с Лъки Бъки, или от възмущение към Мич.

— Можеше да кажеш нещо! — ядосано отвърна тя.

— Така е по-добре! Ако се бях обадил, щеше да започне да говори за договори, за обезщетения и щяхме да стигнем до съд. Известен е с номерата си. Но сега той е този, който си отиде. Накратко — отрязва си пътя.

Мич имаше вид на доволен котарак, който току-що е изял за закуска най-голямото канарче. Главата на Дайна се завъртя. Изпита чувството, че е била използвана много ловко. Но нямаше време да мисли за това.

— Така. А сега вие кажете какъв мислите, че трябва да бъде образът на Роскоу? Как трябва да бъде представен на публиката?

Дайна погледна загорялото му лице. Роскоу седеше мълчаливо и ги гледаше. Смяташе, че познава момчето достатъчно, за да каже това, което той се страхуваше да каже сам.

— Той и сега изглежда добре. Какво не му е наред?

— Абсолютно нищо! — отвърна Мич и скръсти ръце. — А как да наречем групата му?

— Роскоу ще реши това. Групата е негова.

Мич погледна въпросително Роскоу.

— Трябва да помисля. Още не съм ги чул.

— Хубав отговор! — усмихна се Мич. Той отиде до прозореца и седна на перваза. — Сигурно си имал добри учители в училище.

— Да, господине. Имах добри учители — Роскоу срамежливо погледна към Дайна.

— Мисля, че за днес това е всичко. Между другото ще имаме компания за вечеря. Няма да е официална.

Дайна и Роскоу станаха и тръгнаха към вратата.

— Бих искал да те видя за малко насаме — обърна се Мич към Дайна.

Роскоу излезе и затвори вратата след себе си. Дайна погледна Мич объркана. Ревността я разкъсваше целия ден. Нямаше вече сили да се бори с Мич.

Той я притегли нежно и прошепна:

— Искан само да ти кажа, че си страхотна.

— Аз... — Дайна не можа да довърши изречението. Изгуби се в изумруденозелените му очи.

Той се приведе над нея. Топлината на тялото му предразполагаше към интимност. Ръцете му се движеха бавно по гърба ѝ. Тя простена тихо, когато докосна треперещите ѝ устни и проследи очертанията им. Двамата потънаха в магията на целувката. Ръцете ѝ обвиха врата му. Целувката им се превърна в спасение от страстта, която ги изгаряше. Никога мъж не я беше карал да се чувства така желана. Устните му молеха за нежност. Но неочаквано той се дръпна и проговори:

— Ако не спра веднага, ще те занеса на онова канапе във вътрешната стая. Как ще го обясним после на скъпия ти годеник, когото толкова обичаш?

Думите му я върнаха на земята. Беше доволна, че все още я прегръща, защото краката не я държаха.

Мич я погледна в очите и изражението му се смекчи.

— Горката Дайна! Толкова интелигентна и толкова неопитна. Толкова образована и толкова невинна. Толкова принципна и толкова несигурна в себе си.

Истината болеше и тя се опита да отрече.

— Знам коя съм и знам какво искам!

— Тогава защо толкова се боиш от чувствата си, Дайна? И от мен?

Тя не посмя да го погледне в очите. Нямахше кураж да му каже какво чувства.

— Аз... Аз... Трябва да вървя. Роскоу ме чака.

Мич я пусна.

— Ще довършим разговора си някой друг път. Трябва да се върнеш към задълженията си. Ще се видим на вечеря. Кажи на Роскоу да внимава да не изяде покривката. Все пак ще имаме гости.

Дайна внимателно се отдръпна.

— Роскоу има добър апетит — спокойно каза тя. — Нормално е за неговата възраст.

— И аз имам добър апетит. Нормално е и за моята възраст.

Дайна потръпна. Много добре знаеше за какво намеква Мич.

— Кой ще дойде довечера? — когато го погледна, по лицето ѝ нямаше и следа от предишните емоции.

Той вдигна рамене.

— Не я познаваш. Една от певиците. Вонда Рейни. Ще подписваме скоро договор.

Дайна с нищо не издаде, че вече е чувала името.

— Чудесно. Ще се видим довечера.

По пътя към къщи тя изчете на Роскоу цяла лекция за обноските на масата. Но сърцето ѝ се беше свило от болка. След всичко, което преживя днес, не беше в настроение да седне на вечеря с любовницата на Мич. Колко непостоянен беше! Опитваше се да съблазни Дайна и в същото време се хвърляше в обятията на друга. Какъв използвач! И защото се беше зарекъл да я постави на мястото ѝ. Настроението ѝ помръкна още, когато каза на Роскоу, че Вонда Рейни ще бъде гостът за вечеря.

— Божичко! Вонда Рейни! — извика той драматично и се престори на припаднал с ръка на сърцето.

— Имаш ли нещо против да обясниш реакцията си? Не знам нищо за нея.

— Тя е най-хубавата жена в Нашвил. А може би и в цяла Америка!

СЕДМА ГЛАВА

Вонда Рейни наистина беше една от красавиците на Нашвил. Тя беше жизнена, сексапилна и преизпълнена с енергия. Пристигна с лимузина и шофьор. Няколкото крачки, които направи, създадоха впечатлението, че не ходи, а сякаш плува. Тесните ѝ сини джинси бяха пристегнати с широк колан, който подчертаваше не само тясната ѝ талия, но и стройните ѝ хубави бедра и прекрасни, предизвикателно изправени гърди. Пищните ѝ диамантени обеци бяха полускрити под невероятно красивата ѝ вълниста червеникаворуса коса. Вонда имаше големи кафяви очи с дълги мигли. Беше десетина сантиметра по-висока от Дайна, която до нея се чувстваше дребна и безлична.

Дайна носеше семпла черна рокля. Единственото ѝ бижу беше диамантеният пръстен.

Вонда целуна Мич и Роскоу, стисна ръката на Дайна и каза, че ѝ е приятно да се запознаят.

След вечеря всички се събраха в хола. Вонда помоли Мич да ѝ донесе китара. Искаше да пее с Роскоу. Мич лично отиде да донесе инструмента, сякаш нямаше доверие на никого. Роскоу изтича до стаята да донесе и собствената си китара.

— Какво момче! — възкликна одобрително Вонда.

Седна на пода и кръстоса дългите си крака.

Дайна остана на стола си, събрала скромно колене.

— Да, наистина. А как пее!

— Знам. Чувала съм го — каза Вонда и очите ѝ се разшириха. — Мич не ти ли е казал? Аз го открих.

— Какво? Мислех, че Лъки Бъки го е открил.

— Не! — рече Вонда и тръсна прекрасната си червеникаворуса коса. — Мич прати Лъки Бъки да го провери, но аз открих Роскоу. Чух го на един панаир в Кентъки. Казах си: „Това момче е истински талант!“ Когато се върнах, съобщих на Мич. Но той не ти е казал нищо, така ли?

— Не — поклати глава Дайна. Мич не ѝ беше споменавал за Вонда Рейни.

— Помолих го да не казва на Роскоу. Не искам да се чувства задължен. Но мислех, че ти знаеш. Нали ти се грижиш за него?

— Да. Чудя се как така Роскоу не те е видял? Сигурна съм, че щеше да те познае. Той те обожава.

— Много просто, миличка! — засмя се Вонда. — Нуждаех се от почивка. Дегизирах се. Сложих си кафява перука, не се гримирах и заминах. Имам роднини в Кентъки. Един от племенниците ми отгледал прасе, което получило отличие на панаира. Трябваше да отида да го видя. Така открих Роскоу и причината бе едно прасе. И ако кажеш, че животът не е странен! — тя се засмя весело. Дайна също се усмихна. Изведнъж Вонда стана сериозна. — Мич е много потаен. Трудно е да го разбереш. Може да не ти е казал, че живях тук известно време. Нашвил е град, където новините се разпространяват бързо. Рано или късно ще чуеш за това. Искам да знаеш, че между нас не е имало нищо. Ние сме просто приятели. Това е всичко. Не разбирай погрешно нещата!

— Не се притеснявай!

— Добре. Никой не го засяга личния живот на другите. Но хората си пъхат носа навсякъде, започват да приказват, тръгват слухове. Знаеш как е. Просто не им обръщай внимание — за момент очите ѝ потъмняха. — Мич добър ли е към теб? Понякога става истински дявол.

— Всички в Нашвил се отнасят добре с нас — уклончиво отговори Дайна. За разлика от Вонда, тя не беше актриса и не можеше така майсторски да прикрива чувствата и тревогите си.

Остатъкът от вечерта Дайна дискретно наблюдаваше Вонда и Мич. Вонда го гледаше някак особено, а Мич ѝ обръщаше прекалено много внимание. Към Дайна се държеше мило, но хладно. Роскоу беше потънал в музиката си. А и беше в пълно неведение за сложните отношения между Дайна, Вонда и Мич.

— Страхотен си, момчето ми! — възкликна Вонда. — Знаеш ли „Суийт Сикстийн“, тази, дето започва с: „Обичам те, както не съм обичал никоя друга“?

Роскоу кимна и Вонда поде мелодията на нейната китара. Роскоу се присъедини. Двамата запяха. Гласовете им се сляха в съвършена

хармония. Дайна не беше чувала преди Роскоу да пее в дует с някой. Вълшебната, почти неземна хармония на гласовете им изпълни стаята.

*„Обичах те, както не съм обичал никоя друга,
Бъди със мен поне в мечтите ми, любов моя!
Любовта ми към теб не се е променила.
Обичам те, както тогава,
Когато беше на шестнадесет...“*

Очите на Дайна се напълниха със сълзи. Песента беше чиста и неподправена като истинската любов. Тя изразяваше чувствата на Дайна към Мич. Но тя и Мич не бяха на шестнадесет. Не се познаваха тогава. Денис и Дайна бяха заедно на тази възраст. Бяха заедно много преди това. Дълги години. Но какво значение имаше, след като изобщо не бяха влюбени. Откакто Дайна срещна Мич, никой друг не я интересуваше. Единственото нещо, което изпълваше сърцето ѝ, беше любовта ѝ към него.

Песента завърши и в стаята се възцари тишина. Дайна усети погледа на Мич върху устните си. Едва доловимото им потреперване беше привлякло вниманието му. После той иронично погледна диамантения пръстен на ръката ѝ и лицето му придоби каменно изражение. Но Дайна прочете иронията в очите му.

Мич ѝ се усмихна хладно и се обърна към Вонда и Роскоу. Красавицата беше силно развълнувана.

— Накара ме да се разплача! — обърна се тя към Роскоу и със заучен жест избърса очи. — Много си добър. Но и заедно ни бива!

— Щом така казвате, мадам!

Вонда се обърна към Мич.

— Искам да пеем заедно за първия ми албум. Поне един дует. Може и два. В замяна и аз ще направя една песен с него за дебютния му албум. Какво ще кажеш?

— Нямам нищо против, стига да се продава. А сега опитайте нещо по-бързо.

Вонда намигна на Роскоу.

— Да му покажем ли какво можем?

Момчето кимна и отново запяха. Мелодията изпълни стаята. За първи път Дайна оценяваше кълтри музиката и я разбираше.

Доста след полунощ Вонда върна китарата на Мич.

— Беше чудесно. Благодаря ти!

— Удоволствието беше мое. Късно е. Сигурно си уморена. Искаш ли да останеш да спиш тук? Има достатъчно стаи.

Дайна се почувства унижена. Знаеше, че любезният домакин би поканил закъснял гост да пренощува, но също така знаеше, че между Мич и Вонда отношенията не са само делови, независимо какво ѝ беше казала хубавата блондинка.

Вонда поклати глава.

— Не. Не тази вечер. Имаш компания. Някой друг път — в гласа ѝ се долавяше едва прикрит копнеж. Вонда се обърна и целуна Роскоу.
— Ще станеш истинска звезда!

Роскоу се изчерви и срамежливо наведе глава. Вонда го целуна отново. После протегна ръка на Дайна.

— Грижи се добре за него! Този бизнес е много опасен.

— Ще направя всичко, което е по силите ми.

— Пази го!

Мич придружи Вонда до колата. Роскоу гледаше след нея с благоговение.

— Сякаш съм бил на небето.

Дайна го погледна строго. Искаше да го върне в действителността, но не сполучи.

— Безнадеждно влюбен съм в нея. Само да не беше толкова стара.

— Та тя е само на тридесет!

— За теб не е стара, но ако си на шестнадесет...

Когато Мич се върна, на бузата му имаше следа от целувката на Вонда.

— Роскоу, тази вечер ти пъ великолепно. Госпожица Рейни те вдъхнови. Но не полудявай по нея. Няма да ѝ хареса. Винаги е искала хората да я ценят най-вече като човек. Двамата вероятно ще работите заедно, така че се опитай да свикнеш с нея.

— Разбира се! Просто никога преди не съм срещал звезда — отвърна Роскоу.

Очевидно за него вечерта щеше да остане като вълшебен спомен.

— Трябва да си лягаш — обади се Дайна. — Имаш час при зъболекаря в седем.

Нищо не беше в състояние да развали настроението му. Дори утрешния час при зъболекаря. Роскоу тръгна към стаята си, унесен в мечти за Вонда Рейни.

— Надявам се, че няма да го замае. Вонда има странно влияние върху хората. Влиза в бар и мъже, далеч по-опитни и разумни от Роскоу, на мига се влюбват в нея.

„Включително и ти“ — помисли си Дайна тъжно.

— Роскоу мисли, че вече не ставаме за нищо. Дори се чуди как е изглеждала Вонда на неговата възраст.

— Същата като сега предполагам — отвърна Мич. — Прекрасна. Талантлива. Енергична. Емоционална. Емоционалната ѝ натура я кара да пее по този начин. Видях как те порази първата им песен. Щом можеха да трогнат теб, ще трогнат всеки. Ще продам милиони плочи. Дори милиарди.

Дайна потръпна. Думите му ѝ причиниха болка. Наистина ли я смяташе за толкова безчувствена?

— Мисля, че е време и аз да си лягам.

Тя се насочи към стълбата, но той ѝ препречи пътя.

— А ти как си изглеждала на шестнадесет? И тогава ли си го обичала този твой годеник? Затова ли така те трогна песента? Защото си спомни за него?

Той се опита да хване ръката на Дайна, но тя се дръпна.

— На шестнадесет изглеждах по същия начин като сега. Вероятно по-отегчителна. Ако можеш да си го представиш.

— Не те намирам отегчителна.

Тя го погледна. Сякаш единствената му цел беше да ѝ се подиграва. Сърцето ѝ биеше лудо. Пак не ѝ достигаше въздух. Припомни си цялата вечер, разменените погледи между него и Вонда. Само преди десет минути той я беше поканил да прекара нощта тук, а следата от червилото ѝ още личеше на бузата му.

— Да, мислех за Денис, докато пяха! — ядосано каза тя. Мич не трябваше да разбере колко объркани са чувствата ѝ. — Бяхме заедно на шестнадесет и ще сме заедно винаги.

Изведнъж товарът ѝ се стори непосилен. За втори път тази вечер сълзи изпълниха красивите ѝ очи.

Беше мислила за Денис и за всичко, което не я беше накарал да изпита — включително любовта. Бяха заедно от години, защото други хора мислеха, че трябва да бъдат заедно. А Дайна и Денис бяха твърде наивни или твърде послушни, за да не се подчинят.

Сега тя срещна Мич Кеъри — мъж, който така силно я привличаше, че желанието ѝ към него направо я парализираше. Той можеше да накара сърцето ѝ да спре само с един поглед. Но прелестната Вонда Рейни имаше претенции към него.

Дайна сякаш стоеше на ръба на огромна черна бездна и всеки момент щеше да политне надолу. Вече нямаше сили. Беше сгодена за мъж, когото не обичаше, а желаше друг, върху който нямаше права и който беше увлечен по жена, далеч по-хубава от нея.

— Какво има? — попита Мич, когато видя сълзите ѝ.

— Нищо...

Дайна засрамена заби поглед в пода. Изтри очи, но сълзите ѝ бликнаха отново.

Мич грубо хвана брадичката ѝ и я повдигна.

— О, Господи, наистина ли го обичаш толкова много?

Сърцето на Дайна се сви. Не смееше да признае чувствата си към Мич. Излъга.

— Да. Той и аз си подходяме. Един тип сме. Липсва ми. Искане ми се да бях при него сега.

В действителност Денис изобщо не ѝ липсваше. Липсваше ѝ удобството на изгубените илюзии, на безоблачното бъдеще и на подредения ѝ живот. Чувствата ѝ към Мич я изпълваха със смут, който не беше изпитвала преди.

— Значи такава била работата — процеди Мич. Вдигна ръка, като че щеше да я погали, но спря порива си. — Ти и той сте един тип. Стари семейства. Стари пари. Американска аристокрация...

— Може би точно там ти е проблемът. Не си от тези среди — каза Дайна и веднага съжали за думите си.

— Може би.

Мич грубо я хвана за раменете и я разтърси. Устните му бяха стиснати, а в очите му се четеше отчаяние.

— И аз искам да съм някъде другаде, с някой друг. С жена, която да има повече червена, отколкото синя кръв. И да не е толкова

възпитана. И със сигурност да не е така решена да направи грешката на живота си.

— Каква грешка?

Той наведе лице към нея. Пръстите му изгаряха кожата ѝ.

— Да се върнеш в Кънектикът. Да се омъжиш за годеник, който ти е отреден от дете и двамата да продължите да бъдете наивни, сладки и изолирани в своя измислен свят — той цинично повдигна вежда. — Но най-вече да направиш грешката никога в живота си да не изпиташ чувство, което не е безлично, благоприличие, подходящо, предписано и в съответствие с пуританските правила на рода Макнийл. Какъв пропуск! Господи, какъв пропуск! Какъв ужасен пропуск!

Думите му я удариха като камшик. Не смееше да помръдне от мястото си. Стоеше като омагьосана и го гледаше. Ако в този момент я целунеше, щеше да му се отдаде и целият ѝ живот да се промени безвъзвратно.

Той поклати глава и я пусна. Отиде до бара и си наля бърбън.

— Какво ще правиш, като се върнеш в Кънектикът? Освен, че ще се омъжиш за момчето чудо? Нали е момче чудо? С почтени прадеди, почтени пари и прекрасно бъдеще.

Дайна се престори, че не е чула думите му и гордо вдигна глава.

— Ще отида в Йейл, ще взема степен по история и ще започна работа в музеите „Макнийл“ в Ню Хейвън.

Думите ѝ описваха мрачно и невесело съществуване, но Дайна не обърна никакво внимание на факта. Просто продължи да гледа Мич.

— А! Колко вълнуващо! Музеите „Макнийл“. Бил съм там. Стоманен храм на историята на една империя. Би трябвало да се гордееш, че ще посветиш живота си на това. Всъщност това е идеалният избор за теб. При всичката стомана в кръвта ти — саркастично рече Мич.

Дайна усещаше в кръвта си всичко друго, но не и стоманена твърдост.

— Свърши ли? Бих искала да си лягам.

— Аз също. Но като всяко нормално човешко същество не бих искал да си легна сам.

— Колко жалко, че госпожица Рейни си отиде, нали? — Дайна изкачи първото стъпало. Канеше се да изкачи и второто, но Мич я хвана грубо за ръката:

— Наистина не правиш лесно грешки, но затова пък, когато ги правиш, са големи. Вонда и аз...

Дайна отстъпи назад. Желанието ѝ към него растеше. Не трябваше да допусне Мич да я докосне отново.

— Изобщо не ме разбра — ледено каза тя. — Не ме интересува. Не искам да чувам нищо за Вонда и теб. Искам само да си свърша работата тук и да си отида.

— Дори и ако Роскоу остане повече от тези три седмици. Защо не погледнеш на нещата реално? Не можеш ли да разбереш колко е опасен този бизнес? Ако не ми вярваш, попитай Вонда. И двамата знаем какво може да направи с човека шоубизнесът. Не разбираш ли каква нужда има това момче от теб?

— Защо от мен? — изкрещя Дайна разгневена. — Искаш го за свое собствено облагодетелстване! Ти го пази! Или Вонда! Тя го е открила! Тя е отговорна за всичко!

— Нито аз, нито Вонда можем да го направим. И двамата сме заети с твърде много работа.

— Аз също! — извика Дайна. Извърна се и се затича нагоре по стълбата. Спря, едва когато стигна първата площадка. Погледна Мич през рамо и рече:

— Защо всички мислят, че аз трябва да пазя Роскоу? Защо винаги казваш, че е мое „задължение“? Като че ли аз съм единственият човек, който може да го спаси от ужасната му участ? Защо? Защо аз да съм единственият му шанс?

Мич се облегна на стената и спокойно каза:

— Защото той може да е твоят единствен шанс да станеш човек, преди да си се превърнала в музеен експонат в Ню Хейвън. Винаги съм мислил за музеите като за прашни безнадеждни места. В твоя няма мишки, нали?

— О! — простена Дайна и се затича нагоре. Мич чу вратата да се затръшва с трясък, който можеше да събуди и мъртвец.

Той вдигна чашата си към стълбите.

— Лека нощ, скъпа госпожице Макнийл! Сладки, девствени, аристократични сънища! И дано не сънуваш мишки!

Пресуши чашата си и я остави на бара.

Дайна седеше на ръба на леглото си и дишаше тежко. Опита да се успокои и да премисли деня по обичайния си обективен и

безпристрастен начин. Съзнанието ѝ беше една смесица от шокове. Тя не обичаше Денис. Денис не я обичаше. Тя обичаше Мич Кеъри. Вероятно Вонда Рейни също го обичаше. Но кого обичаше Мич? Може би не обичаше нищо, освен властта и парите? Може би имаше нужда от тях, както другите хора от въздух?

Дайна искаше да избяга. Искаше да напусне Нашвил. Нещата, които станаха тук, объркаха не само представите ѝ за добро и зло, но и представите ѝ за реалност. Целият ѝ живот се беше объркал в Нашвил. Мразеше този град. В този момент тя осъзна, че не може да се върне в Кънектикът и да работи в музеите „Макнийл“, дори и животът ѝ да зависеше от това.

Погледна ръцете си. Отново въртеше пръстена. Като че беше верига, от която непрекъснато се опитваше да се освободи. Това не можеше да продължава повече. Трябваше да свали пръстена на Денис, преди да полудее напълно.

Без да се замисли, Дайна вдигна телефона и набра номера му. Извъняване, щракване и бръмчене предхождаше гласа на телефонния секретар:

„Здравей! Здравей! Здравей! Тук е Денис Линк. Тази вечер съм поканен на прием у госпожица Туизъл, преподавателка по арфа, клавесин и хармониум. Моля, оставете телефона и името си. Ще ви се обадя утре при първа възможност. Приятна вечер!“

Дайна изслуша съобщението, беше изкушена да му каже какво да направи с арфата, приема и себе си, но се въздържа. Затвори. Чувстваше се ограбена, победена и хваната в капан.

Нямаше представа на кого да повери Роскоу, след като си замине. Мич беше прав — трябваше да остане с момчето. Но не можеше. В името на собственото си оцеляване не можеше. Трябваше да избяга от всичко това: от Кънектикът, от Денис, от Нашвил, от Роскоу и от съвестта си. Но най-вече от Мич Кеъри!

ОСМА ГЛАВА

Роскоу вече не беше така очарован от Нашвил, когато излезе от зъболекарския кабинет. Устата му миришеше на лекарства, а главата му бръмчеше — а имаше записани още два часа!

Момчето може би притежаваше уникален глас, но зъбите му имаха нужда от сериозна стоматологична намеса. Дайна го заведе вкъщи и го изпрати да спи.

После се върна в стаята си и отново се обади на Денис. Въпреки цялото ѝ объркване едно беше ясно — не можеше повече да носи пръстена му. Беше сигурна, че и двамата мислеха така. Но Денис никога не би посмял да го каже.

Когато набра номера му, отново чу телефонния секретар: „Здравей! Здравей! Здравей! Тук е Денис Линк. Тази вечер съм поканен на прием у госпожица Туизъл, преподавател по...“

Съобщението беше същото като снощното. Денис обикновено го изтриваше и записваше ново след закуска. Дайна затвори, без да остави никакво съобщение. Не беше в състояние да измисли тактичен начин да му съобщи решението си, а не можеше да каже: „Денис, реших да развалим годежа.“

Погледна часовника си. Беше време за срещата ѝ с рекламния агент. Дайна надникна в стаята на Роскоу, после се качи в колата и потегли обратно за Нашвил.

Стивън Флийтууд беше висок сух мъж, с торбички под очите, и пушеше непрекъснато.

— Ще се заема с момчето — каза той с дрезгав глас, — но само защото е протеже на Мич Кеъри. Подозирам, че Мич ще постигне много. Никак не прилича на брат си. Умен е и не говори много. Особено за миналото си. И си разбира от работата. Като че ли е в кръвта му.

— Знам, че е интелигентен. Но мога ли да му се доверя?

— В този бизнес не бих имал доверие и на собствената си майка — лаконично отвърна Стивън Флийтууд. — Но не е невъзможно да се

случат и чудеса — с треперещи ръце, той си запали нова цигара.

— Кой всъщност е той? Как са попаднали с брат му в Нашвил? Какво са правили преди?

Стивън Флийтууд повдигна рамене.

— Никой не знае. Боби Кеъри беше авантюрист — и то от тези, дето се хвърлят с главата напред. На Лъки Бъки му беше лесно с него. Освен това Боби беше пристрастен към алкохола.

— Пристрастен към алкохола? Искате да кажете, че е пиел?

— Точно така — безразлично потвърди Стивън Флийтууд. — Но в едно беше железен — никога не говореше за миналото си. Също както и Мич Кеъри. Никой нищо не знае за тях. Освен слухове. В този бизнес винаги се носят какви ли не слухове.

— Какви слухове? — Дайна се почувства неудобно, че го разпитва. Имаше право да знае — заради доброто на Роскоу.

— Всякакви — неопределено отвърна Стивън Флийтууд. — Най-разпространеният е, че е бил вицепрезидент на „Мека Рекърдс“ и има много силни връзки.

— „Мека Рекърдс“?! — смаяно повтори Дайна. Това беше една от най-големите звукозаписни компании в Америка. Опит, натрупан в „Мека“, би му дал увереността, че може да успее и с „Даймънд Хорсшу“.

— Това е една от историите. Другата е, че са незаконни синове на човек, който е натрупал богатството си от авиация и кино. Другата е, че произхождат от богато семейство, но богатството им не е спечелено, хм, много честно. Според друга версия той е бил в звукозаписния бизнес в Германия. И накрая — според някои музиката е била страстта и на двамата братя, но семейството не я е одобрявало.

— Чудя се дали има нещо вярно във всичко това.

— Кой знае... И кой го е грижа — цинично отвърна Стивън Флийтууд. — Важното е дали си разбира от работата. Мисля, че разбира. Затова съм съгласен да се заема с момчето. Кеъри ме интересува.

— Защо? — Дайна съсредоточено изучаваше мъжа срещу себе си.

— Може би, защото съм разбрал, че има някои талантиливи хора в списъка си. Като например вашето момче, някаква жена от Канада, група от Арканзас... Може би, защото съм чул, че има намерението да

развива и използва тези таланти, като се отнася почтено с тях. Или защото е единственият в Нашвил достатъчно умен да съблазни Вонда Рейни и да я измъкне от хората, които я контролират.

— О! — възкликна Дайна. Пак се стигна до Вонда Рейни! Нямаше ли отърваване от тази жена?

Стивън Флийтууд загаси цигарата си и запали друга.

— Всички в града знаят, че са близки — дрезгаво рече той. — Тя иска повече свобода, а той е единственият достатъчно смел мъж в града, да ѝ я даде. Те имат нужда един от друг. А колкото до вашето момче Роскоу — той е чист и необработен талант. Много е ценно в наши дни.

Дайна се опита да пренебрегне болката, която думите на Стивън Флийтууд предизвикаха: „Те имат нужда един от друг.“

— Предполагам — каза хитро Флийтууд, — че той ще се опита да я използва, за да гарантира големи пари за компанията. А момчето ще използва, за да я създаде. И за да прави пари. Много пари. И аз искам да участвам в това начинание.

Ако Роскоу имаше талант, отговорността на Дайна към него нарастваше неимоверно. Тя седеше мълчаливо и премисляше нещата. Стивън Флийтууд я гледаше с безжалостния поглед на хищник, набелязал жертвата си.

— Усещам, че имате да ми зададете още един въпрос. Искате да питате дали Вонда и Кеъри са само в делови отношения, нали?

Смутена, Дайна срещна погледа му. Толкова прозрачна ли беше?

— А, така ли е? Само делови отношения ли имат?

— Всичко, което чувам, са слухове — Стивън Флийтууд хвърли поглед към пръстена ѝ. — Някои казват, че не са само делови отношения. Според други слухове той не би се посвенил да използва някоя жена. Например вас ви е използвал, за да се отърве от Лъки Бъки — много добър ход. Всеки, който го е уволнил, си е навлякъл безкрайни съдебни процеси. Питате се защо ви казвам това? Говори се, че семейството ви не е обикновено. Не искам да мислят, че не съм бил откровен с вас. Вие самата сте още дете, а Кеъри е обигран светски мъж...

Дайна стоеше напълно спокойна, лицето ѝ не изразяваше нищо, дори и най-малката следа от шока, който думите му предизвикаха у нея. Значи той я предупреждаваше само защото знаеше коя е. Но така

или иначе я беше предупредил. Може би, поради същата причина й беше дал някаква информация.

— Разбирате ли?

Тя кимна.

— Разбирам. Благодаря ви.

— За нищо. Семейството ви може някой ден да притежава акции от звукозаписната компания.

„Не и ако не направя нещо за това“ — помисли си Дайна. А тя искаше да остане възможно най-далече от сложната и непочтена игра в шоубизнеса.

Беше почти следобед, когато Дайна напусна офиса на Стивън Флийтууд. Тя безцелно тръгна надолу по Дивижън Стрийт и влезе в едно малко ресторантче. Трябваше да хапне, въпреки че въобще не й се ядеше.

Нито семейството й, нито Денис знаеха, че от години Дайна е на ръба на силите си. Всички вярваха, че и тя притежава прословутата издръжливост на Макнийловия род. Само Мич беше прозрял истината.

Дайна седна в малко сепаре и си поръча салата. Главата я болеше. Трябваше да се направи толкова много за Роскоу, а нямаше кой да го направи, освен нея. Докато чакаше, тя се замисли върху това, което научи за Мич. Кое беше истина и кое слух?

Остатъкът от следобеда прекара в библиотеката, надвесена над книги за шоубизнеса. Мич още не се беше прибрал, когато тя се върна в къщата. Роскоу беше в дневната и държеше увит в кърпа лед на челюстта си. Не искаше да види вече зъболекар до края на живота си.

Дайна се опита да се обади на Денис от стаята си, но отново я посрещна телефонният му секретар. Този път съобщението беше ново:

„Слънчев ден! Тук е Денис Линк. Обядвам с едни приятели от струнната секция. После отивам на рецитал за обой — зает, зает, зает! Моля, оставете името, номера и съобщението си. Ще ви се обадя утре при първа възможност. Приятен ден!“

Искаше й се да извика „Денис къде си? Трябва да поговорим! Трябва!“ — но вместо това затвори. Денис трябваше да й се обади сам.

Въпреки това дълбоко в себе си Дайна се радваше, че той не си е вкъщи. Ако тя развалеше годежа, можеше да свали пръстена. А ако

останеше без него, щеше де се почувства съвсем беззащитна пред Мич Кеъри. Той не ѝ предлагаше брак. Не ѝ предлагаше нищо, освен заплаха.

Дайна се опита да се свърже с Денис отново в седем, после в осем. Но постоянно се натъкваше на вбесяващата машинка. Тъкмо затваряше телефона след поредния си неуспешен опит, когато Мич почука на вратата и я покани да слязат долу на вечеря. Сърцето ѝ щеше да се пръсне, като разбра, че ще вечерят само двамата. Мич обясни, че Роскоу все още се възстановява от посещението си при зъболекаря.

— Как мина денят ти? — попита Дайна. Двамата седяха в падащия здрач и пиеха бяло вино.

— Ден като всички други. А ти как си? Как мина посещението ти при рекламния агент, хареса ли ти обяда... Трябваше да хапнеш нещо повече от една салата. Между другото, прочете ли нещо интересно в библиотеката?

Дайна остави чашата си и го погледна изненадано.

— Откъде знаеш всичко това? Да не си наел някой да ме следи?

— Случи се така, че бях наблизил — Мич изучаваше задълбочено една маслина. — Освен това нали трябва да те наглеждам? Не познаваш града. Като дете в гората си — той вдигна очи от маслината и я погледна.

— Не съм дете. И това не е гора, а джунгла.

— О, не се хващай за думата!

— Прекарах следобед в библиотеката. Прочетох това-онова за шоубизнеса. Май доста звезди са платили висока цена за успеха си — мрачно рече Дайна.

— И провалилите се са платили висока цена. Казах ти, че това е опасен бизнес. Особено за някой неопитен и впечатлителен като Роскоу. Той ще има нужда от много грижи. Но трябваше да го прочетеш, за да го разбереш, защото не ми вярваш, нали?

— Нямах и най-малката представа какво си мисля!

— Ти си мислиш, че нямам. Нашвил пулсира около теб — жив, истински, неповторим, а ти си се затворила в библиотеката! Имаш повече вяра на написаното, отколкото на това, което става около теб. Взех ти една книга. За Ханк Уилямс — идола на Роскоу.

— Не искам да я чета! — възнегодува Дайна. — Сигурна съм, че е бил гений и че са му се случили всички най-лоши неща и че е умрял

едва на тридесет — неразбран и велик.

— Точно така. Само че е бил мъртъв още на двадесет и девет. Не е могъл да се справи със славата. Никой не му е помогнал. А светът вече не е видял талант като неговия. Докато не се появи нашият малък приятел...

Дайна гледаше тъмнокосия мъж срещу себе си. Светлината на свещите танцуваше по изваяното му лице. Зелените му очи блестяха като изумруди. Дайна потръпна. Неволно си беше спомнила целувката на Мич и желанието, което тя събуди у нея.

— Наистина ли мислиш, че е толкова добър?

— Да. И още няколко души започват да го разбират.

— Като Стивън Флийтууд?

Мич вдигна чашата си и иронично изгледа Дайна над ръба ѝ.

— Да. Стивън Флийтууд е циничен дърдорко, но ще съблюдава много добре изпълнението на договорите. А що се отнася до душата на Роскоу, за която си толкова загрижена, ти сама ще трябва да я браниш.

Дайна остави вилицата си. Храната беше превъзходна — печено пиле с ориз и гъби, но тя нямаше апетит.

— Започвам да си давам сметка за напрежението, което му предстои. Турнетата, безкрайните пътувания, концертите, изкушението да вземе хапче, за да заспи, друго, за да се събуди, и трето, за да работи през деня. Напрежението дали ще повтори предишния си успех, дали ще се съвземе след неуспеха... Хората, които го мамят, ще му се подмазват. Не мога да разбера защо всички мислят, че мога да преведа Роскоу през това бласто.

— Не е ли очевидно, скъпа моя госпожице Макнийл? — запита Мич, докато наливаше вино в празната си чаша. — Защото си неподкупна.

— Неподкупна? Какво имаш предвид?

— Точно това, което казах. Никога никой няма да може да те купи. А притежаваш и класа, и финес, и увереност и разбира се, възпитание.

Светлината на свещите създаваше особена атмосфера и караше Дайна да се чувства леко замаяна.

— Ако наистина струвам толкова много, би трябвало да мога да различа ласкателствата. Хубав ход, господин Кеъри, но не достатъчно

изпипан. Използва ме, за да се отървеш от Лъки Бъки. Не възнамерявам да остана, за да продължиш да ме използваш.

— В любовта, войната и историята с Лъки Бъки всичко е честно. Не те лаская. Не си мисля, че нямаш недостатъци. Винаги си задавам въпроса за упоритото ти желание да се омъжиш за тази студена риба от Кънектикът и да се скриеш в онези „стоманени“ музеи.

— Проявяваш невероятен хъс да критикуваш живота ми. Но изобщо не говориш за твоя. Достатъчно дълго съм тук, за да чуя някои неща за теб. Бих искала да знам истината.

— Интересува ли те?

— В интерес на Роскоу е да знам. Лично не ме интересува.

— Тогава не е нужно да знаеш. Имам причини, поради които пазя миналото си в тайна. Сериозни причини.

— Имаш ли такива причини да пазиш в тайна и истинските си отношения с госпожица Рейни? — предизвикателно попита Дайна.

За един безкраен миг Мич я гледа безмълвно.

— Интересува ли те?

Идваше ѝ да каже, че я интересува повече от всичко друго.

— Просто съм любопитна.

— Имам някои задължения към Вонда. Тя ме помоли да не обсъждам личния ѝ живот. Надявам се, разбираш.

— Да.

— Но всичко това няма значение. Да говорим за нещо по-важно. Хайде да отидем да потанцуваме.

Дайна остави настрана вилицата си. Мич я подлудяваше. Той имаше удивителната дарба да я подлудява, докато не ѝ призееше от него. Първо, почти призна връзката си с Вонда, а в следващия момент най-спокойно покани Дайна на танци.

— Танци?! Нали нямаш предвид кънтри? Защото не мога да го танцувам.

— Много е лесно. Тексаският ту-степс е направо елементарен. Аз те прегръщам и започвам да те въртя.

— Мисля, че това е достатъчно.

— Кое? Да те прегърна? Не, не е достатъчно.

— Исках да кажа да ме завъртиш. Вече предостатъчно ме въртя. Не искам повече.

— Признавам, че „въртя“ не е най-точната дума. Добре, ще те вода или ще те направлявам. Ще ти хареса. Обещавам.

— Не. Ако искаш да танцуваш, покани някой друг. Сигурна съм, че има легион жени, които биха били възхитени от предложението.

— Е, чак пък легион! — престори се той на скромен.

— Оставам тук. Очаквам да ми се обадят — решително заяви Дайна. Сърцето ѝ бе забило лудо при мисълта, че би могла да излезе на танци с Мич.

— А! Безценният ти годеник! Вече ме убеди колко зрял и всеопрощаващ е. Не би имал нищо против, ако те изведе и ти покажа истинския Нашвил.

Мич явно не си даваше сметка колко жестоко си играеше с Дайна и колко я болеше. Тя би танцувала с него навсякъде, просто за да бъде в обятията му. Но не можеше да си го позволи.

— Не. Той не би имал нищо против. Но аз имам. Искам да говоря с него.

— Аха! Приятен разговор! Той трябва да е забележително момче. Маниерите, потеклото му... — Мич рязко стана от масата. — Ще намеря някой, който няма нищо против да се позабавлява малко. Противно на приятеля ти, предпочитам да докосвам жена, отколкото студен телефон. Нямах нищо против, ако те оставя тук, нали?

— Не, разбира се.

Той тръгна към вратата, но спря зад стола ѝ. Тя болезнено усети колебанието му. Последва неловка тишина. Той се наведе бавно и я целуна по шията. Въпреки че устните му бяха горещи, студени вълни преминаха по тялото ѝ.

— Превъзходно! Като всеки забранен плод — дъхът му изгори кожата ѝ. — Аз тръгвам. А ти довърши вечерята си. Дори снежните принцеси имат нужда от храна, Дайна. Благородният ти произход не значи, че можеш да живееш без храна.

Дайна остана сама в падащия мрак. Сърцето ѝ се разкъсваше от болка. Тя започна да се храни, като послушно дете, каквото винаги бе била.

Прислужникът дойде и ѝ каза, че я търсят от друг щат. Тя стана и тръгна към стаята си възможно най-бавно. Щеше да каже сбогом на Денис. Щеше да се сбогува и с онази Дайна, която винаги е била.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Дайна! — шокирано възкликна Денис. — Да развалим годежа си?! Какво искаш да кажеш? Къде е трезвомислещата, разумна Дайна, която винаги съм познавал?

„Добър въпрос“ — мрачно си помисли тя. „Трезвомислещата“ Дайна беше започнала да се стопява бавно в Какексия и в Нашвил вече се бе разтворила в небитието.

— Изненадан съм — продължи Денис. — Толкова е неочаквано за мен. Не намирам причина. Помислила ли си как ще реагират семействата ни? Колко ще се разочарова майка ти? Да не говорим за моята! И двете ще бъдат ужасно разстроени. Имаш още време да помислиш!

— Достатъчно мислих. От дълго време възнамерявах да ти го кажа. Ти не се възпротиви, когато заминах за Какексия. Не дойде да ме видиш нито веднъж. Остави ме да замина без ни най-малко съжаление. Мисля, че дори беше доволен.

— Не е честно да говориш така! Ти имаш твоите задължения, аз моите. Наистина, Дайна, изненадан съм. Не ти попречих да изпълниш намеренията си само от уважение към теб. Част от семейната ви традиция е да прекарвате една година в някое ужасно място като Какексия.

— Какексия не е ужасно място. Има много смели, добри и горди хора...

— И нищо друго, освен ужасната кънтри музика. Никакъв симфоничен оркестър на километри разстояние! Оставих те да заминеш от уважение към теб!

— И пак ли от уважение ме остави да дойда в Нашвил?

— Разбира се! Казах ти, че не мога да посегна на личната ти свобода...

— Денис, моля те, престани да използваш тази ужасна фраза! — гласът ѝ беше опасно спокоен.

— Коя?

— Лична свобода! Толкова е лицемерна! Щом се опитам да обсъдя проблемите, които имам тук, ти ми казваш да не се притеснявам кога ще си дойда и да забравя лошите си мисли! Никой влюбен не би реагирал така!

Настъпи неловка тишина.

— Дайна — най-сетне се обади Денис. Гласът му беше тих, сякаш се чувстваше виновен. — Мислех, че искаш да помогнеш на малкия Руфъс. Мислех, че го считаш за свой дълг. Прости ми, ако съм те обидил.

— Името му е Роскоу, не Руфъс! Да, искам да му помогна, но не искам да остана в Нашвил, докато стане на двадесет и една! Дори не знам дали мога да му помогна! — почти изкрещя тя.

— Тогава твое задължение е да останеш, докато намериш някой, който може да му помогне. Познавам те, Дайна! Съвестта ти няма да ти позволи да си тръгнеш и да зарежеш момчето. Трябва да останеш, докато намериш някой, който да се грижи за него. Толкова е просто. Мисля, че си преуморена.

— Не съм просто преуморена. Съсипана съм. И всичко е объркано по възможно най-сложния начин. А ти отбягваш въпроса ми! Не ме обичаш, нали?

Последва още една тежка пауза.

— Дайна, станало ли е нещо, заради което вече не ме обичаш? — гласът му едва се чуваше. — Обичаше ме, когато бяхме на единадесет. Първата ни среща... Ти имаше възпаление на синусите и мама ме изпрати да ти посвирия и да ти почета „Алиса в страната на чудесата“. Ти ми каза, че никога преди не си прекарвала толкова хубаво?

— Денис, приятели сме от години, но май бъркаме приятелството с любовта. По-скоро сме като брат и сестра, отколкото любовници.

— Любовници?! Дайна?! Моля те! Какво ти става? Откъде ти хрумнаха тези мисли? Да не би този... Този мъж, за който спомена в Нашвил, да ти се е обяснил в любов?

— Не. Не е. Не знача нищо за него. Аз съм просто една от жените около него.

— Дайна, правиш ужасна грешка! Разваляш годежа ни заради мъж, който дори не се интересува от теб! О, Господи, винаги си била толкова наивна! Никога не си разбираше света!

— Денис, годежът ни беше фарс, а бракът ни ще бъде катастрофа — откровено заяви Дайна. — Не искам да те обидя, но не мога повече да нося годежния пръстен. Просто не мога. Моля те, разбери ме правилно!

— Дайна, ако чувствата ти са такива, ще уважа желанието ти — никога не беше чувала Денис да говори толкова сериозно. — Но при едно условие. Отново да премислиш нещата. Ако все още си на същото мнение след четири седмици, ще развалим годежа. Но дотогава от уважение към времето, през което сме били заедно, и от уважение към семействата ни, моля те, носи пръстена! И запази този разговор в тайна. По-объркан съм, отколкото можеш да си представиш. Имам нужда от време, за да осъзная нещата. Дайна, достатъчно си възпитана, достатъчно си благородна, достатъчно си честна, за да ми дадеш тези четири седмици. Не знам как да обясня на мама. А и на твоята майка.

— Не се извинявай! Разбирам, че е неочаквано за теб. Знаеше по-добре от мен, че нещата вървяха към разрив. Още четири седмици? Добре. Имаш ги. И не се притеснявай. Няма да кажа на никого — успокой го Дайна.

Четири седмици... Дайна му дължеше поне това. Можеше да продължи играта още четири седмици. Дотогава щеше да намери някой, който да се грижи за Роскоу и да се върне в Кънектикът, за да развалят годежа.

Дайна се почувства нещастна и виновна. Денис не беше реагирал като влюбен, но наистина беше объркан. Може би по свой начин той се интересуваше от нея. Само че тя вече не се интересуваше от него заради тъмнокосия мъж с порочните зелени очи. Мъж като Мич Кеъри би я пожелал само за да си докаже, че може да я има. Може би само кротък и тих човек като Денис би могъл наистина да се интересува от нея. Но това вече не ѝ беше достатъчно.

Тя погледна диамантения годежен пръстен. Без съмнение беше най-добре да продължи да го носи. Това беше единствената ѝ защита от Мич Кеъри и от собственото ѝ глупаво желание към него.

Дайна се почувства ужасно. Не можеше повече да стои сама. Стаята ѝ се струваше като затвор. Когато слезе долу, разбра, че Роскоу още е горе и сигурно сънува кошмари за зъболекари. Дайна въздъхна и отиде в зимната градина.

Имаше да учи Роскоу на толкова много неща. Трябваше да го убеди да продължи образованието си. Но как щеше да успее, като Нашвил предлагаше безброй бляскави съблазни? Но без образование завинаги щеше да бъде във властта на по-знаещите. Накратко, щеше да бъде потенциална жертва. Най-добре щеше да е да го научи сам да се грижи за себе си. Но как за толкова малко време?

Размисълът ѝ беше прекъснат от прислужницата.

— Госпожице Макнийл, господин Уилистън би искал да ви види.

— Господин Уилистън?! — изненадано възкликна Дайна. — Сигурно иска да види господин Кеъри, а той излезе.

— Не, госпожице, той каза, че иска да види вас. Да го поканя ли?

— Разбира се. Поканете го тук — Лъки Бъки не можеше с нищо да направи вечерта ѝ по-лоша.

След минута той се появи на прага — облечен в бяло, с бяла каубойска шапка с лента от кожа на питон.

Дайна се обърна към него и протегна ръка с царствен жест.

— Не знам каква работа имате с мен, след като Мич Кеъри е ваш работодател, а той не е тук в момента.

— Знам. В един клуб е. С Вонда Рейни. Предположих, че вие сте тук.

— О! — сърцето на Дайна се сви. Тя се загледа с престорен интерес в една бяла орхидея. — И какво мислите, че мога да направя за вас, господин Уилистън?

За няколко секунди той стоеше мълчаливо и си играеше с шапката.

— Да ми простите, госпожице Макнийл — смутено каза Лъки Бъки.

Тя го погледна изненадано. Той се беше изчервил и засрамено гледаше теракотения под. Лист от цвете беше паднал и той го побутваше с върха на ботуша си. Заприлича ѝ на слаб ученик, извикан при директора.

— Да ви простя?!

— Да, госпожице — отвърна той, упорито забил поглед в пода. — Бях много груб с вас. И с младия човек — Лъки Бъки все още не смееше да я погледне в очите. — Знам, че няма да продължа работа с него... след като се държах така... Господин Кеъри няма да го позволи.

Той е много по-умен от мен, по-умен е от доста хора, госпожице Макнийл. Мисля, че влязох в капана му. Исках само да ви се извиня.

Дайна го изучаваше подозрително — огромен мъжага на фона на стайните растения... Гледката беше нелепа и смешна. Той вдигна рамене, сякаш признаваше, че е сбъркал.

— Какво искате да кажете с „влязох в капана му“? — предпазливо попита Дайна.

Лъки Бъки продължаваше да гледа в пода.

— Той обича да противопоставя хората. Свикнал е други да му вършат черната работа. Подписах договор за „Даймънд Хорсшу“ с брат му, господин Боби Кеъри, само че Мич не поиска да го признае. Принуди ме да си отида. И аз го направих.

— Не разбирам — каза Дайна внимателно. Тя си спомни какво каза Мич вчера в офиса си. Спомни си и думите на Стивън Флийтууд.

Лъки Бъки се бе изчервил силно. Но най-после вдигна глава и малките му очи срещнаха тези на Дайна.

— Още като стана ясно, че идвате вие, а не майката на Роскоу... — неохотно започна Лъки — господин Кеъри ми наговори такива неща. Уплаших се до смърт от вас, още преди да ви бях видял. Каза ми коя сте и колко важна сте и че никога няма да мога да угодя на толкова високателен човек. Каза, че независимо какво става, не трябва да допусна да ме разигравате. А аз ви наговорих такива неща! Казах ви дори, че няма да работя с вас! Не се досетих, че той цели да ни противопостави и да се разправи по-лесно с нас.

— Какво е целял?! Какво би постигнал, като ни противопостави? — объркано попита Дайна.

— Не иска да признае договора ми с брат му. Няма смелост да ме уволни и затова ме накара да си подам оставката. Губя пари. Да не говорим за унижението. Доставя му удоволствие да унижава хората. Работя с него достатъчно дълго време, за да разбера това. Той ме изправи и срещу вас, и срещу Вонда. Преди работех с нея и се разбирахме добре. Но откакто дойде господин Кеъри, тя се обърна срещу мен. Нямах да се обидя, ако ми беше казал направо, че не харесва начина ми на работа. В света има място за всички. Обижда ме начинът, по който ни използва. Противопоставя всеки на всеки, така че никой няма доверие на никого.

— Бихте ли обяснили тези си думи? — помоли Дайна, въпреки че всичко ѝ бе пределно ясно.

Той отново вдигна рамене.

— Вие срещу мен, Вонда срещу мен, вие и Вонда една срещу друга. Скоро ще я изправи и срещу момчето. Ще видите. Ще държи всички в ръцете си, като ги настрои един срещу друг.

— Какво?! Вонда срещу Роскоу! — Дайна беше откъснала едно листо от бръшлян и нервно го въртеше между пръстите си.

— Ще ви накара да мислите, че другият крие нож зад гърба си. Ще ви накара да се чувствате толкова несигурни и така ще правите това, което той иска.

— Не ви разбирам, господин Уилистън — тя се надяваше, че гласът ѝ е спокоен и не издава вътрешното ѝ напрежение. — Вонда Рейни и аз няма за какво да се мразим. А и не мога да видя причина, поради която господин Кеъри да се мъчи да ни противопостави и да се облагодетелства от това.

Погледът на Лъки Бъки блесна.

— Не можете ли, мадмоазел? Ясно е като бял ден! Ще ви държи под напрежение, докато му изнася — защото знае, че вие сте ключът към момчето и защото ще накара Вонда да ревнува. Ужасно да ревнува. Виждам как му блестят очите, като ви гледа. А на вас ви е изписано на лицето, че вече ви е очаровал. Много бързо завладява жените. Внимавайте, госпожице! Ще ви използва, както си иска.

— Не би посмял! — процеди Дайна.

— Способен е на всичко! Затова ме плаши. Той е единственият човек, който ме е плашил досега. Не се интересува кого наранява. Възнамерява да вдигне компанията на крака и е готов на всичко, за да го постигне. Не го оставяйте да ви прави на глупачка! Вонда отчаяно иска да се омъжи и да има деца, преди да е станало твърде късно. И той точно това ѝ предлага. Мислите ли, че би подписала договор с тази западаща компания поради някаква друга причина? Но той никога няма да я остави да се чувства сигурна. Прави си сметката, че момиче като вас — младо, образовано, от класа — ще я извади от равновесие. Затова ще стори всичко възможно да ви задържи, колкото е възможно по-дълго край себе си.

Лъки Бъки Уилистън наведе виновно глава, сякаш се беше хванал, че се е разприказвал твърде много.

Дайна се задушаваше.

— Откъде да знам, че това не са само измислици? — запита тя със свито гърло. — Откъде да знам, че не ми казвате тези неща от лични подбуди?

Лъки Бъки бръкна в предния джоб на ризата си и извади някакъв плик.

— Няма никакви лични подбуди. Това е оставката ми. В Нашвил може да стане напечено. Свикнал съм да играя грубо, но не искам да играя мръсно като Мич Кеъри. Давам му това, което иска. Той се освободи от мен и това не му струва пукната пара. Искан да ви се извиня и да ви предупредя. Той се интересува само от едно — власт. Но върху мен няма да има повече власт. Ще му предадете ли това от мое име? — и той ѝ подаде плика. — Нямам право да ви моля за никакви услуги, но искам това да си остане между нас. Той е отмъстителен човек. Ще започна отново. Имам предложение за работа в Лос Анжелис. Не искам да го изпусна.

Дайна погледна първо плика в ръцете си, после Лъки Бъки. Той изглеждаше толкова огромен и толкова безпомощен! Нямахше му доверие, но той беше подал оставка. Дайна се помоли дано да е права.

— Господин Уилистън, ще предам писмото ви. Приятна вечер.

Той ѝ се поклони непохватно.

— Благодаря ви, мадмоазел — каза той с достойнство. — Надявам се да се измъкнете от това положение по-добре от мен.

Обърна се и тръгна към вратата. Беше почти стигнал до нея, когато Дайна го спря.

— Господин Уилистън!

Той се обърна.

— Мадмоазел?

— Ами Роскоу? Той... в безопасност ли е?

Устата му се изви в иронична усмивка.

— Кеъри няма да направи нищо лошо на момчето. То е златна мина за него. Поне засега.

След това Лъки Бъки си отиде. Дайна не знаеше какво да прави с плика. Реши да го остави в кабинета на Мич.

Качи се и отвори тежката врата. Отиде право до огромното бюро и остави плика. Черно-бялата снимка в сребърна рамка веднага

попадна пред очите ѝ — прекрасната Вонда, с вълнистата си гъста коса и влажни очи. Снимката беше надписана в ъгъла:

„На скъпия ми Мич — моят галантен кавалер. Вие сте непогрешим!

С благодарност:

Вонда.“

Дайна не можа да понесе това. Обърна се и избяга от стаята.

Почти не мигна цяла нощ. Трябваше да напусне това място. Стана на зазоряване. Роскоу имаше час при зъболекаря в десет и нямаше смисъл да го буди.

Слезе във вътрешния двор и си направи чай. Изпи го бавно и се загледа в дъното на чашата. Искаше ѝ се да разгадае бъдещето по разположението на малките листенца на дъното. А то, за разлика от това на Роскоу, беше неясно.

Мрачните ѝ мисли бяха прекъснати от топли устни, които нежно целунаха шията ѝ. Две силни ръце я прегърнаха и познат мъжки глас прошепна:

— Добро утро. Не беше нужно да ме чакаш.

Дайна се обърна. Мич стоеше зад нея, с ръце в джобовете, със същите дрехи от снощи и разрошена черна коса. Следа от целувка личеше на едната му буза и друга на разкопчаната му яка. Дайна усети дъх на уиски и скъп парфюм. Сигурно идваше от леглото на Вонда.

— Престани да ме целуваш така — просъска тя и се обърна отново към масата.

Мич се усмихна и седна до нея.

— Не мога. Имаш толкова хубава шия. Не мога да устоя. Трябва да си благодарна, че не съм вампир.

— Не съм сигурна, че не си — никога преди Дайна не беше губила контрол над себе си. Но в присъствието на Мич...

— Не съм. Виж! Седя си най-спокойно при изгрев-слънце. Вампирите не могат да го направят.

— Сигурно си прекарал нощта в пращен ковчег, в компанията на някой трансилвански вампир — Дайна прехапа устни.

Той ѝ се усмихна подигравателно.

— Вампирите прекарват дните, а не нощите си в ковчези. Освен това какво те интересува как или къде прекарвам нощите си?

— Изобщо не ме интересува!

Тя му хвърли скрит поглед. Видът му издаваше сладостна умора след разгулна нощ. Зелените му очи тънеха в сянка и усмивката му беше непочтително чаровна, както обикновено.

— А ти проведе ли благопристоен разговор с годеника си?

Тя не отговори на въпроса му. Вместо това си наля още чай.

— Лъки Бъки беше тук снощи. Остави писмо за теб. На бюрото ти е. Каза, че е важно — искаше й се зелените му очи да не я гледаха така.

— Ако имам късмет, той е подал оставка — Мич си отчупи парче от сладкиша пред нея и го лапна. — Чух, че някакъв глупак в Лос Анжелис му е предложил работа. Но не съм сигурен, че съм се отървал от него. Обикновено има по някоя скрита карта.

Дайна погледна красивото му небръснато лице. По дяволите! Този човек никога ли не се изненадваше? Винаги ли знаеше всичко?

— Защо си станала толкова рано? — трапчинките на бузите му станаха по-дълбоки. — Не допускам, че съвестта те мъчи. Твърде си съвършена за това. Или това е аристократичният новоанглийски начин да се справяш с положението. И годеникът ти ли става с разпукването на зората? Какво друго прави, освен че се наслаждава на изгрева?

— Учи. А когато завърши, ще управлява семейните имоти. В свободното си време ще се посвети на музиката. Свири на арфа. Мечтае и да преподава в консерваторията.

Вместо да се впечатли, както Дайна очакваше, Мич се разсмя високо.

— В свободното си време! Такъв ли е вкусът ти към мъжете? Музиканти, чието призвание е да управляват семейните имоти? Каква убийствена скука!

— Никога ли не са те учили на добри обноски?

— Не — цинично отвърна той. — Не са. А ти винаги ли постъпваш толкова възпитано? Между другото, какви са планове ти за днес? Какви изтънчени мъчения си приготвила за Роскоу? Искам да го видя за малко.

Чашата й издрънча звънко, когато докосна чинийката.

Дайна тръсна глава, но това не й помогна да подреди мислите си.

— Роскоу има час при зъболекаря в десет и при очния лекар в два. Можеш да го видиш довечера.

— Много ти благодаря! Толкова си мила!

— Трябва да отиде. Особено за очите. Отдавна е трябвало да се прегледа. Мисля, че щеше да се справя много по-добре в училище, ако носеше очила. А от следващата седмица го ангажираш ти.

— Загрижена приятелка, така ли! Или това е просто прословутата ти перфектност и нито грам загриженост?

— Разбира се, че съм заг... загрижена.

— Господи! Трудно ти е дори да кажеш думата „загриженост“. А какво остава да я изпиташ! Не се интересуваш какво ще стане с него, щом си заминеш, нали?

— Разбира се, че се интересувам!

Внезапно настъпи напрегната тишина. Те се гледаха през масата. Дайна се задъхваше. Усети, че страните ѝ пламнаха. Усмивката на Мич изведнъж изчезна. Очите му се открояваха с невероятна сила над мургавите скули.

Дайна не издържа на погледа му. Извърна глава.

— Пробните записи бяха само формалност, нали? Ще му предложиш договор. Ще го задържиш в Нашвил. Значи Роскоу остава? — гласът ѝ премина в шепот.

Тишината между тях беше като заредена с електричество. Напрегната пауза, през която само се гледаха.

— Да. Той ще остане. А ти?

Тя отмести поглед към градината. После пак го погледна. Очите му не бяха нито очакващи, нито молещи. Бяха непроницаеми. Лицето — безизразно. Устните — стиснати. Погледът ѝ отново попадна върху бледата следа от червило на бузата му.

Мич не се беше прибирал цяла нощ. Вероятно я беше прекарал с Вонда Рейни и не само че не изглеждаше разкаян, а горд.

Дайна трябваше да го мрази. Но го желаше толкова много, че сърцето я болеше. Тя изпитваше чувства, които един Макнийл не трябваше да изпитва.

— Не мога да остана тук. Вече ти казах.

— Значи наистина се връщаш на север. При него. Човекът, който ще ръководи семейните имоти?

Между тях имаше толкова много лъжи. Дайна погледна пръстена и го завъртя.

— Какво лошо има в това?

Тя усети очите му да я пронизват. Чу как той стана и блъсна стола назад.

— Нищо — каза той. — Каква ирония на съдбата! Такъв ли мъж харесваш да те прегръща? Някой, който се разпорежда с пари, които друг е спечелил. На мен ми се струва досадно, а на теб — разумно и почтено. Искаш всичко да е законно и по реда си. Според предвижданията.

И Мич излезе ядосано. Дайна дори не вдигна поглед. Вече нищо в живота ѝ не вървеше според предвижданията.

А ако той си мислеше, че не е способна да изпитва чувства, грешеше!

ДЕСЕТА ГЛАВА

Събитията се развиваха със зашеметяваща скорост. Върху Дайна се струпаха хиляди задължения. Въпреки че Мич беше заминал във вторник вечерта за делова конференция в Ню Йорк, мисълта за него не я напускаше дори и за миг. Отсъствието му се усещаше също така осезателно, както и присъствието му.

Не си беше направил труда да ѝ каже за колко време заминава. Госпожа Бътрес, която дойде да донесе няколко касети, сухо обясни заминаването му — той и Вонда Рейни имали трудни преговори с компанията, с която понастоящем тя имала договор. Били заминали с агента на Вонда и адвоката на Мич, за да се срещнат с изпълнителните директори в Манхатън.

Дайна се радваше, че е заминал. Болката, че е с Вонда, беше за предпочитане пред тази, която щеше да изпита, ако не знаеше с коя е. Прозрението, че той не е мъжът, който би могла да си позволи да обича, я връхлетя с болезнена яснота. Мич вече почти беше унищожил добре подредения ѝ свят. Ако останеше близо до него, щеше да го унищожат съвсем. Безскрупулно и с усмивка.

Дайна се опита да отвлече вниманието си с дреболиите около Роскоу. Първо го заведе на зъболекар, после на очен лекар. Купи му и очила, и контактни лещи. Подстрига го. Избра му още дрехи. По настояване на госпожа Бътрес и с нейна помощ му купи и нова китара.

Прослуша касетите със записите на студийните музиканти, които госпожа Бътрес беше донесла, и му помогна да напише преценка за тях и за работата им. Три пъти провери репутацията на предложените от Мич хора, които щяха да работят с Роскоу. Поддържаше почти ежедневна връзка с Веста Хокънбъри. Откри банкова сметка на името на Роскоу и по негово настояване изпрати чек на Веста.

Междувременно Дайна го съпровождаше навсякъде, като през цялото време учеше нови и нови неща за кънтри музика. Двамата стояха до късно и слушаха записи, изучаваха ги и ги анализираха.

Ако Роскоу беше работил толкова старателно и в училище, помисли си иронично Дайна, вече щеше да е завършил колеж с награда. Винаги, когато имаше случай, тя му припомняше колко е важно да продължи образованието си, а той само ѝ се усмихваше и ѝ казваше, че няма нужда от повече учене — сега правел това, за което винаги е мечтал.

Мич още не се бе върнал до понеделник сутринта, когато Дайна заведе Роскоу в звукозаписното студио, за да започне репетиции. Госпожа Бътрес ги посрещна и ги представи на смайващ по брой екип — музиканти, тон инженери, озвучители, редактори, координатори...

Роскоу беше нервен. Чувстваше се неудобно и беше неспокоен, докато не започнаха да свирят. Тогава видимо се поуспокои. Дайна също се отпусна.

Госпожа Бътрес любезно ѝ дообясни нещата.

— Обикновено не се правят всички тези неща за един пробен запис. Мисля, че господин Кеъри е намислил да пусне в продажба тези записи. Роскоу има необикновен глас.

Дайна кимна усмихната. Вече си беше дала сметка за това.

— Господин Кеъри гледа на него като на нешлифован диамант. И той наистина е такъв. Господин Кеъри иска само най-доброто за Роскоу. Не му го казвай! Ти си достатъчно умна, за да не го направиш. Може да се възгордее.

Усмивката на Дайна се стопи. Тя вече не се смяташе нито за умна, нито за разумна. Знаеше, че някъде някак си трябва да намери кой да се грижи за Роскоу. Гледаше го как пее пред микрофона и чувство на гордост я изпълваше. Толкова добре се справя, помисли си тя. Той разцъфваше пред очите ѝ. И тя му беше помогнала, поне малко. Отново осъзна колко много ще ѝ липсва.

В пет продуцентът обяви, че са приключили за днес. Отдъхна си. Двете с госпожа Бътрес напуснаха малката стаичка и отидоха да поздравят Роскоу.

В този момент в студиото се появи Мич Кеъри. Сърцето на Дайна спря. Не го беше виждала почти четири дни! Едва не припадна от щастие. Знаеше, че е пребледняла, но се опита да запази самообладание.

Той небрежно се приближи. Целият беше облечен в черно — черни панталони, черна риза, черно спортно яке. Този цвят му отиваше

— подчертаваше зелените му очи. Мич кимна приятелски на госпожа Бътрес, усмихна се на Роскоу и напълно пренебрегна присъствието на Дайна.

— Поздравления! Продуцентът каза, че си започнал страхотно!

Роскоу му благодари и сковано остави новата си китара.

— Как мина пътуването ви, господин Кеъри? — попита госпожа Бътрес. — Надявам се да е било успешно. Решихте ли проблемите с договора на госпожица Рейни?

Мич кимна.

— Да. Сега тя е моя. Напълно моя!

Студеното задоволство в очите му попари сърцето на Дайна.

— Чудесно! — възкликна госпожа Бътрес. — Договорът ѝ ще бъде утре сутринта на бюрото ви.

— Няма нужда да бързате — той хвърли светкавичен поглед към Дайна, без да прояви повече интерес към нея. Сякаш беше случайно попаднал в студиото човек. — Тя и агентът ѝ няма да се върнат още една-две седмици. Имат да довършат някаква работа.

Госпожа Бътрес поклати глава.

— Е, трябва да кажа, че всички имахме добър ден. Беше много вълнуващо да гледаме Роскоу. Радвам се, че успях да се измъкна от офиса. Малко е потискащо, особено с този ремонт.

— А как върви той? Няма повече мишки, надявам се! — демонстративно изрази загрижеността си той.

Лицето на Дайна се покриха с червенина при спомена за припадъка в офиса му.

— Не! Няма! Казахте ми да се погрижа за това. Така че можете да считате проблема за решен. Или името ми да не е Адел Капингтън Бътрес.

Усмивката му накара сърцето на Дайна да замре.

— Простете ми, госпожо Бътрес! Все едно не съм го казал.

— Няма нищо. Сега отивам да хапна. Освен ако не ви трябвам за нещо?

— Бих искал да заведете Роскоу на обяд — Мич отвори портфейла си и ѝ подаде няколко банкноти. — На някое хубаво място...

Госпожа Бътрес му върна част от банкнотите:

— Не трябва да ни разглеждате. Освен това да се пилеят така пари е лош пример за младите. Благодаря ви. Хайде, Роскоу!

И тя наставнически подкара момчето пред себе си.

Когато излязоха, Мич промърмори:

— Военна дисциплина! Това трябва да е твое дело.

За първи път откакто беше влязъл в студиото, той се обърна към Дайна. Погледна я право в очите и земята се завъртя под краката ѝ. Беше забравила какво въздействие имаха тези очи върху нея. Познатото чувство на смущение я завладя. Тя вече не беше сигурна дали има пълен контрол над себе си. Испита желание да го прегърне. Но това щеше да бъде най-глупавото нещо, което си бе позволявала.

— Не е мое дело — защити се Дайна. Гласът ѝ беше напълно спокоен.

— О! Нима? Но си направила нещо с Роскоу! Изглежда великолепно.

— Нищо особено. Само това, което трябваше отдавна да се направи.

Тя тръгна към вратата.

— Чакай! — гласът му я накара да се закове на място. — Каня те на обяд.

Тя не се обърна.

— Не, благодаря, не мога да приема.

— Дайна, искам да говоря с теб. За Роскоу.

— Ще трябва да си уредиш среща. Вече имам ангажименти за целия ден.

— По дяволите! — той застана пред нея. — Казах, че искам да говоря с теб. Ще бъдеш ли така добра да дойдеш с мен? — Мич хвана ръцете ѝ.

Тя се стъписа от неумолимото му изражение.

— Казах, че не искам. Имам нужда от малко време за себе си.

— Имаше почти четири дни за себе си. Дори не ме поздрави, когато ме видя. Какво има? Не се ли радваш да ме видиш? — процеди той.

Тя безпомощно се огледа. Всички вече бяха излезли. Докосването му предизвика топли вълни по тялото ѝ и това я хвърли в паника.

— Защо трябва да се радвам, че те виждам? Защо някой от нас трябва да се радва, че вижда другия?

Подигравателната усмивка замръзна на лицето му. Ръцете му стиснаха нейните, после леко се отпуснаха.

— Наистина защо? Няма особена причина... Изглежда притежаваме флуиди, които... — той направи малка пауза. — Искам да ти задам няколко въпроса. Сигурен съм, че ще ми отговориш.

— Какви въпроси? Задай ги тук!

Мич прокара ръка през черната си коса и се заразхожда напред-назад из студиото.

— Първо за Роскоу — зъболекарят, очният лекар, всичко. Изглежда великолепно. Но кой плаща?

— Аз. Но му казах, че си ти. Така е в договора. Той има нужда от всички тези неща, а не може да си ги позволи. Поне това мога да направя за него.

Той се обърна и я погледна.

— Излъгала си го?! Не мога да повярвам! Направила си нещо неморално, Дайна. Благородна лъжа, така ли? Господи! Само това ли можеш да направиш — да се погрижиш за здравето му и да го подстрижеш. Не виждаш ли, че значиш нещо много повече за него? Настоявам да ти върна парите!

— Няма да приема. Направих го по собствено желание. Отговорността е моя.

— Непоносима си! Защо винаги всичко ми отказваш?

Тя скръсти ръце и го погледна враждебно.

— Добре. Ще платиш за китарата. Съжалявам, че Роскоу не ти благодари, както трябва. Ще го направи утре. Изтощен е, а и ти го изненада.

— Не ме интересуват благодарностите му — Мич отиде в дъното на студиото до барабаните. Загледа ги така, сякаш се чудеше дали да не ги изрита.

— Но аз се интересувам. Не искам да бъде неучтив.

Мич продължаваше да гледа сърдито барабаните. Сякаш му бяха виновни. Въздъхна тежко и в следващия миг се извърна рязко. Те му предлагаха единствено възможността да излее гнева си с палките.

— Кой ще се грижи за доброто му поведение, когато си отидеш?

Невидимата стена отново се изправи между тях. И Дайна осъзна, че би било пагубно за нея да я разрушава.

— Още не знам. Ще намеря някого.

— Знаеш, че аз не мога. Твърде зает съм. Цяла звукозаписна компания лежи на плещите ми. Не мога да се занимавам с него.

— Не очаквам да го направиш. Нито очаквам да продължи да живее при теб. А, и както госпожа Бътрес отбеляза, има нужда от подобър пример от твоя.

Мич отново хвърли ядосан поглед наоколо, като че търсеше да счупи нещо.

— Разбира се, че не може да остане вечно тук. Но докато ти си с него, няма проблеми.

— Вече търся апартамент. Щом подпише и започне да изкарва собствени пари, ще намерим нещо подходящо.

— По дяволите, Дайна!

— Освен всичко останало ще трябва да се научи, като всички нас, да си плаща сам сметките.

— По дяволите! Само за пари говориш! Не трябва да си тръгваш! Не разбираш ли? Парите не са най-важното нещо в този живот!

— Знам. Отговорността например е по-важна. Ще трябва да се научи да поема отговорност. Искам да завърши училище.

— Той ще бъде богат! — почти изкрещя Мич. — Ще бъде известен! Защо трябва да завършва училище?

— За негово собствено добро — на свой ред изкрещя Дайна. — Не ми казвай, че не разбираш. Или предпочиташ да бъде необразован, за да го държиш в ръцете си?

— Никога не съм го спирал! Никога! И никога не съм срещал жена, която да ме вбесява повече от теб. Та ти си самият дявол!

— И ти не ме правиш по-щастлива. Мисля, че колкото по-далече сме един от друг, толкова по-добре!

— Добре! Добре! Ще спазваме дистанция.

— Чудесно!

Дайна отново се запъти към вратата. Краката ѝ бяха омекнали, но тя вървеше гордо изправена и с вдигната глава. Като принцеса.

— Ей! — извика той след нея. Дайна се обърна. Мич бръкна в джоба на якето си и извади малко пакетче. — Донесох ти нещо от Ню Йорк.

— Аз не...

— Вземи го!

Той безцеремонно хвърли пакетчето към нея. Не ѝ се спореше повече. Улови го във въздуха и го напъха в чантичката си. Излезе, без да си направи труда да му благодари. Би било лицемерие.

Реши се да го отвори чак късно вечерта. Мич не се прибра и тя прекара вечерта с Роскоу, който репетираше за следващия си запис.

Когато влезе в стаята си, тя втренчено се вгледа в бялата кутийка. Трябваше ѝ малко време, за да се реши да я отвори. Дъхът ѝ секна от изненада. Кутийката беше от веригата „Тифани“. В нея имаше златна игла, обсипана с диаманти и сапфири, инкрустирани върху миниатюрен капан за мишки.

Със сълзи на очи, тя уви подаръка. Взе хартия и писалка и написа:

„Господин Кеъри, за мен е напълно невъзможно да приема такъв скъп подарък. Моля ви да не говорим повече по този въпрос.

Дайна Макнийл.“

Сгъна листа и го пъхна в плик. После слезе долу и го предаде на една от прислужничките с молба да го остави на бюрото на Мич.

Прекара много време, загледана през прозореца в обляната от лунна светлина градина. Предполагаше, че бележката ще му се стори суховата, глупава и старомодна, но нямаше друг избор. Не можеше да задържи иглата. Така щеше да си спомня за него, да мисли за него... А трябваше да се научи да живее без Мич. Трябваше да забрави циничния му смях, силните му ръце, пламенните му целувки. Надяваше се, че той няма да повдигне въпроса за диамантения капан за мишки. Какъв ти капан, това си беше клопка!

Притесненията ѝ не продължиха дълго. Той не повдигна въпроса. Всъщност, почти не ѝ говореше.

Звукозаписните работи продължиха още три дни. Мич често се появяваше в студиото. Насърчаваше Роскоу и екипа и пренебрегваше

Дайна. Когато тя го питаше нещо, той гледаше през нея и само измърморваше:

— Попитай госпожа Бътрес. Тя е най-компетентната.

После напускаше студиото.

Дайна нямаше престава къде прекарва нощите си. Рядко се прибираще преди четири сутринта. Роскоу и музикантите се хранеха отделно. Затова Дайна си взе кафе и сандвич и отиде да обядва с госпожа Бътрес.

— Роскоу ще получи договора си утре. Не знам защо господин Кеъри сам не ти каза. Изобщо не разбирам какво му става. Докачлив е като мечка с порязана лапа.

Дайна седна и започна да бърка кафето си.

— Той... Той доста закъснява напоследък.

— О! Така ли? С кого ли прекарва времето си? Обикновено излизаше с госпожица Рейни, но сега тя е в Ню Йорк... Е, сигурно излиза с някоя друга. Никога не съм вярвала на тези истории за него и госпожица Рейни. Въпреки че в този град стават странни работи...

Дайна посърна. Толкова страстен ли беше Мич, че не можеше да дочака завръщането на Вонда? Дали беше намерил друга, с която да прекарва нощите си?

— Не обвинявам госпожица Рейни, че го харесва — продължи госпожа Бътрес, развивайки сандвича си. — Тя има нужда от малко стабилност в живота си. Предишните ѝ мъже бяха ужасни — пиявици и слабаци! Господин Кеъри е различен.

— Хубава двойка са — рече Дайна, прикривайки тъгата си. — Но не би трябвало да ѝ изневерява зад гърба.

— Е, няма да може от следващата седмица. Канадката пристига. Тя е недостъпна и ще му съсипе нервите. Ще остане в къщата му. Сигурно ти е казал.

— Не — отвърна Дайна. Настроението ѝ още повече се развали. Още някаква дама?! Беше прекалено дори и за Мич Кеъри! — Трябва да намеря нова квартира на Роскоу. Не може да остане с господин Кеъри завинаги.

— Разбира се, че не може. Това би означавало, че господин Кеъри го смята за свой фаворит или Бог знае какво...

— Трябва да му намеря жилище, преди да е подписал. А не съм имала време да потърся нищо. Трудничко е да се намери подходяща

квартира.

— Определено — отбеляза любезно госпожа Бътрес. — И двамата имате нужда да си намерите нещо.

— Но аз няма да остана.

— Така казва и господин Кеъри. Повтаря ми го всеки ден с вбесяващо постоянство. Въпреки че не знам кой ще те замести.

— И аз не знам. Но първо ще трябва да... намеря място на Роскоу и просто не знам...

Госпожа Бътрес старателно избърса устни, след като привърши със сандвича.

— Изненадана съм, че господин Кеъри не ти е казал, че давам стаи под наем.

— Ти?

— Къщата е толкова голяма. А откакто най-малкият ми син замина, е празна. Затова отново започнах работа на пълен работен ден. Момчетата ми липсват — тъга се прокрадна в гласа й. — Роскоу ми напомня за средния ми син, Даръл. Сега е в пансиона в Уола-Уола. Роскоу е толкова мил. Но някой трябва да се грижи за него — много е лесно да го забъркат в някоя история — толкова е млад и неопитен!

Дайна замръзна. Остави сандвича си, погледна госпожа Бътрес в очите и рече като истински Макнийл.

— Госпожа Бътрес, имам делово предложение!

В този момент тя вече знаеше, че най-сетне може да напусне Нашвил. Ще избяга от безнадеждната си любов към Мич Кеъри и ще се спаси.

А както е казал мъдрецът, важно е да направиш първата стъпка.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Осем дни по-късно Атлантическият океан се разстилаше под погледа на Дайна в безбрежната си сива пустота. Скоро самолетът започна да се спуска към Бостънското летище Логън Интернешънъл. Винаги си бе мислила, че разпененият бряг я поздравява с добре дошла. Сега гледката ѝ се стори потискаща.

Дайна погледна необичайния подарък в ръцете си. Огромната бяла шапка на Роскоу лежеше в скута ѝ...

— Ако останеш — беше ѝ казал той с развълнуван глас, когато се прощаваха на летището в Нашвил, — ще се върна в училище. Кълна се!

Тя се бе усмихнала през сълзи.

— Това е изнудване, Роскоу. Така или иначе трябва да се върнеш. Нали, госпожа Бътрес?

— Да, трябва да се върне и ще го направи — увери я госпожата. — Ще се грижа за него. Ще се обаждаме на майка му два пъти в седмицата и ще го изпратя вкъщи, щом се освободи.

На Дайна ѝ беше тежко да се раздели с тях. Сълзи напиреха в очите ѝ, когато обявиха второто повикване на пътниците за Бостън. Тя взе багажа си и си обеща да не се обръща назад. Не искаше Роскоу и госпожа Бътрес да видят сълзите ѝ.

Дайна още не беше напуснала Нашвил, а сърцето ѝ вече беше изпълнено с тъга по неповторимата му атмосфера ѝ артистичен дух. Тъгуваше за Роскоу, за госпожа Бътрес, за Мич... Но всичко вече беше свършило. Всичко беше зад гърба ѝ.

Беше изпълнила задълженията си. Договорът на Роскоу беше подписан и всички смятаха, че той ще стане звезда, но най-важното беше, че момчето не беше само.

Преди няколко дни се беше преместил при госпожа Бътрес. Имаше собствена стая и тя се отнасяше с него като със собствен син. Дайна остана с тях до заминаването си. Беше спокойна, че момчето е в добри ръце.

Точно преди да си тръгнат, Мич я беше спрял във фоайето:

— Това вече ми идва много — беше казал той през зъби, след което бе сложил ръце на раменете ѝ. Това я бе влудило. — Не само че изчезваш с момчето, но ми открадваш и секретарката. Прадядо ти би се гордял с теб.

Дайна се бе отдръпнала, за да не издаде вълнението си.

— Винаги можеш да си намериш секретарка, а аз не мога да се доверя на друга, която да се грижи за момчето и която познава бизнеса и номерата ти.

— Да познава номерата ми? Ами твоите? Колко ѝ предложи, за да я склониш?

— Петдесет долара на седмица плюс процент от печалбата на Роскоу. Честна сделка. Майка му, Уилард и адвокатите са съгласни.

— Процент! — беше изскърцал ядно със зъби. — Господи! Откъде ти хрумна тази идея, ти си самият дявол!

— От престоя ми в Нашвил. И да не си посмял да си го изкараш на госпожа Бътрес. Това е добра възможност за нея.

— Нямам нищо против госпожа Бътрес. Има ли представа годеникът ти за каква твърдоглавка се кани да се ожени? Синята ти кръв ли те прави толкова безпощадна?

Дайна не бе отговорила. Мич се бе обърнал и бе излязъл. Трябваше да посрещне дамата от Канада — тъмнокоса хубавица, с трапчинки и неутолимо желание да опознае живота и музикалния свят, както някой ѝ беше споменал...

Тя гледаше през стъклото на самолета, докато се насочваха към определената за кацане писта. Колесниците докоснаха земята. Тя разтърси глава, за да прогони спомените. Денис щеше да я посрещне на летището. Бяха продължили редовните си телефонни разговори, но всеки следващ беше все по-студен от предишния. Той беше предложил да дойде да я вземе, но решението да се разделят беше взето.

Никога преди летището не беше ѝ изглеждало толкова пусто. С куфар в едната ръка и с шапката на Роскоу в другата, Дайна тръгна към посрещаните. Когато забеляза бледото кръгло лице на Денис, се опита да се усмихне, но не можа. Обикновено весел, сега той ѝ изглеждаше мрачен.

— Добре дошла вкъщи, Ди-Ди! — каза той, като превзето я пощипа по страната и хвърли подозрителен поглед към шапката. —

Какво е това?

— Шапка — троснато отговори Дайна. Задушаваше се. Сълзите ѝ напиреха. — Денис, не желая да ме наричаш така! Не съм малко момиче!

— Променила си се...

— Ти също.

— Хайде да пийнем по нещо — предложи Денис и взе багажа ѝ. Личеше колко неловко се чувства.

Влязоха в едно от многобройните барчета на летището и седнаха. Мълчаха. Нямаха какво да си кажат.

Дайна свали годежния пръстен и му го подаде. Денис го взе, без да каже дума.

— Съжалявам! — прошепна тя.

Той прибра пръстена в джоба си и отпи голяма глътка от мартинито си.

— Не съжалявай! — огледа се и се наведе заговорнически към нея. — Така е по-добре! Просто не сме един за друг. Разбрах го отдавна, Дайна. Но мислех, че ще успеем да се справим някак си. Бракът ни щеше да направи щастливи други хора, но не и нас. Щеше да е катастрофа...

Дайна си отдъхна малко. Част от товара падна от плещите ѝ. Поне на Денис нямаше да обяснява.

— Радвам се, че мислиш така...

— Дайна, аз се ожених — прекъсна я той.

— Какво?! — очите ѝ се разшириха от изумление.

— Ожених се. Тя се казва Бела, Танцърка е — той се насили да я погледне в очите. — Срецам се с такива момичета от години. Не можех да кажа на мама. Затова рядко си бях вкъщи вечер. Мислех, че може да продължи и след като се оженим. Много мъже го правят. А и ти никога не си се интересувала от мен сексуално...

— Оженил си се?! Ти си се оженил?

— Шшш! — Денис се наведе към нея и се огледа. — Мислех, че и ти ще се омъжиш... за онзи господин от Нашвил. Не исках да излезе, че... Е... Че не съм бил истински мъж. Знам, че ти изглежда глупаво, Дайна, но предпочитам да ме вземат за невъзпитан, но не и за глупак. Най-сетне задоволих плътските си апетити. Мама ще трябва да приеме, че ме привличат момичета като Бела. Още не съм ѝ казал.

Искам да дойдеш и да ѝ обясниш, че нямаш нищо против и че така е най-добре.

— Да ти помогна да кажеш на майка си?! След като ме накара да обещава, че ще нося пръстена ти и няма да кажа на никой, че искам да разваля годежа?

Денис се изчерви притеснено и отпи голяма глътка от мартинито си.

— Имах нужда от време, Дайна, за да помисля. А като видиш Бела, ще разбереш, че решението ми е било правилно. Каква красавица е само! Висока! С дълги крака! А как изглежда с копринени чорапи и високи обувки! А в черна кожа е направо убийствена!

— Денис, не мога да повярвам! — рече Дайна тихо. — Ако не те познавах...

— Не знаеш колко трудно ми беше — опита се да се защити Денис. — Как мразех да свиря на тази проклета арфа! Правех го само заради мама. Но това ми даваше възможност да прекарвам времето си, както искам — с високи дългокраки хубавици като Бела. Ти и аз никога не сме се привличали физически, Дайна. От години боледуваше и аз не смеех... Мислех си, че мъжете просто не те интересуват. Но сега и двамата срещнахме голямата си любов. Така че можеш да кажеш на мама...

Дайна скочи вбесена.

— Кажи сам на майка си, Денис! Бъди мъж поне веднъж в живота си!

— Дайна! Не ставай дете! Какво значение има дали си носила пръстена няколко седмици повече? Това правеше родителите ни щастливи, а аз имах време да помисля. Не ме обичаш, така че няма защо да се горещиш!

— Не ми казвай кого обичам и кого не, Денис! — тя грабна чантата си и шапката на Роскоу. — Сама знам!

Обърна се и излезе. Стисна зъби, за да не се заплаче. Сълзи замъглиха очите ѝ, докато си пробиваше път през тълпата. Никога нямаше да разбере Денис. Беше ѝ изневерявал от дълго време. Щеше да се ожени за нея и да продължи да го прави без угризения. Каква глупачка само! Как би се смял Мич, ако знаеше истината! Представи си го с неговата иронична усмивка.

Майката ѝ продължаваше да твърди, че неочакваната сватба на Денис е изцяло по вина на Дайна.

— Ако не беше отишла в Нашвил, нямаше да се случи! Денис каза, че тамошната атмосфера ти се е отразила зле! И нищо чудно, че се ожени за друга!

Дайна отказа да коментира действията на Денис и престоя си в Нашвил. За Мич Кеъри изобщо не спомена. Вместо това заяви, че не иска да отива в Йейл, нито в музея. Щеше да продължи да работи като учителка. Никакви доводи не можаха да я убедят да промени решението си. В резултат на всичко това отношенията вкъщи охладняха до крайност.

— Само седиш и слушаш тази ужасна кънтри музика — беснееше майка ѝ по цял ден. — Имаше ли връзка с някого в Нашвил? Денис подозира, че си имала. Нещо е станало, за да се промениш толкова!

— Не, нямах връзка в Нашвил — отвърщаше Дайна и извърщаше глава. „Но ми се искаше да имам“, горчиво си мислеше тя.

Най-накрая майка ѝ и майката на Денис решиха да се поразходят до Ню Йорк и да обиколят скъпите магазини. Баща ѝ замина за Хемпшир с още двама съдии да лови съомга и да спори на законодателни теми около лагерния огън.

В къщата остана само една прислужница да прави компания на Дайна. Тя непрекъснато слушаше кънтри по една от радиостанциите в Бостън, сякаш това можеше да я върне обратно в Нашвил. Мислите ѝ я отнасяха при Роскоу, госпожа Бътрес, ужасната къща на Боби и красивата вила на Мич. През по-голямата част от времето Дайна мислеше за Мич. Ден и нощ пред очите ѝ беше подигравателната му усмивка и искрящите му зелени очи. Постоянно се питаше коя е била последна в обятията му — Вонда или красивата брюнетка от Канада? Или тайнствената дама, с която прекарваше нощите си, докато Вонда я нямаше?

Беше хладна слънчева утрин. Дайна седеше в градината, унесена в спомени за Нашвил, когато се получи писмо от Роскоу. Ръцете ѝ трепереваха от радост, докато го отвори.

„Скъпа госпожице Макнийл,

Ние всички сме добре. Ходих да видя мама и сестрите ми. Те също са добре. Господин Кеъри се чувства чудесно. Нашвил е фантастичен. Албумът ми вече е готов. Всички казват, че е сполучлив. Вонда Рейни се омъжи и е щастлива.

Моля ви, елате да ни видите. Липсвате ми.

Надявам се, че сте добре.

Ваш верен вечен приятел:

Роскоу Ралф Хокънбъри-младши

P.S. Виждам добре с новите очила. Прочетох книгата за Ханк Уилямс. Хубава е. Липсвате ми. Надявам се, че и вие сте добре.“

Сърцето на Дайна се сви, когато прочете, че Вонда Рейни се е омъжила. За кого? Не за Мич, иначе Роскоу щеше да й спомене. Тя препрочете писмото три пъти. Как можеше това момче да каже всичко в една песен и нищо — в едно писмо? Мич се чувствал чудесно. Та той винаги се чувстваше така! Дайна се канеше да прочете писмото за четвърти път, когато прислужницата влезе и съобщи:

— Извинете, госпожице, един мъж иска да ви види. Не го познавам. Изглежда малко странен...

— Какво иска? — и без да дочака отговор, тя отново се зае да чете писмото. Нима очакваше да открие някаква информация за Мич, скрита между редовете?

— Не знам, госпожице. Прилича на джентълмен, но ги говори едни...

— Какви?

— Каза, че идва за някакви капани за мишки. Да го покани ли да влезе?

Сърцето на Дайна едва не спря.

— Да!

Не може да бъде! Но след миг Мич вече стоеше на прага. Косата му беше по-тъмна отпреди. Кожата — по-загоряла, но очите му имаха същия хипнотичен електриково зелен цвят, който я стряскаше и насън.

Никой от тях не продума. Просто стояха и се гледаха. Той направи две крачки, като не откъсваше очи от нея. Вдигна едната си вежда, но обичайната му подигравателна усмивка не се появи. Накрая не издържа и се усмихна.

— Е, все пак не си се омъжила за него. Току-що научих. Необходимо е време, за да стигнат новините от Кънектикът до Тенеси.

— Да. Той се ожени за друга.

— Винаги съм казвал, че е глупак.

— Никога не сме били един за друг!

— Жалко, че не бе стигнала до този извод в Нашвил.

— Не, знаех го — Дайна съумя някак да си овладее гласа.

— О! Значи местният талант просто не те е впечатлил с нищо...

— Какво? — познатото треперене, което я обхващаше в негово присъствие, я обзе отново.

— Местният талант, тоест аз. Не мога да ти се сърдя. Всичко стана някак внезапно. А аз прибързано реших, че и ти изпитваш същото. Май съм свикнал да вземам това, което ми харесва, и да не давам обяснения. Съжалявам.

— Няма за какво да съжаляваш. Няма ли да седнеш? Искаш ли нещо за пиене? Как е Роскоу? Тъкмо получих писмо от него. Четял книги. Надявам се, че ще се върне в училище. Пише, че Вонда Рейни се е омъжила, но не казва за кого. За теб ли?

— Вонда и аз?! Ти се шегуваш, Дайна! Не ставай смешна. Хайде, кажи ми!

— Какво?

Той се приближи и сложи ръце на раменете ѝ.

— За нас. Сега, когато пръстенът вече не е на ръката ти...

Тя обърна глава. Нямаше сила да се отдръпне.

— Носех пръстена, защото просто не бяхме развалили годежа, но отдавна усещах, че между мен и Денис нещо не върви.

— Не те питах за това — Мич обхвана в длани лицето ѝ. — Попитах те за нас. За нас двамата.

— Не знаех, че сме „двама“. Мислех, че сме трима, четирима, дори петима! Винаги съм смятала, че в живота ти има повече от една жена.

Усмивката му се стопи.

— От момента, в който те видях, за мен съществуваш само ти. Но не бях готов. Искам те! Искам те повече от всичко в живота си. И винаги ще е така. Затова дойдох.

Тя го гледаше безпомощно. Сълзите напиха в очите ѝ.

— Но аз чух толкова много неща за теб! За Вонда...

Той я прегърна и я притисна към себе си. Топлината на ръцете му я изгаряше като огън.

— Вонда и аз имаме делови отношения. Освен това сме приятели. Тя имаше нужда от някой. Имаше нужда от опора. Особено, преди да се реши на този брак.

— Не съм чула такова нещо. А по-скоро, че щяла да се омъжва за теб.

— Необходимо е време, за да се добереш до тайните в един град. А хора като Вонда знаят как да пускат слухове и да държат личния си живот в тайна. Помогнах ѝ да излезе от нервната криза, в която беше изпаднала. Затова остана да живее при мен. Тръгнаха слухове за нас. Това ѝ помогна да запази годежа си в тайна. Попита ме дали имам нещо против името ми да се свързва с нейното. Така личният ѝ живот щеше да се запази в тайна. Още не бях те срещнал, така че се съгласих. Но когато ти се появи, не можех да престъпя думата си. А ти се държеше така, сякаш изобщо не те интересувах. Въпреки че доста ясно показах, че ти си тази, която желая. Как бих могъл да обичам Вонда? Не харесвам толкова пищни дами, твърде са предизвикателни и някак неуравновесени. Не може наистина да си мислила, че...

— Мислех, че се виждаш с друга — възрази Дайна. Искаше ѝ се Мич да казва истината. — Не си беше вкъщи почти всяка нощ, откакто Вонда замина.

— А! Това ли? — за първи път, откакто го познаваше, той показва признаци на притеснение. — Опитвах се да те забравя. Но не успях. Мислех, че наистина ще се омъжиш за онзи идиот. Ходех в новата си къща, играех покер с Траутмън, пазача, говорехме си колко непредвидими са жените и... пиех. Знаеш ли, че никога в живота си не бях се напивал? Докато не разбрах, че не мога да те имам. Бях луд по теб...

— Но всички слухове... И това канадско момиче, което остана у вас.

— Не ми казвай, че си ме ревнувала, Дайна! — горчиво се усмихна той. — Това би значело, че все още има надежда — Мич я погали по косата. — Тази дама е имала твърде много любовници в Торонто. А що се отнася до слуховете — казах ти. Слуховете си остават слухове. Вонда имаше нужда от усамотение и време, за да се оправи. Това е всичко. Тя се омъжи тайно в Ню Йорк за много добър мъж. Мисля, че най-сетне ще бъде щастлива — гласът му стана дрезгав. Той приближи лице към Дайна и прошепна: — Не ме интересува друга, освен ти. Не го ли разбра? Щях да ти го кажа още в Нашвил, но бях твърде горд. Побеснявах при мисълта, че обичаш друг. Щом не можех да те имам, оставаше ми единствено гордостта. Но гордостта не топли — студена е като смъртта. А ти си топла като живота. Върни се с мен в Нашвил, Дайна!

Тя се притисна към него, забравила за предишната си съпротива. Той бавно наведе глава и тя простена от удоволствие в прегръдката му.

— Лъки Бъки каза...

— Какво? Какво общо има той с това? Боби ми го завеца. Тежко наследство!

— Каза, че ти и Вонда... Каза, че ще изправиш Роскоу срещу нея и всеки един от нас срещу всеки...

— Лъки Бъки е един отмъстителен глупак! Ако ти е казал нещо, то е било само за да ни създаде неприятности. Понеже не можа да ме осъди. Трябва да е усетил какво изпитвам към теб. Той има непогрешим животински инстинкт и безмерна злоба.

— Искаш да кажеш, че го е направил единствено, за да ти отмъсти?

— Да създава някому проблеми е в кръвта му. Аз се отървах от него, а ти го направи на глупак. Не би могъл да се успокои, ако не ни отмъсти. Но да не говорим повече за него. Не го заслужава. Целуни ме, Дайна! Или желанието ще ме погуби!

Устните му тръпнеха от нежност и страст. Опиваха я като силно вино. Ръцете му се спуснаха по гърба ѝ и той я привлече по-близо към себе си.

— Обичам те, Дайна! Обичам те заради духа ти, заради красотата, деликатността и честността ти! — прошепна той. — Надявам се и ти да ме обикнеш! Дори и да не го заслужавам.

Ръцете ѝ обвиха врата му ѝ устните ѝ отново потърсиха неговите.

— Но аз те обичам! Още от самото начало! Без дори да знам кой си, какъв си... Лудост ли е, това?

— Когато научиш всичко за мен, може и да не ме искаш вече. Знаем, че семейството ти няма да го одобри. Имаме различен произход. Семейството ти е подбирало всеки свой нов член поколения наред. А моето все още се бори за уважение.

— Не мисля, че това има нещо общо с чувствата ми — каза Дайна и се сгуши в прегръдките му.

— Никой в Нашвил не знае нищо за мен и Боби. Ще разбереш защо. Сложно е и не е приятно. Чувала ли си някога за звукозаписна компания, наречена, „Джърмстоун“?

— „Джърмстоун“? Не. Никога.

— Баща ми я основа. Преди четиридесет години. И я съсипа преди около двадесет. Финансови скандали, подкупи, дългове... Беше един от най-големите скандали в музикалния бизнес. Той разори не само себе си, а и още двестатина души. Осъдиха го на затвор. Там и умря. Казваше се Джони Дарк. Няма смисъл да споменавам, че не се ползваше с добро име в музикалния свят. Беше забогатял неимоверно бързо и беше доста по-възрастен от майка ми. Тя беше изключителна певица, израсла в нищета. Не беше щастлива с баща ми. Мислеше си, че той може да ѝ даде сигурност, но грешеше — между веждите му се бе образувала бръчка и мускулите на лицето му потрепваха. — Баща ми дошъл в Тенеси от Калифорния. Построил империя и после я разрушил. Бил съм на единадесет, Боби на девет. Когато влезе в затвора, майка ми се разведе с него и се омъжи за друг, почти толкова богат, колкото и баща ми — Алвин Кеъри. Той ни осинови с Боби, но не ни остави да забравим нито за минутка каква услуга ни е направил и кой е баща ни. Майка ни, веднъж изпатилла си от шоубизнеса, не искаше ние с Боби да имаме нищо общо с него.

Баща ми беше инвестирал в малка неизвестна звукозаписна компания на името на майка ми. Тя искаше да я продаде, но вторият ми баща не се съгласи. Беше умен мъж. Компанията стана печеливша, известната „Мека Рекърдс“. Парите течаха като река. Майка ми не вярваше на очите си. Когато вторият ми баща получи удар, тя ми възложи да се грижа за компанията. Бях завършил икономика в Баркли.

Затова се подиграх, когато разбрах, че годеникът ти ще управлява семейното богатство. Прекалих с иронията, признавам. Аз бях правил същото навремето. Но като гледах как работи „Мека“, се изкуших да направя нещо сам. Тогава загина Боби. Трябваше да поема „Даймънд Хорсшу“. От години играех ролята на покорния син. Боби беше бунтарят. Той и вторият ми баща не се разбираха. Мразеха се. Боби искаше да направи нещо в шоубизнеса сам. Мама, разбира се, направи всичко по силите си да го спре. Той обаче беше решил да пробие на всяка цена.

— Но никой в Нашвил не знае за него...

Мич въздъхна тежко и я погали по лицето.

— Той отказа да признае семейния ни дял в „Мека“. Не смееше да спомене името на истинския ни баща — беше като прокълнато. Но и Боби беше обречен. Всичко, до което се докоснеше, отиваше по дяволите. Докато не основа „Даймънд Хорсшу“. Разбрах, че най-сетне е намерил своя път, истинското си призвание. Но не успя да се утвърди — умря... Винаги си е бил малко неуравновесен. Винаги! Бил е пиян в нощта, когато се е качил на онзи самолет. Майка ми още не може да го преживее. И никога няма да може — той я притисна така силно към себе си, сякаш бе най-скъпото му същество на този свят. — Исках Боби да успее. Обичах го. Но ме ядосваше с непрестанното си бунтарство. Дори и срещу мен! Сигурно няма да ми повярваш, но не мога да му простя, че умря. Не трябваше да умира! Дойдох в Нашвил и видях какви ги е забъркал. Боби беше мъртъв, но мечтата му трябваше да оцелее. Поех компанията. Исках да я издигна заради него — и заради себе си. За добро или за лошо, музиката е в кръвта ми. Исках да докажа, че синът на Джони Дарк може да създаде нещо без помощта на „Мека Рекърдс“ или на който и да е друг.

— Значи мразиш семейството си?

— Не, любов моя, никого не мразя. Но те очаквах да се проваля като баща си и като Боби. Е, вече разбират, че няма да им доставя това удоволствие. Ще трябва да преглътнат гордостта си. Това е. Но както виждаш, любовта не е довела до нищо добро в нашето семейство. Затова и досега избягвах да се влюбвам... Докато не те срещнах. Е, вече си наясно — кръвта ми не е синя и миналото ми не е чисто.

Мич беше дошъл в Нашвил, за да разчисти сметките си с миналото и да докаже, че може да направи нещо без ничия помощ.

Беше се осмелил да се изправи срещу съдбата и да докаже, че Боби Кеъри щеше да успее, ако не беше загинал.

— Горкият Джони Дарк! Защо не може да види какъв син има!

— Да, син, който едва сега се учи да обича, Дайна. Израснал съм с бизнеса и музиката е в кръвта ми. Нагледах се на какво ли не в нашето семейство. Любовта е нещо ново за мен. И изведнъж се появи ти! Една истинска принцеса! Какво можеш да направя, освен да се влюбя? Можеш ли да пренебрегнеш факта, че съм толкова обикновен, Дайна?

— Обикновен ли?! Ти ще станеш некоронованият крал на Нашвил. Моят крал!

Той сведе глава и тя го целуна горещо.

— Толкова си деликатна... Самото съвършенство!

— Обичам те, както никого не съм обичала преди. Както сигурно никой не е обичал...

Той отново я целуна и я притисна към себе си.

— В душата ми звучи музика, божествената музика на любовта...

Той я целуна още веднъж. Страстно и силно.

— Нали си съгласна да се оженим? Само кажи „да“! Моля те, поне веднъж недей да спориш!

— Не споря! — тя се повдигна на пръсти и го погали.

— Ще живееш в копие на старинна вила, но ти гарантирам истинска любов. И леглото ще бъде квадратно, а не с форма на сърце...

— О, Мич! Нима смяташ, че ме интересува формата на леглото, щом ти си в него!

Той докосна ухото ѝ и я накара да потръпне. След това устните му се задържаха върху гърдите ѝ за момент и пак се върнаха по шията към нейните устни.

— Кога ще ми позволиш да сваля всички тези дрехи от теб, Дайна? Обичам те! Омъжи се за мен! Не съм приготвил пръстен. Но се надявам това да свърши работа.

Той пъкна в ръката ѝ кутийката с диамантената игла.

— Отведи ме, любов моя!

— Не взимай нищо със себе си! Нека те отвлека!

— Трябва да взема само едно нещо — отвърна тя и го целуна бързо. — Шапката на Роскоу.

— Цял живот ли ще ме преследва тази шапка? — възкликна престорено гневно Мич.

— Тя е талисманът на Роскоу. Донесе ни толкова късмет и толкова любов! Не бива да я забравяме!

Той я целуна и свъси вежди във философски размисъл.

— Да, всяка бъдеща съпруга не може да не носи със себе си диамантен капан за мишки и каубойска шапка...

— Точно така! — усмихна се тя на шегата му. — А сега, води ме! Бих те последвала и накрая на света.

Издание:

Бетани Кембъл. Диамантената клопка

ИК „Арлекин-България“, София, 1994

Английска. Първо издание

Редактор: Саша Попова

ISBN: 954-11-0156-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.